NANY HERBERT

Vieți duble

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

Fleur Sorrel, înaltă, subțire, de o frumusețe devastatoare, încât nu i-ai fi dat mai mult de douăzeci și șapte de ani, își scutură bogatul păr de un roșcat-aprins. Era într-o după-amiază târzie.

– Fată dragă, arăți precum o sperietoare!

Cea care o însoțea pe Fleur să găsească un costum – fiica ei – zâmbi încurcată. Era a patra rochie pe care o încercau; deși nici celelalte nu fuseseră de lepădat, doar că nu o prindeau. Fiind mică de statură și slăbuță, cu un chip prelung și păr blond lăsat în dezordine, rochiile nu i se potriveau chiar deloc.

Se admiră în oglindă pentru a patra oară. Acum, în rochia de mătase crem ce se mula până spre coapsele ei fine și cu fusta în pliuri, părea o simplă păpușă fără chip, precum cele din paie, care aduc a feminitate și sunt agățate pe pereții magazinelor de la sate.

– Asta sunt, râse ea cu toată gura în fața reflecției sale. O păpușă de paie. Pune-mă pe policioară și-ți aduc noroc!

– Nu fi absurdă, rosti Fleur la capătul răbdării; stătea tolănită într-un scaun alb, îmbrăcată în pantaloni scurți și un tricou fin, cu sandale aurii strânse delicat pe gleznele bronzate.

Femeia ar fi părut o regină în oricare dintre aceste rochii – dacă

ar fi fost o mărime mai mare. Chiar și-așa arăta splendid – atât în viața de zi cu zi, cât și pe micul ecran. Nu aveai cum să n-o recunoști. Când intrase în magazin toată lumea întorsese capul. Întrebată ce caută, Fleur spuse că o rochie de ocazie pentru fata care venea undeva în spatele ei.

– Îți place acea culoare? arătase Fleur.

– Da, mamă.

Vânzătoarei nu-i veni să creadă urechilor; și nici ochilor. Cum de putea o asemenea arătare să fie fata lui Fleur Sorrel?

Se hotărâră pentru rochia bej și ieșiră din magazin tot așa cum intraseră, mama pășind grațios, fata în spatele ei.

– Ce ziceți de asta fetelor? remarcă vânzătoarea imediat după aceea. Ce mai fată. Posibil să semene tatălui, care se pare că n-a fost cine știe ce.

– Te înșeli, să știi, spuse o alta, care citise un articol despre Fleur – de pe vremea când aceasta juca într-un serial de televiziune – în care apărea la casa ei din provincie, alături de un bărbat chipeș, soțul ei, cu care se măritase imediat după terminarea studiilor și care era și moștenitorul acelui domeniu; în interviu se menționa despre o fată trimisă la studii în străinătate.

Deci, aceasta trebuie să fi fost fata, dar cine și-ar fi imaginat ca tocmai fata lui Fleur Sorrel să arate atât de ștearsă? Bineînțeles că apariția celor două surprinsese, mai ales când se află că Philippa era fiica lui Philip și-a lui Fleur Sorrel. Întreaga ei existență fusese umbrită de prezența încântătoare a celorlalți doi, din combinarea cărora ar fi trebuit să rezulte acel fiu minunat pe care tatăl și-l dorea, sau acea fiică superbă, dorința mamei.

La un an după căsătorie apăruse Philippa; o dezamăgire încă de la început. Apoi, Fleur se apucase de modelling, își termină studiile de actorie, pentru ca în ultimii zece ani să-și formeze un nume pe

scenă și pe micile ecrane. De fapt, niciodată nu avusese vreo înclinație spre maternitate, iar Philip acceptase această atitudine căci la cum mergeau afacerile în acele zile, n-ar fi putut lăsa prea mult unui fiu.

Philip administra întreg domeniul, aceasta fiind ocupația lui, deși era cu mult mai interesat de sport și de călătorii. Un atlet veșnic activ care nu ajunsese niciodată la nivelul Wimbledon-ului și nici la cel olimpic, dar undeva pe-aproape, și încă se antrena. Preocuparea lui Fleur momentan era să șteargă zece ani din cei treizeci și șapte pe care-i avea, iar rezultatele nu întârziau să apară.

Mariajul lor părea perfect pe dinafară, iar în cercul de prieteni nimeni nu contesta devoțiunea unuia față de celălalt. De altfel, formau o pereche aparent încântătoare, în care fiecare era preocupat de propria persoană și pentru care Philippa reprezenta o rușine.

Ceea ce era de înțeles din perspectiva prietenilor lor. La botez, aceștia făcuseră tot felul de previziuni cum că micuța se va transforma într-o prințesă. Dimpotrivă. Fusese un copil mic de statură, palid comparativ cu tenul mereu îmbujorat al mamei, eclipsată complet de nota roșcată a părului și de tenul bronzat al lui Fleur. Aceasta din urmă o trimisese în străinătate cu prima ocazie.

– Biata copilă, are nevoie de prieteni de vârsta ei și cunoaștem acea școală destul de bine; și eu am fost acolo, explicase Fleur.

Fleur Sorrel încă mai era cunoscută la Maybridge Hall după numele de fată, Conway. Iar profesorii de-acolo întotdeauna se refereau la Philippa ca la "fiica lui Fleur". Școala era o veche instituție din ținutul Kent, departe de concurența acerbă pentru rezultate, căci fetele, majoritatea de bani gata nu cunoșteau grija zilei de mâine. Inteligența Philippei ar fi meritat mai mult, însă la Maybridge Hall scoteau doar "domnișoare" pe bandă rulantă.

Își formase un cerc de prietene care o adorau. Era o prezență

amuzantă și plăcută; adesea se autopersifla. Datorită renumelui mamei sale, fetele aveau permisiunea să-i urmărească piesele la televizor, bineînțeles varianta cenzurată în cazul în care scenariul devenea licențios. De fiecare dată, după aceea, fetele veneau la Philippa.

– Nu pot să cred că e mama ta; nu semănați deloc.

– Nici mamei nu-i vine să creadă, râdea ea. Părinții mei se îngrozesc în fiecare vară când dau cu ochii de mine.

Dacă ar fi avut părinți comuni, fata ar fi trecut drept o figură simpatică, aproape atrăgătoare; soluția pe care o găsise pentru a se apăra era tocmai această autoironizare.

– Eu am adus o schimbare în familie. Ai mei se întreabă tot timpul dacă nu cumva le-au schimbat copilul într-o noapte furtunoasă.

Inevitabil, era adesea întrebată dacă vrea să devină actriță precum Fleur.

– O să fiu clovn de circ, zicea ea serioasă. Nu am figură de bombă sexi, dar sunt convinsă că am să ridic sala în picioare când mă vor vedea copii cu nasul roșu și pantaloni bufanți; după care imita mersul lui Charlei Chaplin, spre deliciul fetelor din grup.

La drept vorbind, Philippa ura lumina reflectoarelor. Ori de câte ori trebuia să iasă din mulțime se intimida, cu toate că reușea de fiecare dată să ascundă acest lucru.

Părinții ei veneau la festivități doar dacă se aflau în țară sau nu aveau altceva mai interesant de făcut. Soții Sorrel ajungeau astfel în centrul atenției, deși erau alți părinți mult mai înstăriți decât ei. Nimeni nu-i întrecea în carismă, dar Philippa, deși fericită că îi vede acolo, trecea prin clipe îngrozitoare. Întotdeauna trebuia să urce pe scenă să-și ridice premiul. Singurul cuvânt pe care-l putea îngăima pe podium era "Mulțumesc", mai ales când se auzea din sală "Asta e fata lui Fleur Sorrel?". Cobora valvârtej, cu capul sus, zâmbind mecanic,

privind în gol până ce ajungea la locul ei.

Termină școala destul de bine, iar dacă ar fi fost măcar puțin încurajată ar fi dat și la facultate, dar nimeni nu concepea așa ceva. La trei săptămâni după întoarcerea acasă, tatăl o întrebă foarte natural într-o dimineață:

– Ai idee ce vrei să faci cu viitorul tău?

– Mă gândeam să fac un curs de secretariat la Politehnică începând cu luna octombrie; e nevoie de personal la grădinița din oraș.

– Bine.

– Un astfel de curs e foarte util, se entuziasmă mama ei la aflarea veștii, iar Philip îți poate oricând găsi vreun post pe la birou, nu dragule?

Rar își ziceau mamă sau tată, și nici nu le păsa cum le spune Philippa atâta timp cât îi convenea situația și cât nu le întrerupea existența mirifică.

Ceea ce nu se întâmpla niciodată. Deși toți trei se aflau în casă, spațiul mare îi permitea fetei să se țină departe de ei. De atlfel, abia dacă-i sesizau prezența, iar când primeau musafiri, se retrăgea.

Ospitalitatea soților Sorrel era binecunoscută; dădeau petreceri fastuoase, cu prieteni atât de la fermă cât și din zona televiziunii, dar pe ea n-o includeau niciodată. Mulți dintre musafiri veneau în casa lor de ani de zile, dar n-o văzuseră încă. Deși, privind-o pe Fleur, majoritatea credea că și fiica ei trebuie să-i semene.

Philippa se înscrise la cursul de secretariat și în scurt timp dobândi cunoștințe temeinice despre tot ce presupunea această meserie. Își făcu de asemenea și mulți prieteni, care imediat ce ajungeau acasă la ea, rămâneau vrăjiți de mamă, după care o priveau pe Philippa oarecum compătimitori, astfel că ea îi abandona întotdeauna înaintea lor. Toți acești băieți erau studenți la

Politehnică, și deci, nepotriviți pentru ea, în opinia lui Fleur.

Tinerei în schimb, îi plăcuseră și încă o mai atrăgeau, dar niciunul nu se dovedi destul de interesat să rămână în cursă după ce ea îi lăsa. Nu avea remușcări și nici nu suferea, deși aceste întâmplări îi modificară opinia despre sine.

Deocamdată nu apăruse acel bărbat special – nimic surprinzător totuși. Puterea ei de atracție era practic nulă.

Câteodată îl mai ajuta pe tatăl ei la munca de birou, atunci când rămânea câte ceva de lucru, iar după-amiezile se oferise voluntar pentru grădiniță. Asta o ținea ocupată și era mulțumită cu munca depusă. Într-o zi, în timp ce stătea pe un scaun aproape de fereastră, citind o carte, îi auzi pe părinții ei pe coridor, vorbind despre ea.

– Ce zici de John Bailey? întrebă mama, răspicat.

– Are patruzeci de ani. Nu vreau un ginere mai în vârstă ca mine.

Philip Sorrel avea patruzeci și unu de ani, dar precum soția lui, nu-și arăta vârsta.

– La cum e Philippa, dragule, nu putem face nazuri. N-am văzut niciunul mai răsărit, și chiar mai prost.

Philippa îngheță.

– Mai este tânărul Edmund, oftă tatăl.

– Nu e prea inteligent, nu?

– Nici Philippa nu e, iar în camera ei, după perdea, fata dădu din cap, de parcă ar fi jucat în fața colegelor ei; chiar și ascunsă privirilor, nu concepea să facă rău nimănui.

Edmund Buff-Harrington era fiul mai mic al unei familii de la o fermă învecinată, cu o lungă tradiție într-ale vânătorii. Ideea unei căsătorii cu el îi repugna; mai degrabă ar fi rămas fată mare, dar părinții ei nu pierdeau ocazia unei astfel de căsătorii "profitabile". Posibil să fi ajuns la concluzia că Philippa n-avea nicicând să devină o femeie de carieră, deci mai bine o măritau. Dacă fata dădea greș, cei

care aveau de suferit erau tocmai ei.

– Edmund o să vină la petrecerea de săptămâna viitoare, zise femeia, deci Philippa trebuie să-și facă o apariție remarcabilă. Sper să-i găsesc o rochie care să-i vină bine.

– Ai să ai de lucru! și amândoi râseră.

Ar fi fost prea târziu ca fata să iasă la vedere și să spună că nu dorea să se mărite cu Edmund; l-ar fi preferat pe John Bailey, de două ori mai bătrân și cu un început de burtă, deși nici pe el nu-l agreea. Trebuia însă să fi apărut mai repede, chiar de la începutul discuției. De unde stătea, trăsese de fapt, cu urechea, iar mama ei s-ar fi enervat la culme să afle. Lui Fleur nu-i plăcea să fie prinsă pe picior greșit; voia să-și păstreze o imagine intangibilă. "Fata mea, ai gusturi execrabile la bărbați, i-ar fi spus – cele două arătări pe care le-ai adus de nu-știu-unde, și cel care a încercat să negocieze cu noi pentru un garaj – încât ne este teamă că te vei mărita cu primul pămpălău care-ți iese în cale."

În schimb, pe fată nu o întrebase nimeni ce-și dorește, iar părinții ei știau foarte bine acest lucru. Într-adevăr, unul dintre studenți voise să cumpere un garaj și-i propusese lui Sorrel un parteneriat. Fleur n-ar fi scăpat să-i amintească de acea scenă, astfel că fata mai rămase după perdea încă vreo jumătate de oră, timp în care tatăl citea un ziar, iar mama se uita la televizor la o piesă de-a ei.

Când reuși să iasă din cameră, o luă de-a lungul pajiștii din fața casei; era o seară plăcută, însă plimbarea nu o ajută foarte mult. La fel se simțea la întoarcere ca la plecare.

Mai târziu i se aduse la cunoștință că trebuia să se prezinte la petecerea de vineri seara. Nu era nevoie să deschidă gura, doar să stea s-asculte și să râdă de glumițele celorlalți și să nu se arate plictisită.

– Edmund a întrebat de tine în mod special, zise tatăl ei, deci

nu-l ignora; fii fată cuminte, el e băiat bun…

Grupul de copii de la grădiniță se întruneau pentru joacă la cabana cercetașilor, în sat și era condus de mame tinere care apreciau ajutorul Philippei. Aceasta din urmă comunica bine cu micuții, la fel și cu Ellen și Lulu, celelalte două fete. Își petreceau cel mai mult timp inventând activități solicitante. Copiii veneau din satele vecine având părinți foarte ocupați, și formau o adunătură veselă de puști zglobii, pușsi pe șotii și plini de energie. Erau aproape douăzeci, între trei și cinci ani. La finalul zilei, cele trei fete erau practic terminate fizic și psihic.

În dimineața cu pricina, Philippa își strânse părul ca de obicei în două cozi, cu o cărare pe mijloc. Arăta bine, doar că unele fire răzlețe nu voiau să stea la locul lor, și cu siguranță că după-amiază va trebui să și-l rearanjeze. Nu dorea să participe la petrecere, și nici să ajungă în brațele respingătorului Edmund. Normal că el n-o va cere în căsătorie doar așa. Spre finalul zile, în timp ce aduna jucăriile și cărțile în urma copiilor, se pomeni invidioasă pe colegele ei, sărace dar cu o situație fericită și cu o viață puțin complicată.

Copiii își așteptau mamele. Mai întâi veni a lui Paddy Riley, cel care căzuse în dizgrație după implicarea într-o altercație cu doi băieți mai grei la minte. Dar cum nimeni nu-l pârâse, băiatul scăpase cu fața curată. Femeia veni spre Philippa.

– Jack o să vină după căluț deseară, dacă se poate.

Era vorba despre un căluț de jucărie, tip balansoar, care aparținuse Philippei în copilărie, și pe care-l ținea stricat în pod. Domnul Riley se oferise să-l repare pentru a fi donat grădiniței.

– Perfect, mulțumesc. La revedere, Paddy.

Îi iubea pe micuți deopotrivă, însă avea o slăbiciune pentru Paddy care, cu părul său roșcat și cu nasul pistruiat putea fi ușor sesizat oriunde. Și era și capul răutăților, pe deasupra.

– S-a purtat bine azi?

– Mda… zise Lulu aluziv, la care doamna Riley se arătă preocupată, iar fetele începură să râdă.

Philippa alese drumul mai lung spre casă, care o lua pe câmp, și ajunse pe aleea cu garduri minuțios tăiate, identic, în forme cubice. Casa lor amintea de stilul georgian, cu influențe victoriene. În interior, stilurile se împleteau, iar gustul lui Fleur împânzea întreg spațiul, tocmai pentru a-i fi pe plac.

Philippa intră pe ușa din dos, urcă în camera ei, ferindu-se să dea ochii cu mama înainte de a-și da o formă decentă părului său. Musafirii aveau să ajungă pe la opt deci avea destul timp. Nu că timpul ar fi soluționat în vreun fel deznodământul acelei situații, căci indiferent ce-ar fi încercat, tot ca o păpușă îndesată arăta.

Rochia aștepta, agățată de ușa dulapului. Fata își puse bigudiuri în păr, cu toate că, din experiență, atunci când le va scoate și va încerca să-și perie părul, buclele se vor desface. Exact așa se întâmplă și orice făcea, tot nu reușea să le dea o formă.

– Bine, fie, bolborosi, și-l prinse într-o coadă simplă la spate, cu breton în față.

Jos, totul trebuia să fi fost pregătit pentru petrecere, inclusiv bufetul pretențios. Totul era organizat cu precizie pentru ca lumea să se distreze de minune, și pentru ca seara să fie una de succes pentru soții Sorrel, ceea ce Philippa le dorea, deși durata prezenței ei era una incertă. Oare la cât aveau să plece cu toții? La unu? La două? Nici măcar nu știa cam pe la ce oră se termină astfel de peteceri pentru că niciodată nu mai prinsese finalul vreuneia. De obicei nu făcea act de prezență, dar acum era vorba despre o strategie de căsătorie, conform planului mamei sale.

Conștientă că-și dezamăgea părinții prin tot ce face, Pihlipa se aștepta, inevitabil, la cuvinte grele după petrecere, care să-i scoată

ochii la cât de inutilă și de neinteresantă era. Le putea foarte bine propune să plece de-acasă, să-și găsească o slujbă și o casă undeva departe de ei, dacă într-adevăr asta își doreau. Dar probabil că i-ar fi luat pe nepregătite.

Singura consolare pentru tânără era faptul că cei doi își luau, începând de sâmbătă, o mini-vacanță în sudul Franței, alături de alți prieteni. Astfel că, indiferent de urmările acestei seri, Philippa putea uita până la întoarcerea lor, adică peste câteva săptămâni.

Până atunci, trebuia să treacă de proba petrecerii.

Ieși din cameră, îndreptându-se spre baie, când zări jos un moț roșcat asemănător cu cel al lui Paddy Riley, și-și aminti că domnul Riley venea după căluț.

– Bună ziua, strigă ea, aplecată peste balustradă și bărbatul se întoarse. Ce bine că ați venit după cal. E aici sus. Veniți, vă rog, să mă ajutați să-l aduc jos?

Tipul arăta destul de prăfuit, deși îmbrăcat elegant, cu sacou de catifea și tricou sport, iar Philippei îi trecu prin minte că are un surâs interesant. Deși el nu zâmbea, de fapt. Mai degrabă se arăta mirat.

– Un cal?

– Sunteți domnul Riley, nu?

El negă, iar fata simți că se înroșește sub privirile lui. Deși îmbrăcată într-un halat încheiat de la glezne până sus, fata trăia mai acut ca oricând efectul complexelor sale fizice. Mică de statură, cu nimic ieșit din comun, dorindu-și a avea asupra bărbaților același efect pe care-l avea și Fleur. Niciun bărbat nu suspinase după ea din prima clipă.

– Îmi cer scuze, și se retrase. Așteptam pe tatăl unui copil de la grădiniță. Îmi pare rău.

– Hei, strigă el, văzând-o că se îndepărtează. Despre calul acela…

– E un cal de jucărie…

El zâmbi – chiar plăcut; în jurul ochilor i se formaseră cute adânci.

– Cum e?

Nu-l mai văzuse niciodată, dar posibil să fi fost vreun invitat. Dacă era prieten de-al părinților înseamnă că e o persoană importantă. Considerând că deja se făcuse de râs, Philippa se feri a-i răspunde.

– Parcă v-am zis că e de jucărie. Paddy Riley e roșcat, și de-aici de sus, v-am confundat cu tatăl lui.

– Ce bine că paternitatea nu se stabilește de la o asemenea distanță, râse el.

– Tatăl băiatului trebuie să apară, și am crezut…sigur nu sunteți… ridicolul acelor vorbe o înjosi într-atâta încât își dorea să dispară de pe fața pământului.

– Foarte sigur, răspunse el amuzat.

Imediat după aceea, auzind o altă ușă deschizându-se, fata se făcu nevăzută.

– Kern, dragule, o auzi pe mama ei, ce bine că ai venit mai devreme!

Deci tipul era Kern McCabe, partenerul de platou al mamei sale pentru următorul proiect. Își luase scenariul în vacanță și-l considera unul extraordinar.

Philippa se dezbrăcă pentru duș, admirându-și reflecția în dalele podelei; abia acum realiză că oricine cu puțină minte, și-ar fi ondulat părul după baie, nu înainte. Părul lui Fleur era natural, cu fir gros, lucios, și chiar după o partidă de înot i se usca frumos și-i cădea perfect pe umeri.

– Mai bine ți-ai lua o perucă! zise Philippa imaginii sale. Și o altă față!

Se cufundă în apa fierbinte cu speranța că musafirul n-o va da de gol. Deși soarta îi era pecetluită; mai mult ca sigur c-avea să

amintească de întâmplare pentru că i se păruse amuzantă, iar mama ei se va arăta la fel de încântată: "Biata Philippa, nu e în toate mințile."

Ken McCabe era deștept. Scria cărți pentru care primea recenzii în jurnalele de weekend și din care îi apăreau fragmente în periodice. De asemenea, i se vindeau întotdeuna foarte bine. Chiar și Philippa citise câteva, iar pe ultima o găsea chiar fascinantă, deși puțin cam sumbră.

Cineva bătu la ușă – doamna Jarvis, menajera, o informă că domnul Riley așteaptă jos.

– Vin imediat, strigă Philippa, și se îmbrăcă repede, pentru a-l lua în primire pe adevăratul domn Riley.

Avea părul roșcat și nasul pistruiat al lui Paddy. Din câte își amintea, celălalt nu avea pistrui, deci în afară de păr nu semăna deloc cu băiatul. "Pentru Dumnezeu, gândi fata, mi-am făcut-o cu mâna mea. Cât îmi doresc să nu fi trebuit să cobor pentru afurisita asta de petrecere!"

După ce rezolvă problema cu jucăria, fata se închise în cameră și-și luă rochia pe ea. Întârzie să apară jos cât putu de mult, dar spre surprinderea ei, Fleur veni s-o ia. Nu se mai întâmplase niciodată; Fleur dădu buzna în cameră, iar tânăra sări de pe scaunul în care stătea plictisită.

– Hai odată! Au veni cu toții, inclusiv Edmund.

Philippa purta o rochie parcă de doliu, din catifea neagră, cu perle, dar nu se ridica la eleganța mamei ei. A lui Fleur era o rochiță foarte simplă, până la glezne, cu spatele gol. Și ea purta perle, care-i atârnau într-un singur șirag, iar pe degete purta inele cu diamant. Lipsa machiajului nu se simțea, căci ochii negri și părul roșcat aduceau un plus de culoare, iar pielea aurie întregea imaginea fermecătoare a femeii. Frumoasă, provocatoare și bogată – ca

întotdeauna.

– Credeam că ți-ai făcut părul azi-dimineață, se încruntă spre fata ei.

– Azi-dimneață, da…

Uneori tânăra putea fi foarte expeditivă, dar Fleur nu concepea această atitudine ca un mijloc al fetei de a-și masca însingurarea. În schimb, era convinsă că ea și Philip făcuseră tot ce le stătuse în putință ca părinți pentru fata lor.

Într-adevăr, fetei nu-i lipsise nimic. Traiul din străinătate nu-i pusese mari probleme, iar acum, după cum remarcase și tatăl, un mariaj avantajos era binevenit. Fleur de asemenea acceptase ideea, însă o irita să admită faptul că fata ei se maturizează. Într-un fel sau altul își dorea ca și ea să-și fi păstrat anii tinereții.

Musafirii soseau în număr mare. Salonul principal era aproape plin, iar Philippa, urmându-și mama prin mulțime, gândi că ai ei nu au cum să o supravegheze în permanență într-o asemenea aglomerație. Nici să vrea.

Îl zări pe Kern McCabe undeva prin centru. Părul său roșcat ieșea în evidență; în plus, era înalt și înconjurat de un grup de prieteni, deci nu aveai cum să-l scapi din ochi. El o surprinse imediat ce fata păși înăuntru și se depărtă de restul, venind spre ea.

– Salut.

– Salut, răspunse Philippa, așteptând relatarea care s-o amuze pe Fleur, însă el se prezentă.

– Sunt Kern McCabe. Tu? zise ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte; atunci ea realiză că nu dezvăluise nimănui situația jenantă de mai devreme.

– Ea e Philippa, fata noastră, interveni Fleur, la care el nu se arătă surprins – nici nu avea cum să fie – spre dezamăgirea femeii care era obișnuită cu remarci de neîncredere. Kern, sunt atâția pe care

trebuie să-i cunoști, continuă gazda luându-l de braț. Du-te și ia-l pe Edmund în primire, draga mea; e acolo cu tatăl tău.

Philippa o ascultă bosumflată. Nu l-ar fi ales pe Edmund ca partener, dar l-ar fi ascultat binevoitoare, din complezență, dacă n-ar fi aflat de planul părinților. Acum ea era într-o situație jenanată, la gândul că el fusese pus în temă. Posibil ca cei doi tați să se fi înțeles dinainte, iar condiția de bază să fie chiar o zestre substanțială din partea soților Sorrel. O idee învechită care însă putea da roade.

Edmund, cam de douăzeci și cinci de ani, cu un chip oval, pleznind de sănătate, o salută vesel pe Philippa. Atitudinea lui nu trăda o înțelegere în prealabil. Philip Sorrel îl trata cu multă atenție, dar nici el și nici Fleur nu aveau să se implice mai mult de-atât și nici să forțeze setimentele Philippei. Altfel riscau să dea greș. Și se vede treaba că nu cumpăraseră această căsătorie, deși în fond, nu era o treabă rea. Oricum Fleur era convinsă că altfel fiica ei va rămâne fată bătrână.

Petrecerea mergea ca unsă, toată lumea se distra, iar Philippa se vedea nevoită să afișeze un zâmbet larg ori de câte ori era întrebată cu multă neîncredere:" Tu ești Philippa?". Nici să fi avut două capete, nimeni nu s-ar fi mirat mai mult. Simțea că rochia bej fusese o alegere neinspirată. Când mama ei o împinse să-l ia pe Edmund afară și să-i arate împrejurimile, fata se crispă la gândul că erau împinși unul în brațele celuilalt, ceea ce Edmund încă nu realizase.

– Nu m-ar deranja o gură de aer, spuse el și cei doi ieșiră sub clar de lună, în liniștea nopții.

Bineînțeles că Edmund cunoștea cât de cât domeniul, grădinile și majoritatea locurilor ce meritau a fi văzute, așa că hoinăriră un timp la întâmplare.

– Nu-i semeni tatălui tău, nu? întrebă el când trecură pe lângă grajdurile cailor.

Atât Fleur cât și Philip, dar și tatăl lui Edmund erau călăreți înrăiți, însă Philip n-o mai lăsa pe soția lui să călărească de teama unor posibile accidente. Tânăra nu punea mare preț pe niciun fel de sport, iar întrebările pe care i le adresa Edmund erau atât de banale încât se simțea orecum lingușită.

– Nu.

– Nici mamei se pare…. aici părea că o compătimește. E o femeie minunată, nu? De fiecare dată când o văd îmi pare tot mai tânără.

– Chiar întinerește. La modul în care îmbătrânesc eu, o s-o ajung cam în cinci ani.

Bărbatul râse forțat, deși se știa că surorile aveau întotdeauna o relație mai bună între ele decât cea dintre mamă și o fiică lipsită de orice punct de atracție.

– Părinții tăi au ceva anume…

Într-adevăr, cei doi soți arătau splendid, și-i trebuiseră câțiva ani pentru a se obișnui cu ideea că nu-i puteau acorda nici timpul și nici afecțiunea necesară.

Lângă o pădurice, Edmund întinse mâna după Philippa. Nu se pricepea prea bine, dar învățase că sub clar de lună se cerea ca fetele să fie sărutate.

– Ești foarte drăguță, Philippa…

– Mă mângâie pe suflet să aflu asta, murmură ea ironic, iar când el dădu s-o prindă de mână ea păși în lături și se sprijini de un copac. Știi ce mi-ar plăcea? Aș vrea ceva de băut, foarte rece. Poți, te rog, să-mi aduci ceva cu lămâie?

– Da…Sigur…

Îl privi ușurată cum se îndepărtează. Parcă s-ar fi eliberat de o mare povară și nu credea că mai rezistă până la întoarcerea lui. O fosnitură în spate o făcu să se uite înapoi. Era Kern McCabe, a cărui statură umbrea întreaga formă selenară, și chiar pe întuneric părul lui

se vedea roșcat.

– E un tip foarte romantic, nu?

Philippa izbucni în râs. Probabil că stătuse ascuns după copac și auzise declarațiile penibile ale lui Edmund.

– Doar când călărește un armăsar. Tu ce cauți pe-aici?

– Mă plimbam. Mă însoțești? Sau chiar vrei ceva de băut?

– Nu și nici nu cred că mai aștept. Cred că dacă nu-i amintește cineva, Edmund uită unde m-a lăsat.

Îl luă de braț ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru cu putință – să se plimbe braț la braț cu un străin, printre arborii scăldați de razele lunii.

– Arăta ca un prostănac care-și uită până și numele, zise el.

– A, nu! se prefăcu fata șocată. E o trăsătură de familie. Poate uita ziua din calendar, nu și faptul că e un Buff-Harrington.

– Eu aș uita.

Înalt cum era și deșirat, părea tipul stângaci, dar pasul lui sigur și brațul puternic ce-l strângea pe-al ei denotau atâta siguranță de sine, încât ea n-ar fi putut face niciodată vreun pas greșit în compania lui.

– Mama ne-a trimis afară, vrea să ne căsătorim, începu Philippa, dar se opri brusc, de penibilul dezvăluirii, căci putea foarte bine să devină subiect de bârfă.

– Philippa Buff-Harrington! râse el tare, și ea se sui pe gard, cu picioarele sub ea, amuzată de reacția lui.

– Nu sună prea bine, nu?

– N-ai fi capabilă să semnezi un cec fără să te-ncrunți la un asemenea nume! De ce încearcă să vă aducă împreună? Ideea asta a mamelor care se implică, e cam trecută.

– Ai mei nu văd ce s-ar putea face cu mine pe cap.

– Să fim serioși! Sper că nu te lași…

Un profil intersant: un nas acvilin, cu o ușoară denivelare,

probabil că-i fusese spart, o gură prelungă și trăsături ascuțite. Philippa îl sudie un timp ca pentru a-l reține.

– Nu te panica; Edmund n-o să mă ceară.

– Pari foarte sigură pe tine.

– Nici că se putea mai sigură.

El se întoarse spre ea; se aflau atât de apropiați unul de celălalt încât respirația lui îi mângâia pielea fină a obrazului.

– Ce-ai zice dacă te-ar cere, totuși?

L-ar fi refuzat, normal. Se gândise la căsnicie și discutase chiar cu prietenele ei; dar când primea complimente negative din partea mamei – cum că ar fi arătat precum o fată de lepădat – găsea ideea căsătoriei cu Edmund drept încă o grijă pe capul ei.

Iar Fleur nu avea neapărat dreptate. Deocamdată, în prezența lui Kern, Philippa simțea furnicături mărunte și plăcute în palme. Pentru prima oară în viață își dorea să fie sărutată de un bărbat – de acest bărbat. Iar dacă el ar fi materializat acest gând, ar fi fost remarcabil de-a dreptul. Văzând că nu se întâmplă numic, ea se dădu ceva mai încolo pentru a nu da naștere unor bănuieli.

– I-aș spune "Nu, mulțumesc". Dar nu e niciun pericol. Cine s-ar căsători cu o păpușă de cârpă?

– Nu înțeleg.

– Cu mine, într-o astfel de rochie, se ironiză ea. Mama a zis că așa arăt, și imită gesturile și cuvintele lui Fleur, însă el tot nu reacționă și-atunci ea-i explică despre vechile păpuși care se confecționau pe timpuri la strângerea recoltei și erau înfipte în pământ până la recola următoare.

– Știu ce e o păpușă din asta. Un simbol al fertilității.

– Așa e, râse ea, dar nu cred că mama la asta s-a referit. Și cred că mai bine mă întorc.

El o ridică de pe gard, și exact în aceeași clipă îl auziră de undeva

de departe pe Edmund, strigând-o.

– V-au sosit răcoritoarele, domnișoară.

Dacă nu s-ar fi întors la Edmund, părinții ei s-ar fi supărat foarte tare.

– E nedrept să-l lăsăm să se plimbe cu paharele pe întuneric…

– Ai simțul răspunderii. Bine, du-te la el.

O însoți până la un punct de unde strigătele lui Edmund se auzeau mai tare.

– Eu nu mă asemăn lui. Eu nu ți-aș spune "Ești foarte drăguță, Philippa." Până în acea clipă, fata luase cuvintele celuilalt drept o aluzie la inocența ei.

– Și cum mi-ai spune, atunci?

Kern o privi adânc în ochii, încât ea nu reuși să pătrundă înțelesul acelei priviri. Apoi, nu se știe din ce cauză, își feri privirea.

– Nu știu încă. Dar te asigur c-am să mă gândesc.

Capitolul 2

Edmund se arătă iritat de faptul că Philippa nu-l aşteptase exact în acelaşi loc; nu vedea cu ochi buni rătăcirea ei alături de un străin, iar persoana lui Kern îi creea un oarecare disconfort. Fiindcă nu-şi dorea o dispută cu McCabe, o privi cu subînţeles pe fată:

– Te-am căutat. Credeam că vrei ceva de băut.

– Mulţumesc, şi luă paharul aproape gol, căci el îl vărsase împiedicându-se prin întuneric.

Bău ce mai rămăsese după care o luară uşor spre casă. Edmund, încă bosumflat, întârzia dinadins în urma celor doi. Când intrară în casă, Philippa tocmai îi povestea că adevăratul domn Riley venise după calul cu pricina.

– Aşa că nu te teme; ştiu acum sigur că el este tatăl lui Paddy, la care Kern începu să râdă stârnind mirarea lui Philip care stătea chiar lângă fereastra franţuzească ce dădea în grădină.

– Unde e Edmund? Îţi aducea un pahar cu ceva de băut.

Fata avea paharul în mână, iar celălalt bărbat apăru din spate, iar Philip îl privi apologetic pe Kern.

– Sper că fata nu te-a deanjat prea tare.

– Uite-te! răsună glasul lui Fleur care-l fură din nou pe musafir.

"Am aproape douăzeci de ani. De doi ani de zile sunt om matur" ar fi vrut tânăra să-i avertizeze, iar dacă McCabe s-ar fi uitat înapoi ar fi zis ceva asemănător. Însă deocamdată se antrenase într-un cerc de actori, iar una din prietenele gazdei se agățase de umărul lui.

– El de unde a mai apărut? se interesă Edmund ajuns lângă Philippa. Ce căuta pe-afară?

– Presupun că lua aer curat, ca și noi.

– Nici mie nu-mi prea pasă de cărțile pe care le-a scos.

– Câte ai citit? întrebă Philippa, neliniștită din cauza valului de iritare iscat înlăuntrul ei.

De ce să-l asculte pe acest om întreaga seară? O plictisea, și în acel moment, pentru prima oară se gândea exclusiv doar la persoana ei – poate că nu era o bijuterie precum mama ei, dar avea totuși ceva aparte dacă Kern McCabe se uitase la ea. Ultimele sale cuvinte semănau a speranță într-o viitoare întâlnire.

Nu avea încă atâta încredere în sine încât să meargă la el tocmai acum, să intre din senin în mijlocul unui grup de persoane influente, împopoțonate ridicol; nu-i stătea în fire. Dar nici nu avea de gând să se lase dominată de atitudinea lui Edmund, cu riscul de a-și exaspera părinții. Și, în fond, de ce să-l împovăreze și pe el cu prezența ei? Poate că-și dorea și el o pauză să-și găsească pe cineva mai convenabil.

Philippa se amestecă printre invitați, iar Edmund n-o urmă. Cu toții trecuseră peste senzația de uimire iscată de identitatea fetei. Cu toate acestea, musafirii păreau să se distreze, la fel ca și Philippa, conștientă de interogatoriul ce-o aștepta mai târziu.

– De ce nu vorbești cu Edmund, Philippa? se interesă Fleur la un moment dat, destul de iritată.

– Am vorbit și cred că a epuizat toate subiectele de discuție.

Fleur merse lângă Philip, și oftând adânc, îi șopti ceva la ureche.

– Și ce vrei să fac? zise el. Nu-i pot lega unul de celălalt. Când ne întoarcem dăm o altă petrecere, mai intimă, doar cu vreo câțiva invitați. Dar, trebuie să-ți spun că mă surprinde faptul că își face simțită prezența prin mulțime.

– Poate din cauza vinului, medită Fleur jucându-se cu șiragul de mărgele de la gât. Nu e obișnuită. Se crede regina balului. Și pentru Dumnezeu, se duce la Kern! Oprește-o, sau o bat rău de tot!

– E prea necoaptă pentru gusturile lui, comentă Philip, în timp ce fiica lor se depărta.

Toată această mișcare avea rostul de a o aduce în apropierea lui Kern, pentru a putea intra în vorbă cu el; însă în clipa în care într-adevăr ajunse la doar câțiva metri de el o cuprinse o timiditate supărătoare, drept pentru care o luă în direcția opusă spre altcineva. După care realiză că fusese mai mult decât o simplă timiditate; mai degrabă un avertisment interior care-i dicta să nu-și afișeze prea devreme sentimentele. Din start, părinții ei ar fi ridiculizat-o pentru iluzia că McCabe ar putea fi interesat de ea. În plus, acolo Kern era pretutindeni înconjurat de fete frumoase și mult mai inteligente. Așa că putea foarte bine să aștepte semnalul lui. Care avea să vină cândva – cu siguranță.

Kern deschise seria plecărilor. Veni la ea doar pentru a-și lua rămas-bun, dar salutul lui se adresă tuturor din jur, așa că Philippa nu știa sigur dacă se oprise asupra ei mai mult. Dacă tatăl ei nu l-ar fi însoțit, ar fi ieșit după el. Odată cu plecarea lui petrecerea se sfârși pentru Philippa.

Până atunci tânăra nu-și mai încăpea de fericire să-l știe acolo, și ori de câte ori trăgea spre el cu coada ochiului sau îi auzea glasul simțea o senzație de teamă și de plăcere în același timp. Dorea să-l știe aproape, dar se și îngrozea la gândul prezenței lui. Un amestec de senzații necunoscute o învăluiseră fără scăpare, din cauza cărora

nu mai avea stare, ochii îi sclipeau și obrajii i se împurpuraseră, înveselindu-i chipul palid de altădată.

Petrecerea continuă cu succes, dar Philippa își dorea să se retragă. Deși nu era obosită, trebuia să-și găsească liniștea, așa că profitând de o clipă de neatenție din partea celorlalți, urcă în camera ei. Chiar dacă lipsea, deja trecuse de miezul nopții și probabil că părinții îi vor acccepta scuza cum că o durea capul. Oricum, Fleur îi atrăsese atenția pentru vinul băut, deși fata abia dacă se atinsese de el. Cu toate acestea, capul îi vâjâia îngrozitor; se descălță și se trânti în pat, pe cuvertura răcoroasă de mătase. Întâlnise un tip cu un impact copleșitor asupra ei. Băieții cu care mai ieșise până atunci păstraseră o atitudine prietenoasă față de ea, și deloc intimă. De fapt, cu ei nu reușise să discute nimic special, dar simțea că cel care o va asculta este tocmai Kern.

Își aminti de atingerea lui când îi luase brațul, de umărul lui lângă al ei, de brațele puternice care o ridicaseră de pe gard. Fiecare secundă a discuției lor îi stăruia acut în memorie, iar Philippa închise ochii lăsându-se cuprinsă de un val fin de plăcere. Mai visase la un iubit, bineînțeles, dar până în acea clipă nu descoperise chipul alesului.

"Magia iubirii" gândi ea; mai mult ca sigur că și el sesizase scânteia dintre ei. Și se va întoarce, iar schimbarea dinlăuntrul ei va fi remarcată de toată lumea. Trebuia să se înfrumusețeze pentru ca el să se îndrăgostească de ea…

Când se trezi, însă, nu regăsi în oglindă acel chip frumos visat. Iluzia rățuștii urâte care deschide ochii și se vede lebădă se risipi, dar senzația rămasă nu era una tocmai neplăcută. Măcar întâlnise bărbatul care o considera atrăgătoare, iar asta era cea mai mirifică experiență trăită până atunci.

Părinții ei ieșiseră din dormitoarele lor separate. Fleur coborî

într-un kimono albastru.

– Presupun că Edmund nu și-a exprimat dorința de a te revedea.

– Nu… răspunse ea mieros, deși în sinea ei nu trăia deloc vreun sentiment de regret.

Dimpotrivă, trumfa în ea perspectiva săptămânii de libertate de care urmă să aibă parte, fiindcă ai ei plecau în vacanță. Doar Philippa avea să rămână acasă și poate Kern se va gândi la o vizită. Tânără presimțea o victorie fulminantă, iar când sună telefonul, nici Fleur și nici Philip nu se aflau prin preajmă. Iar la capătul celălalt era tocmai Kern. Mai multe persoane sunaseră în decursul dimineții pentru a lăuda petecerea, însă el spuse imediat:

– Philippa?

Deci cu ea dorea să vorbească. O recunoscuse, o numise, iar fata zâmbi larg la receptor. Măcar n-o vedea că râde, însă bucuria abia de și-o mai putea reține.

– Da. Ești Kern, nu? șopti ea pentru a-și menține ritmul respirației.

– Da. Ce faci în după-amiaza asta?

– Nimic. De ce?

Și dacă avea planuri le-ar fi anulat, indiferent ce i-ar fi sugerat el – să urce pe munte, să facă scufundări, să fugă pe o insulă pustie…

– Mă gândeam că poate vrei să vii la curse.

– Da, chiar vreau.

– Bun. Te iau pe la unu.

– Trebuie să pun niște scrisori la poștă, adăugă fata după o secundă de gândire. Știi unde e oficiul poștal? Poți să mă iei de-acolo?

– Sigur.

Ea puse receptorul în furcă fără zgomot, și totuși nimeni nu veni s-o întrebe nimic. Oricum le-ar fi ascuns adevărul. "Un prieten, ar fi răspuns. Nu-l cunoașteți." Fiindcă altfel, mai mult ca sigur că părinții

i-ar fi stricat toate planurile.

De ce să nu iasă cu McCabe, până la urmă? Era un bărbat de succes, necăsătorit, ceva mai în vârstă decât Edmund. O prietenie înte cei doi nu era imposibilă, ci mai degrabă incredibilă. Părinții n-ar fi crezut-o. Ar fi considerat că el se poartă astfel doar din curtoazie, probabil în semn de recunoștință pentru tratația de la petrecere, iar aluzia fiind că Philippa nu era dorită de niciun bărbat; se presupunea ca până la ora întâlnirii să-i submineze încrederea de sine și să se arate în fața lui Kern timidă și ușor infantilă. Tot ce conta era prima impresie, cea de-acum; mai târziu n-avea să-i mai pese de ce se întâmplă în jur. Deocamdată nici ei nu-i venea să creadă în norocul peste care dăduse.

Deși nu ploua, se putea și o vreme mai bună. Din cauza norilor tecători, Philippa își puse pe ea o jachetă albă. Purta o fustă și o bluză albastre, și-și legă o eșarfă galbenă pentru un strop de culoare. Doar mergea la o cursă de cai, nu la o cină romantică; și totuși își dorea să fi avut ceva mai elegant, mai provocator. Și un plus de înălțime, poate chiar și înfățișarea mamei sale, încât atunci când ceilalți aveau s-o vadă la braț cu Kern să se întrebe :"Cine o fi?"

Oficiul poștal era unul din cele două clădiri ale orașului – o poștă, o băcănie și un aprozar. Tot aici se vindeau și jucării, papetărie; Philippa cumpără mai multe timbre, după care se plimbă prin împrejurimi, așteptând, până când zări mașina lui Kern trăgând afară.

Părul lui roșcat o alertase și fugi din oficiu înainte ca el să apuce să oprească motorul. Bărbatul coborî; inima ei începu să bată puternic și cei doi rămaseră un timp față în față, studiindu-se. Philippa se felicita că n-o luase valul cu o seară înainte. Kern nu era tocmai desprins din poveste; nu avea nimbul tinereții veșnice precum tatăl ei, în schimb afișa niște trăsături puternic masculine,

brute. Cam toți cei care ieșeau din magazine întorceau capul spre ei. El, în schimb, avea ochi doar pentru Philippa.

– Mă bucur că ai venit, zise.

– Mă bucur că ai sunat.

Ea se așeză pe scaunul din față al mașinii lui superbe, regretând că hipodromul se afla la doar câțiva kilometri depărtare. Ar fi fost în stare să-i stea alături înteaga zi, să cutreiere împreună munții, orașele, dealurile, până la asfințit, să vadă răsăritul lunii și stelele apărând pe boltă. Și ei să se oprească undeva într-un loc liniștit, neștiut de nimeni, la o căbănuță sau la un hotel minor.

Însă astfel de vise cu ochii deschiși, Philippa le ținea doar pentru ea. Roșii de propriile-i gânduri, trase adânc aer în piept și se îmbărbătă.

Înăuntru mirosea a parfum, iar dacă avea simțurile formate, îl putea chiar recunoaște. Ea nu-l știa, iar dacă n-ar fi cunoscut faptul că Fleur avea propriul parfum, special preparat pentru ea, ai fi zis că este exact aceeași combinație de miresme proaspete, cu un iz dulceag. Foarte, foarte scump, de altfel. Deci cineva mai stătuse în acel loc cu puțin timp în urmă. Philippa deschise ventilația din dreptul ei pentru a-și șterge din nări mirosul puternic, oricum nu putea fi geloasă doar pe un parfum, ca și cum ai fi fost geloasă pe-o umbră. Nu avea habar și nu dorea să afle cine e fata. "Acum sunt eu aici, gândi ea, și nimeni n-are să-mi strice această după-amiază; probabil că parfumul e al mamei, sau al surorii sau al unei persoane pe care a condus-o undeva."

– Știu de ce vrei să mă duci la curse, zise ea.

– Bineînțeles…

– Ca să-ți aduc noroc. Păpușile de paie aduc noroc.

Kern i-ar fi putut ușor depăși pe cei din fața lui, dar cum aveau destul timp, iar drumul șerpuia; prefera să o lase mai încet.

Conducea agale, iar înăuntru era cald, plăcut, adormitor.

– Așa se zice, dar te-am luat pentru că îmi place de tine, surâse el.

Philippa începu să râdă cu poftă, sperând ca astfel să-și mascheze surpriza extraordinară, și roșeața din obraji.

– Ce te surprinde așa de tare?

– Nu am parte de multe astfel de declarații. E prețul pe care-l plătesc pentru frumusețea mamei, pe care n-am moștenit-o, zâmbi ea amarnic, însă el privea în parbrizul. Eu sunt de umplutură; mama e baza.

– Mă bucur că ai chipul acesta. Și nu te văd de umplutură.

Instinctiv, fata își atinse fața. Era pentru prima oară când era practic apreciată, în detrimentul mamei sale. De fapt, nimeni nu încercase măcar a mima această apreciere, iar vorbele lui Kern nu sunau deloc a lingușire.

– Vorbești serios?

– Niciodată nu vorbesc degeaba.

Tânăra înghiți în sec. Normal că-și conștientiza înfățișarea, care nu era deloc de lepădat, dar pur și simplu părinții ei o copleșeau. Cu toate acestea, fata avea un nas frumos conturat, o dantură perfectă, iar pielea, în afară de paloarea naturală, nu prezenta nimic ieșit din comun. Iar invitația lui Kern o făcea cu atât mai specială.

Trecură printr-o pădurice, moment în care în mașină se făcu întuneric, iar Philippa își văzu reflexia în geam. Se studie cu atenție de parcă ar fi văzut o altă persoană. Nu era urâtă, iar de-acum înainte fiecare zi o va înfrumusețea în fel și fel de chipuri. Înlăuntrul ei, sub piele se strecurase nimbul transformării, ce-o ajuta să strălucească în orice împrejurare.

Cu cât se apropiau de hipodrom cu atât traficul se aglomera, încât ajunseră bară la bară; însă norii amenințători ținuseră multă lume în case, așa că locurile de parcare se găseau cu grămada.

Philippa coborî și studie zona. Nu dorea să dea ochii cu nimeni; dacă din greșeală îi zărea cineva cunoscut, mai mult ca sigur că nu s-ar fi deranjat a menționa asta soților Sorrel mai devreme de de a doua zi, când părinții ei vor fi deja plecați. Și tatăl ei frecventa astfel de curse, dar atunci se întâmplase a fi foarte ocupat cu afacerile.

– Vii des pe-aici? o întrebă Kern.

– Câteodată. Nu sunt neapărat o fană, se agăță de brațul lui și intrară pe hipodrom.

Foarte mulți îl cunoșteau; era în permanență asaltat de cunoscuți, unii având chiar ecusoane inscripționate Concurent/ Antrenor. Unii îl cunoșteau și pe Philip, și o salutară amabili pe fata acestuia; în acea zi însă, fata decise să se desprindă de identitatea ei, să devină prietena lui Kern McCabe – o diferență ca de la cer la pământ. Voia să profite din plin de situație.

Kern îi cunoștea și pe jochei, pe care i-i prezentă și care se arătară încântați de cunoștință. Câțiva chiar o priviră admirativ.

– Foarte simpatică, remarcase unul care purta un costum roșu, dar să știi, draga mea că te ridici mai degrabă la înălțimea mea decât la a lui. Am face o pereche reușită, ce zici?

Philippa râse; într-adevăr era mică de înălțime, dar acum nu mai conta acest aspect.

– Mai bine rămân cu Kern. E foarte înalt și s-ar putea să se supere; dar știi ce – o să pariez pe tine.

– Asta voiam să aud…Să știi că nu dezamăgesc niciodată o femeie frumoasă.

Din păcate, de data acesta tipul ieși doar al patrulea.

– Asta te învață o lecție! zise Kern la final.

Deși începuse a ploua mărunt, atmosfera veselă nu se strică deloc. Kern paria în funcție de aspectul calului, cunoscându-i și având anumite așteptări de la fiecare; uneori avea dreptate, astfel

încât reuși să câștige o sumă frumușică. Philippa în schimb, alegea în funcție de dispoziția ei, rezemată de gardul padocului.

– Acela, vă rog, arătă ea spre un cal numai piele și os.

– De ce? întrebă Kern. Știu că-ți place combinația de culori de pe costumul jocheului, dar…

– Nu-i adevărat, deveni ea serioasă. Calul are niște ochi foarte limpezi.

Niciodată nu mai aberase într-atâta de față cu un bărbat, dar nici nu se simțise vreodată mai în largul ei. Kern se rezemă și el de gard, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o discuție foarte serioasă.

– Cei cu ochi blânzi nu ies câștigători.

– Eu îl păstrez totuși, insistă ea; calul care avea ochi cenușii chiar câștigase, dar acum el o tachina. Cum îl cheamă?

– Plessy Mordaunt.

– Da? Mă întreb de unde vine numele…Al tău care e?

– Acela cu acoperitoare la ochi.

– Poate că are venin în priviri.

– Eu pariez pe el pentru aspectul său, dar dacă va câștiga, cu atât mai bine.

O cursă spectaculoasă, în care mai mulți de zece concurenți aleși pe sprânceană se călcară de-a dreptul în picioare, încât era foarte greu să-i distingi. Abia la ultima turnantă jocheii accelerară, iar caii țâșniră cu toată forța înainte. Iar cel din margine se desprinse încet de grup. Philippa îl văzu pe-al ei printre primii.

– Haide Plessy, haide! strigă ea încântată, sărind, agitându-se pe iarba udă. Cam toată lumea își încuraja favoriții – momente de mare intensitate și de distracție totodată. Pe final, Plessy și calul cu apărătoare ajunseră la duel, iar fata îl apucă pe Kern de braț.

– Al meu câștigă, al meu!

Un al treilea cal venea tare din urmă, iar poza de finiș îl arăta pe

Plessy câștigând la o sutime de secundă, iar Philippa răgușise deja de tot la cât strigase.

La aflarea rezultatelor era aproape să sară în brațele lui Kern, dar se stăpâni în ultima clipă, rezumându-se să asculte în continuare glasul din portavoce. Bărbatul zâmbea fericit, cu toate că al lui pierduse; îl bucura izbucnirea fetei. Anii în care aceste manifestări i se refuzaseră își spuneau acum cuvântul, căci Philippa, din impuls, nu reuși decât să-și arunce mâinile în sus de bucurie.

– Am câștigat, nu?

– Pe ochi frumoși, și o îmbrățișă, iar ea se cuibări emoționată la pieptul lui, înregistrând mișcările acelui corp puternic care-i confereau o senzație de siguranță, de liniște, sentimentul unei victorii imense.

După ultima cursă, cei doi se îndreptară spre mașină, plimbându-se agale prin ploaia măruntă, trecând pe lângă un cuplu cu care socializaseră ceva mai devreme. Prieteni de-ai lui, care-i cunoșteau și pe părinții ei.

– Fata lui Sorrel arată mai bine, observă bărbatul după ce trecură de ei. Nu o egalează pe Fleur, dar astăzi mi s-a părut o apariție plină de farmec.

– Mda…Posibil să fie îndrăgostită; sper că nu de Kern.

– De ce?

– Din cauza lui Lilias Storr, prostule. Crezi că o s-o lase pe alta să-i ia locul în brațele lui Kern?

Ajunsă în mașină, Philippa își privi nemulțumită pantofii plini de noroi și haina udă leoarcă.

– Scuze că-ți fac un asemenea deranj…

– Nici eu nu sunt mai breaz; am picioarele mai mari. Deci, unde vrei să cinăm?

– Oriunde, zâmbi ea fericită, în ciuda felului jalnic în care arătau

amândoi.

– N-ai zice că ești greu de mulțumit… și ieși în viteză din parcare, salutând încă vreun cunoscut. Mai întâi te duc acasă; poate vrei să te schimbi.

– Ba nu, sări ea repede. Dacă nu te supără aspectul meu, aș prefera să mergem așa. Poate că ai mei nu mă mai lasă – pleacă mâine în vacanță și s-ar putea ca mama să mă roage s-o ajut cu împachetatul. Știu că nu arăt eu prea strălucit acum, dar…

Era conștientă că motivele sunau cam aiurea, dar nu-i putea spune că apariția lor împreună ar fi iscat nenumărate reproșuri după care tot farmecul ar fi dispărut.

– Pentru mine arăți OK; te poți usca la mine, dacă vrei.

– Mulțumesc, și mulțumesc că m-ai adus aici. M-am distrat de minune. Nu credeam că o cursă poate deveni atât de interesantă.

– Nici eu, râse Kern. De ce nu vii cu tatăl tău? Din câte știu, vine adesea.

– Dar nu cu mine.

El înțelese aluzia, dar fata se simți datoare să continue pentru a nu cădea în autocompătimire:

– E un tată extraordinar, dar și-a dorit un fiu. Cu un băiat putea foarte bine să apară la curse, la polo, la alte jocuri pe care le adoră; apoi, ca să schimbe subiectul, fata începu să fredoneze melodia care se cânta la radio. Îmi place cântecul ăsta.

Era unul din acele cântece care face senzație de moment, dar acum ritmul lui dobândise noi conotații datorită clipelor minunate pe care le trăia. Chiar și peisajul natural pe care-l traversau și pe care-l cunoștea atât de bine, îi apărea magic scăldat de picurii mărunți de ploaie.

Până atunci nu știuse unde stătea Kern. De altfel, aflase totul despre el cu doar o zi în urmă.

Bărbatul deținea o casă mică într-un sat aproape de orașul ei, situată în spatele unor birouri nou construite. De fapt, casele de odinioară fuseseră recondiționate și se vindeau acum la un preț exorbitant. Ușa albă de la intrare se deschidea într-un mic hol, de unde câteva trepte coborau spre o încăpere ce servea drept sufragerie și bucătărie în același timp. Totul era modern, funcțional, desprins parcă din paginile unei reviste de decorațiuni interioare.

– Nu prea stai pe-aici, nu?

– Mă mișc mult, dar aici este cuibul meu. Ce are? și-i luă haina, degetele lor atingându-se.

– Nimic… rosti ea tremurat. E superb. De cât timp stai?

– De ceva ani. Am cumpărat-o de la un tip care s-a mutat în America. Are tot ce-mi trebuie. Ai nevoie la baie?

– Te rog.

Imaginea reflectată în oglinda din baie nu arăta deloc încurajator, iar dacă nu s-ar fi aflat într-o dispoziție de zile mari, Philippa ar fi căzut în depresie. Ploaia îi spălase machiajul și-i pleoștise părul, dar nu reușise a-i șterge nici sclipirea ochilor și nici zâmbetul de pe buze. Își clăti fața, apoi se descălță și-și dădu jos și ciorapii. Măcar avea haina care-i ferise fusta și bluza de umezeală. Cât timp ea intră în cadă pentru a-și clăti părul auzi de mai multe ori soneria, apoi telefonul, dar și clopotele de la biserică. Nu s-ar fi mirat să găsească musafiri la ieșirea din baie; la un moment dat crăpă doar un centimetru ușa pentru a trage cu ochiul și-l văzu pe Kern singur, spre încântarea ei.

– Mă bucur că cel care ți-a vândut ți-a lăsat covoarele groase, observă ea.

Îmbrăcată complet, însă cu picioarele goale, își înfășurase un prosop în jurul umerilor pentru ca părul ud să nu-i atingă hainele.

Kern își încălțase cizmele din catifea și stătea într-un fotoliu de

piele neagră. Pe o măsuță dinaintea lui, aranjase cești de cafea; el deja și-o savura pe-a lui.

– Cum o bei?

– Cu lapte, te rog, dar nu prea mult, și se instală și ea pe canapea.

– Vino aici.

– De…ce?

– Dă-mi mie prosopul să-ți usuc eu părul.

Philippa îl ascultă și se așeză la picioarele lui, în fața șemineului în care bușteni ardeau vesel. Doar în copilărie menajera obișnuia să-i mai usuce astfel părul și să-i spună povești despre prințese care se trezeau la primul sărut. Dar asta se întâmplase cu mulți, mulți ani în urmă, iar de-atunci, Philippa rar mai avusese parte de vreun semn de tandrețe. Mama o săruta de obicei inert, îmbrățișările ei erau teatrale întotdeauna; prietenii o sărutaseră întotdeauna cu inima strânsă. Restul atingerilor de care avusese parte nu o marcaseră afectiv sau în vreun alt fel, însă acum se simțea iubită, răsfățată, mângâiată în adevăratul sens al cuvântului.

Materialul aspru al prosopului îi dădea o senzație reconfortantă, iar degetele lui îi masau ritmic și cu putere pielea capului, gâtul; într-atât de relaxată se simțea încât mai avea puțin și ajungea să toarcă precum o pisică. Chiar căscă și căzu pe genunchii lui.

– Crezi că s-a uscat? îl auzi, iar ea sări alarmată în picioare, punând mâna în păr.

Aproape uscat, și Philippa îl pieptănă puțin ca să-i dea o formă.

– Mai mult nu pot să-i fac, zise într-un final.

– Arăți bine. Deci, unde mâncăm? Ce preferi? Mâncare chinezească? Indiană? Fructe de mare?

– Perfect! Pe toate! zâmbi ea în lumina focului, iar chipul ei părea cu atât mai fermecător sub jocul umbrelor aurii. Undeva la lumina lumânării, glumi. Cu părul vâlvoi ca acum, fără machiaj, nu e nevoie

să stau prea mult în lumină puternică.

– Uite ce…hai să stăm aici și stingem lumina.

– Adică? râse ea cu subînțeles, deși ezitând. Se poate…să stăm aici? Adică, mda, nu sunt îmbrăcată chiar de ieșit în oraș; deci pot să pregătesc eu ceva?

– Știi?

– Pot să fac o omletă.

– Eu pot să fac mai multe. O să mâncăm mâncarea mea de mâine seară.

Și se duse spre secțiunea rezervată bucătăriei, deschise un mic frigider dintr-o nișă și spuse:

– Ce să vezi? Chiar friptură englezească!

Philippa aruncă o privire peste umărul lui – frigiderul era plin.

– Întotdeauna ai pregătite fripturi?

– Am orice-mi pregătește doamna Harris. Deci, pune tu masa, mă ocup eu de astea.

Avea totul la-ndemână. Masa avea patru scaune din care Philippa scoase două și-o aranjă pentru o cină în doi. Apoi se întoarse în bucătărie urmărindu-l în acțiune; avea grătarul într-o parte și o oală cu spaghete în alta.

– Parcă ziceai de friptură doar. Ce e acolo?

– Se fac mai repede decât cartofii prăjiți.

– Gătești?

– Când sunt nevoit.

Deși spațiul era mic, Kern se mișca sigur, scurt, luând exact ce-i trebuia și de unde-i trebuia, fără prea mult efort. Ea se așeză pe un scaun.

– Unde scrii? se interesă.

Nu vedea nicio masă sau vreun birou, nici mașină de scris sau foi albe.

– Acolo, și-i arătă cu furculița spre una din cele trei uși închise. Nimeni nu intră acolo, adăugă tocmai când ea puse un picior jos.

– Normal că nu vreau să-mi bag nasul… se retrase fata.

– Scuze, dar materialele mele sunt împrăștiate peste tot.

– Lucrezi la ceva momentan?

– Ca-ntotdeauna.

– Și când scrii?

Voia cât mai multe amănunte pentru a-i reconstrui ziua pas cu pas, pentru a-l avea în gânduri întotdeauna. Kern ridică un mănunchi de spaghete, le controlă, apoi le aruncă înapoi în apă.

– De obicei de dimineață până pe la prânz, așa că, dacă poți, nu mă suna diminețile.

Adică se aștepta ca ea să-l sune. Putea într-adevăr să-l sune fără menajamente.

– Bine…După-amiaza lucrez, de obicei la grădiniță; e pe strada Pedway, numărul 533; să ți-o scriu?

– Nu e nevoie – știa că are să țină minte.

Masa fusese delicioasă – friptura, spaghetele, sosul, dar mai ales vinul alb spumos în paharele de cristal.

– Ce vin e? întrebă Philippa după ce sorbi o gură.

– Vin ieftin.

Toate sticlele din pivnița tatălui ei purtau un nume, dar acesta era extraordinar la gust. Totul i se părea plin de savoare, inclusiv pâinea.

– Înseamnă că a fost un an bun pentru vinurile ieftine. În cinstea ta…

– Și a ta, Philippa.

– Mi se pare că numele tău e puțin cam neobișnuit, nu? E vreo prescurtare?

– Pe certificat scrie tot Kern.

Felul lui de a vorbi nu trăda niciun fel de accent, dar rostea

cuvintele apăsat. Glasul lui avea personalitatea unui om care nu trebuia să ridice vocea pentru a se face ascultat. Oricine s-ar fi supus lui; de altfel, chiar atenția pe care i-o acorda Philippa nu trebuia să i se pară o noutate. Deocamdată o privea intens, mai concentrat ca niciodată.

Philippa îl cunoștea atât de puțin, și totuși știa sigur că acesta era bărbatul de care s-ar fi legat pe viață. Prezența lui însemna totul pentru ea, caci nimeni n-ar fi luat-o, de altfel, meditä ea. Dacă el ar fi dispărut, ar fi lăsat în urmă doar un imens regret; fără inimi frânte.

– Ai părinți? îl întrebă.

– Nu.

– Rude?

– Nu, răspunse el scurt, parcă atrăgându-i atenția să nu insiste. De cât timp lucrezi la grădiniță? schimbă subiectul.

Ea începu să-i povestească despre Ellen și Lulu, despre copii și despre mamele lor. Părinții ei s-ar fi plictisit de-atâta vorbărie, dar Kern râdea la fiecare pățanie și la fiecare amintire amuzată pe care i-o înfățișa Philippa. După masă se așezară din nou în fața șemineului, pe canapea. "Prea frumos ca să fie real", zicea o jumătate din ființa ei. “Nu se poate ca tocmai eu să mă aflu aici, cu acest bărbat superb, care mă ascultă" În timp ce cealaltă jumătate-i dicta: "E real, și tot ce ai trăit până acum a fost doar un simulacru."

Niciodată nu mai simțise pulsul vieții atât de acut și nici nu trăise mai intens ritmurile naturii. Dintr-o dată culorile i se păreau mai vii, sunetele mai clare; mâna lui atingându-i ușor umărul și brațul lui pe după gâtul ei însemnau mai mult decât niște simple gesturi. Apoi faldurile rochiei sale trecând de-a lungul pantalonilor lui, o șuvință din părul ei care-i atingea obrazul. Prețuia apropierea lui ca și cum ar fi trăit cel mai frumos sărut de până atunci, ca și cum el i-ar fi spus că o iubește.

Sună cineva la ușă și el se ridică pentru a răspunde. Philippa privi necăjită peste spătarul canapelei; astfel se sfârșea o seară perfectă. După exaltarea pe care o experimentase de-a lungul zilei, acum n-ar fi schițat niciun gest de ranchiună chiar dacă musafirul ar fi fost o altă femeie.

Avea siguranța că el o plăcea și bineînțeles că se aștepta să înfrunte concurența, dar nou-sositul era un bărbat.

– Nevastă-mea nu mai are cafea. Poți să ne dai tu puțină?

– Sigur, și celălalt păși înăuntru urmându-l pe Kern până la bucătărie, în timp ce-i povestea un film pe care-l văzuse recent; apoi o zări brusc pe Philippa și păru rușinat.

Mi-a spus soția că așa are să fie. Scuze pentru deranj dar nu mi-am dat seama că ai companie.

– El e Harry, vecinul meu. Philippa Sorrel…

Cei doi își zâmbiră.

– Scuze încă o dată.

Mai mult ca sigur că el se gândea că picase exact la momentul nepotrivit, dar Kern îl întrerupse abia șoptit.

– Ai înțeles greșit…

– Mersi pentru cafea. Mi-a părut bine să te cunosc, domnișoară Sorrel.

Kern închise ușa în urma vecinului după care se uită la ceas.

– E vremea să te duc acasă.

Cei de-alături aveau să audă mașina plecând, ceea ce ar fi salvat reputația Philippei; deși Kern deja o salvase o dată, cu remarca de mai devreme – drăguț din partea lui.

– Nu tebuie să te deranjezi, și se ridică pentru a-și lua pantofii și ciorapii din baie. Nu mi-am compromis imaginea doar pentru că stau cu un prieten pe canapea, la zece seara. Nu am prejudecăți, să știi.

Stăteau fața în față, ambii cu un ușor surâs pe buze. "Nu râde de

mine" i-ar fi zis Philippa. Dar el nu râdea, ci întinse o mână, mângâindu-i un obraz, iar atingerea lui o curentă precum un șoc electric.

– Nu cred că ai prejudecăți, draga mea, dar cred că e totuși timpul să te conduc acasă.

Capitolul 3

"Draga mea…draga mea…draga mea…" Pe tot parcursul drumului aceste cuvinte răsunară în mintea Philippei. Kern o lăsă în fața casei și ea-i ură noapte bună, iar el o sărută ușor pe buze. Ale lui erau moi, calde, iar mișcările precum ale unui cunoscător. S-ar fi topit toată în brațele lui până când cineva ar fi ieșit să vadă a cui e mașina, dacă el nu s-ar fi aplecat să-i deschidă portiera. Brusc, fata își aminti că ai ei nu trebuiau să afle și coborî în grabă.

– Ne vedem mâine, zise el.

– Da, te rog…Dragul meu, adăugă fata în șoaptă, în timp ce el întorcea pe alee.

Mai toate ferestrele casei erau luminate, dar nimeni nu ieșise. Philippa urcă direct la ea.

– Kern, dragul meu, îndrăzni ea să rostească mai tare, iar sunetul cuvintelor sale o înspăimântă pentru că nu dorise pe nimeni mai aprig decât pe acest bărbat.

Se aventura pe un teren minat. A doua oară repetă cuvintele cu un vag surâs pe buze fiindcă știa că oriunde s-ar duce cu el, ar fi fost în siguranță.

Dimineață, Philippa îi urmări pe soții Sorrel cum se pregăteau de

plecare. Arătau superbi în perspectiva țărmurilor din sudul Franței spre care se îndreptau; formau un cuplu de invidiat, iar prietenii întotdeauna îi invitau pe amândoi, deși, ca orice mariaj perfect și acesta era unul de complezență. Cei doi se completau reciproc, și se meritau unul pe celălalt.

Fleur își pusese în bagaj piesa lui Kern și plănuia ore nesfârșite de studiu pentru rol fiindcă adora să joace, să-i fie admirat talentul și frumusețea. Philip se pregătise cu rachete de tenis, echipamente pentru excursii și pentru curse, toate pentru a-i asigura menținerea în formă și tinerețea veșnică. O salutară cald, dar placizi pe Philippa, după care urcară în mașină și se depărtară fără a observa că fata pe care o lăsau în urmă și care le făcea cu mâna nu mai era cea pe care o crescuseră în ultimii douăzeci de ani.

Philippa zburdă până în casă. Peste mai bine de două ore avea să vină Kern pentru care dorea să pregătească o ieșire la picnic. El ar fi vrut să reia invitația la cină, dar Philippa îi propusese un picnic la iarbă verde – asta pentru că îi mâncase mâncarea pentru seara următoare. Kern acceptase și-și dădură întâlnire în jurul prânzului.

– E vreo problemă dacă iau ceva mâncare? o întrebă pe menajeră. Mă duc la un picnic.

Femeia se afla în slujba lor de aproape un an; Fleur făcuse schimbări drastice în rândul personalului și fata știa că toată lumea ascultă doar de cuvântul stăpânilor, niciodată de ea. Philippa întreba întotdeauna, nu ordona niciodată. Femeia se arătă încântată și înțelegătoare.

– Câți sunteți?

– Doar doi...dar celălalt e bărbat.

– Atunci mai bine punem mai multă mâncare. Dacă-mi spuneai mai devreme îți puteam face ceva special, dar a rămas mult și de la petrecere.

Împachetară pateuri, plăcintă, o sticlă de vin, carne rece, iar Philippa prepară o salată și astfel aproape umplu coșul cel mare, special făcut pentru asemenea ocazii. Îl puse în hol și dădu fuga sus ca să-și aranjeze părul și să se macheze puțin.

Vremea se mai înseninase față de ziua precedentă – aerul era uscat, soarele trimitea o lumină difuză. Tânăra îmbrăcă o cămașă în carouri și o pereche de blugi. Avea talie subțire și picioare lungi cu toate că-i lipseau formele voluptuoase ale lui Fleur, nu rămânea neobservată. Cu pantaloni mulați și cămașa prinsă la mijloc părea mai feminină. Și se simțea asemenea, vibrând de viață, dorindu-și să dea timpul înainte până la ora la care trebuia să apară Kern.

Nu mai avea stare; nu-și găsea locul, darămite să-și găsească o ocupație, iar când sosi clipa, se postă la fereastră ca să vadă mașină încă de cum cotea pe alee.

Kern, punctual, trecu la ora fixată prin dreptul fostei case a grădinarului, iar fata coborî în fugă pentru a-i deschide.

– Salut! îl întâmpină ea abia respirând, ca și cum ar fi fugit câțiva kilometri.

– Salut! glasul lui era calm și relaxat ca de obicei.

– Mâncarea e pregătită într-un coș, înăuntru.

O luară spre casă, mână în mână. N-ar fi îndrăznit să se poarte astfel dacă ai ei erau acasă. Cel puțin așa credea; strânsoarea lui însă îi dădea curaj în orice împrejurare.

– Pleci de-acasă? întrebă el când văzu coșul.

– E pentru picnic.

– Pentru...? și arătă spre el, apoi spre ea cu degetul, după care dădu aprobator din cap. E doar pentru o zi, nu? Sper că nu ne aventurăm prin pădure.

"Mi-ar plăcea să facem și asta" gândi ea fericită.

– Nu e doar mâncare. Sunt și tacâmuri, și tot setul, știi tu; e un

coș vechi.

– Se vede…Cine-l ducea?

– Presupun că mai toți cei care făceau picnicuri pe-atunci.

Dorise să aducă un plus de pitoresc în toată acea scenă, deși probabil că un coș mai simplu ar fi fost mai potrivit, cu tacâmuri și farfurii de plastic.

– Să luăm doar ce avem nevoie din el?

– Bine, fie, zise el după ce-i testă greutatea. Dar stăm lângă mașină; eu nu-l car mai departe. Ai pus cumva și o masă în el?

Ea chicoti și-l ajută până la mașină. Față de altcineva s-ar fi făcut de râs într-o asemenea situație, dar pentru Kern totul era amuzant.

– Mă gândeam să mâncăm la mănăstire…

– Unde?

– La St. Edith. E cam la zece kilometri de-aci, pe dealul Cleave – el o privea oarecum suspicios și alarmat în același timp. Clădirea propiu-zisă s-a dărâmat acum vreo mie de ani, dar mai există locul. Iar câteodată, noaptea, se pot vedea călugărițe.

– Nu le-a zis nimeni că zidurile au căzut?

– Poate pentru ele încă nu; poate că încă le mai văd.

– Sună a loc perfect pentru picnic, râse el. Pe unde o iau?

Philippa îl îndrumă și o luară peste câmpie, apoi printre stânci până ce ieșiră într-un drum stricat, cu hopuri, lipsit de orice indicator și care sfârșea într-o barieră de tufe încârligate. Printr-un ochi de gard dădură din nou în câmp deschis. În apropiere se vedeau ruinele vechii mănăstiri, la care se ajungea doar la pas.

– Stăm să mâncăm mai întâi? sugeră Philippa.

– De ce nu?

Kern scoase coșul, iar fata îl deschise. Inițial înăuntru fusese un set complet de farfurii de porțelan, pe care ea le descompletase, și din care acum alese două; apoi o față de masă curată, șervețele

asortate. Le aranjă pe locul cel mai plat. Doamna Jarvis pregătise cele mai alese bucate rămase de la petrecere, care împreună cu vinul și cu fructele alături alcătuiau un picnic cu adevărat special.

– Când ați folosit coșul ultima oară? se interesă el admirativ.

– Nici nu știu dacă l-am folosit vreodată, răspunse Philippa în timp ce-și ungea o felie de pâine cu pateu. Probabil că ultima fată care a așternut această față de masă purta muselină și o bonetă, iar bărbatul ce-o însoțea avea pantaloni în carouri, sacou de catifea și papion. Acasă avem o poză asemănătoare într-unul din albume.

– E posibil. Și să nu uităm de însoțitoarea ei.

– Bieții; mă bucur că au trecut acele vremuri.

– Apropo, spuse el deschizând sticla de vin, am ceva pentru tine. Nu te entuziasma prea tare; e un fleac.

Nu conta; era un cadou pe care-l va prețui veșnic. Dacă era o cutie de ciocolată, va păstra batistuțele în ea.

Îi întinse o plăsuță roz cu o siglă înflorată pe ea; când o deschise, Philippa mai că strigă de fericire – era o versiune modernă a unei păpuși de paie, făcută din același material, dar cu un chip prelung zâmbitor și șuvițe blonde.

– O păpușă care râde, se amuză Philippa; sparge linia tradițională.

– Avansăm și noi odată cu vremurile.

– Mulțumesc, și puse cadoul în mijlocul feței de masă. E drăguță.

Probabil că o cumpărase în aceeași dimineață de la vreun magazin de suveniruri pe care-l găseai tot timpul aglomerat în weekenduri. Îi ridica moralul pentru că gluma nevinovată a mamei ei din magazin o duruse întrucâtva.

– Și mie mi s-a părut simpatică, zise el, fără însă a privi obiectul.

Inima fetei stătea să-i sară din piept de fericire; într-atât era de bucuroasă încât îi venea să-și strige fericirea în gura mare.

– Îmi pare cunoscut, zise Kern arătând spre bucatele de pe jos.

– Sunt de la petrecere, dar să știi că au ținut, deci sunt încă bune.

– Au usturoi?

– Da.

– Mănânci și tu?

Tânăra se servi luând o îmbucătură.

– Acum ai nevoie și de degustător? Crezi că te otrăvesc?

– Dacă mâncăm amândoi usturoi înseamnă că împărțim senzația.

Ideea îi surâdea Philippei. Să fii cu cineva cu care puteai împărți totul – buna dispoziție, savoarea bucatelor, ritmurile naturii, dragostea. "Te iubesc" – acest gând îi trecu prin minte fără însă a-l putea rosti până ce nu l-ar fi zis el mai întâi. Sau măcar să-i dea un sărut care să exprime acest sentiment.

– Știi ce, zise el tolănit pe spate. Acum îmi par mai bune toate acestea decât au fost la petrecere.

– Poate că brânza s-a mai maturat.

– Nu. E pentru că ceilalți lipsesc.

– Poate.

Tânăra începu să împacheteze totul înapoi în coș. Kern se ridică s-o ajute. Cadoul îl puse în buzunarul ușii.

– Ce e de văzut acolo sus? se interesă Kern.

– Nimic. Doar că acolo a fost o dată întreaga mănăstire. Din avion se vede încă fundația.

– Păcat că nu avem unul.

– Dar e foarte plăcut sus.

De fapt nu-i păsa unde mergeau – nici ei și nici lui.

– Știi drumul?

Odată, pe deal existase o casă și o cărare ce ducea acolo. Pe timpuri această potecă fusese pietruită însă acum era toată acoperită de buruieni, iar tufele mari îngreunau avansarea. Pe câmp păștеau

câteva turme de oi și de vaci ce probabil că fuseseră aduse pe altă cale fiindcă toate drumurile ce-ar fi condus spre o altă fermă nu păreau umblate. Ajunseră la un gărduleț cu o portiță imposibil de deschis din cauza vegetației. Săriră peste și se îndreptară spre căsuța aflată în spatele unui gard de fier, ruginit acum, cu ceva resturi de sârmă ghimpată.

Totul părea neschimbat de mai bine de zece ani, de când Philippa trecuse pe-acolo ultima oară, și poate chiar mai mult de-atât. Ferestrele cu storuri, ușile acoperite. Tavanul care stătea să cadă – un adăpost doar, cu o vagă înfățișare a casei de odinioară.

– Iată locul potrivit în care te poți refugia de toți și de toate, glumi ea.

Kern îl studia în continuare. Te impresiona prin macabrul său.

– Cred că a fost un loc minunat odată, pe care probabil că l-au părăsit din cauza izolării și a lipsei utilităților.

Cărarea se termina aici. Săriră peste gardul din spatele casei.

– Tu ai fi plecat de-aici din aceleași motive? o provocă el.

– Nu, nu cred – părerea ei era că puteai fi izolat și într-o casă plină de oameni. Sunt sigură că m-aș fi descurcat cu o lampă cu petrol și cu un puț.

– Oare?... surâse el

– Într-o bună zi am să dețin propria mea casă, cu un pârâu în apropiere, cu lampa mea de petrol la fereastră și dacă ai să vii să bați la ușa, poate te servesc și cu un ceai.

– Ai face bine…

Stăteau mână în mână fiindcă el o ajutase să urce gardul, iar Kern părea a o studia atent.

– Ești incredibilă.

– Da? – să fi fost doar un fel de-a spune?

– Cât mai e?

– Nu mult.

Traversară un câmp cu un șanț de apă la stânga lor, apoi un gard viu ce se deschidea într-un mic platou de pe versantul dealului.

– Iată…

Cu ochiul liber nu se vedeau urme ale civilizației de odinioară, deși, câteodată, arheologii mai făceau săpături. Recent însă nimic nu tulburase liniștea așezării, iar turmele pășteau în voie. Priveliștea era una mirifică, întinzându-se pe câțiva kilometri depărtare de jur-împrejur. Cei doi încercau să recunoască anumite locuri din oraș – biserici, sere, străzi, case. Apoi Philippa îi arătă un pâlc de copaci.

– Acolo ar trebui să fie locul din care pornește râul, deși nu e chiar un izvor. I se zice doar Izvorul Maicilor, după numele pădurii, și odată ce-ai ajuns aici ai voie să-ți pui o dorință.

– Un izvor făcător de minuni care a secat? râse el.

– Mda…

La umbra copacilor găsiră o scobitură în stâncile cenușii, ascuțite. Ansamblul de pietre exista acolo din timpuri străvechi, de pe vremea mănăstirii și cum nimeni nu știa de fapt cum apăruseră sau ce reprezentau, se păstrase numele de Izvorul Maicilor de secole întregi.

O dată, Philippa își pusese dorința de a ajunge precum mama ei, ceea ce dovedea ineficiența acestor dorințe. Și totuși acum ea-l îndemnă pe Kern:

– Închide-ți ochii, pune-ți o dorință și n-o dezvălui nimănui.

Și ea făcu același lucru, râzând, căci i se părea o prostie – își dorea ca el s-o iubească, fiindcă doar la acest lucru se gândea încontinuu.

Când îi deschise îl găsi pe Kern studiind-o curios.

– Nu crezi în izvoare purtătoare de noroc?

– Viața e prea scurtă pentru astfel de jocuri, zise el.

Probabil că nu agrease niciodată ideea de noroc și nici nu avea

răbdare cu cei care o făceau. Cu toate acestea, fiecare își construiește propria soartă.

– Cum te poți înfrâna să-ți pui dorințe dacă într-adevăr vrei ceva neapărat?

Îl dorea pe el din tot sufletul și din toată inima; dorea să fie în brațele lui și el s-o dezmierde.

Kern însă nu schiță niciun gest.

– Dacă-ți dorești ceva îndeajuns de mult poți plăti un preț, destul de mare uneori. Dacă nu…ia-ți adio.

Adică n-o respingea.

– Sună puțin cam cinic, zâmbi Philippa.

– Teoretic. Dar sunt un cinic, nu ți-ai dat seama?

Cărțile lui nu conțineau vreo urmă de sentimentalisme; dimpotrivă, cele pe care ea le citise păreau supărător de realiste, iar criticii îl apreciau ca prinzând foarte bine la public.

– Vrei să spui că nu te bucuri de viață sau că nu-ți plac oamenii în general?

– Ba da, mă bucur de viață, râse, dar în ce privește încrederea…unul la o mie.

De ce să nu aibă încredere în ea? Întreaga ei viață era precum o carte deschisă și plictisitoare. Oricine s-ar fi apucat s-o citească ar fi abandonat-o de la primele pagini. "Dacă aș avea ceva de ascuns – ce nebunie – nu m-aș da în lături de-a te păcăli." Apoi mintea ei începu s-o ia razna, incontrolabil. Presupunând că el ar înceta să mai aibă încredere în ea, să mai fie amabil. Presupunând că în locul sentimentului de siguranță pe care i-l inspira, între ei doi s-ar fi plasat o barieră…Philippa scutură din cap ca pentru a se elibera de aceste coșmaruri și se cutremură la ce-i putea naște imaginația.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Cred că măicuțele și-au început plimbarea de seară mai

devreme, tremură ea. Hai să ne întoarcem la soare…

Kern îi înconjură talia cu un braț și o trase de lângă păduricea umbroasă în soare. Fetei încă nu-i venea să creadă că pentru o fracțiune de secundă trăise senzația că ei doi ar putea ajunge să se urască reciproc…

Nu putea apărea într-un salon de înfrumusețare cu păpușa în mână, să ceară să fie aranjată precum aceea, dar în principiu asta avea de gând să facă – să-și schimbe imaginea cu una nouă.

Ajunsă acasă în aceeași seară așeză cadoul de la Kern pe noptieră, pentru a o binedispune de fiecare dată când îl vedea. A doua zi sună la coafor; nu se ducea la același salon ca al lui Fleur, ci la unul din oraș, cu reputație totuși. Coafezele se bucurară să o revadă. Rezultatul – niște cârlionți blonzi, mult mai veseli decât stilul ei inițial.

Trecu apoi la cosmetice. Bineînțeles că știa cum să le folosească, însă întotdeauna preferase combinații cuminți. De data asta petrecu mult timp la raioanele speciale, cerând fel de fel de sfaturi și ieșind cu mai multe cumpărături. Avea ochi foarte frumoși, invidiați de toată lumea, însă nu moștenise genele lungi și negre ale mamei.

Înainte de a pleca de-acasă se aranjă cu mare atenție, astfel că atunci când ajunse la grădiniță stârni până și admirația lui Ellen și-a lui Lulu. Arăta extraordinar într-adevăr. Noua coafură primi laude nenumărate – deși simplă, efectele machiajului îi puneau în evidență întregul farmec feminin, la care se adăuga și sentimentul de fericire pe care-l trăia și care contribuia semnificativ la trasformarea ei. Philippa se trezise parcă la viață, încât fetele, deși lucraseră alături de ea de luni de zile, abia acum remarcau liniile grațioase ale trupului ei și trăsăturile fine ale chipului. Schimbarea le șocă pe amândouă.

– Cine e tipul? întrebă Lulu direct.

– Stai să vezi, râse Philippa.

Kern veni s-o ia cu mașina și o așteptă la ieșirea din grădiniță, oferind un excelent subiect de bârfă pentru mamele cu lipsă de ocupație. Philippa o zbughi afară imediat ce-l zări:

– Vin imediat.

– Nu te grăbi. Să văd dacă-l nimeresc pe cel care-mi seamănă.

– L-ai zărit pe Paddy? se interesă ea după plecarea tuturor copiilor.

– Acela mai plăpând? Nu e prea simpatic, nu?

– Ba da, mie mi-e tare drag de el. Cu toate astea…are nevoie de mai multă atenție decât ceilalți la un loc.

– Bun băiat.

– Vrei să vii să le cunoști pe prietenele mele?

– Sigur.

Philippa se văzuse nevoită a-l prezenta pe Kern fiindcă celelalte două așteptau nerăbdătoare în prag.

– El e Kern McCabe…

Se mândrea cu el și încă mai avea momente în care nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Totul era însă mai real decât își închipuia, iar fetele rămaseră cu gura căscată.

– Acel Kern McCabe? izbucni Lulu. Adică nu pot fi doi cu același nume, nu? Ești scriitorul preferat al soțului meu.

– E bine de știut, rânji Kern ironic. Se pare că citește numai cărți bune…

Tinerele chicotiră, extraordinar de impresionate. Kern rămase un timp la taclale cu ele, amuzându-se copios în anumite situații, fermecându-le cu prezența lui. și mai mult ca sigur că tinerele înțeleseră schimbarea survenită la Philippa.

– Ce norocoasă e sărcaca Philippa! zise Lulu în urma mașinii care se depărta din fața grădiniței.

Amândouă își iubeau soții dar i-ar fi abandonat pentru orice

bărbat mai arătos.

– Ba bine că nu! zise și Ellen.

Înainte de a merge la restaurantul indian planificat pentru acea seară, Philippa îl rugă pe Kern s-o ducă mai întâi acasă pentru a se schimba.

– Cu ce să te schimbi?

Casa soților Sorrel se afla de cealaltă parte a orașului, unde drumul devenea precum o câmpie. Kern opri la marginea șoselei, iar Philippa își privi blugii pătați cu vopsea.

– Cu ceva mai decent.

– Pentru mine ești destul de decentă, draga mea.

Ea zâmbi și se cuibări la pieptul lui.

– Spui lucruri foarte drăguțe.

Și spera ca acele cuvinte să fie și adevărate căci doar pe el îl dorea dintre toți bărbații. Dar nu i-ar fi putut spune asta pe față, cu aceeași ușurință cu care vorbea el.

O seară reușită din toate punctele de vedere. Ea-și îmbrăcă cea mai frumoasă rochiță și se simți la fel de atrăgătoare precum orice femeie din restaurant. Lui Kern îi plăcea noua coafură.

– Ți se potrivește.

– O recunoști? și se aplecă peste masa în mijlocul căreia ardea o lumânare. E noul model de păpușă.

– Bineînțeles. Dar ție îți stă mai bine.

Când o conduse acasă, ea-l invită înăuntru la o cafea, dar îi înțelese oarecum refuzul categoric. Voia să mai lucreze, și trebuia să se și trezească devreme a doua zi.

– Când ne mai vedem? întrebă într-un final, și inima ei se opri în loc.

– Oricând…

Viața părea din ce în ce mai roz pentru Philippa. Petrecea o mare

parte a timpului alături de Kern. Împreună se duceau la filme, la teatru, la tot felul de restaurante. Aproape în fiecare după-amiază Kern venea s-o ia de la grădiniță sau de acasă. O dată, Philippa o auzise pe Lulu spunându-i lui Ellen:

– Stă la el, nu crezi?

– Nu e un loc prea rău, dacă e să mă întrebi.

Cee ce era amuzant fiindcă doar cu două zile înainte Kern plecase la Londra cu afaceri, iar Philippa îi ceruse, mai în glumă mai în serios să o ia la el.

– De ce nu? zise el și astfel plecă și ea.

Cât timp el își rezolvă afacerile, Philippa făcuse cumpărături, vizitase o expoziție, după care se întâlniră într-un anumit loc. Abia spre miezul nopții o luară înapoi, cu cerul plin de stele drept călăuză. Acum, auzindu-le pe cele două șușotind, le-ar fi putut spune că traiul alături de Kern era unul sigur și că astfel își dorea să trăiască întreaga viață.

Relația aceasta îi transformase radical stilul de viață. Fiecare zi îi promitea ceva nou, astfel că diminețile Philippa se trezea la fel de fericită ca și cum ar fi fost ziua ei de naștere, în copilărie – asta până să-și dea seama că acele cadouri nu înlocuiau, de fapt, afecțiunea celor care i le dăruiau. În fiecare zi își spunea că el îi va declara la un moment dat dragostea lui.

Cu siguranță că o dorea fizic, căci gesturile lui de tandrețe erau nenumărate – atingeri delicate, mângâieri ușoare, săruturi. Toate acestea îi dădeau și ei încredere, însă se aștepta la mai mult. Visa ca el s-o înalțe pe culmi nebănuite. Dacă i-ar fi arătat, dacă ar fi ajutat-o, ar fi știut cum să-i răspundă cu pasiunea pe care spera să i-o ofere.

Apropierea lui Kern McCabe și a Philippei Sorrel luase amploare, și toată lumea bănuia ceva. Chiar și prietenele ei începuseră a-și face planuri, iar amicii lui șușoteau pe la spate: "Ai auzit că Kern McCabe

are o nouă iubită? De-aia a fugit Lilias Storr în Bahamas?"

Când vestea ajunse la urechile lui Fleur și ale lui Philip, chiar acolo departe unde se aflau, Fleur râse. Tocmai se pregătea pentru o ieșire de seară când Philip intră în dormitor bulversat și ușor neliniștit.

– Am primit un telefon de la Jack – era vorba de Jack Egan, avocatul lor.

– Nu-mi spune că iarăși a apărut cine știe ce problemă minoră. Sunt sigură că se descurcă.

– De data asta nu. E despre Philippa. Jack zice că s-a apropiat de Kern McCabe.

– Poftim? râse femeia atentă să-nu-și strice machiajul. Glumește.

– Ba nu – Philip nu desconsiderase o posibilă relație înte ei. Normal că încă e un copil, dar văd posibilă o legătură între ei. Credeam că el e un burlac convins.

– Este. Între el și Lilias Storr, cea care scrie articole de modă, a fost o relație de mai bine de un an. Și ea trebuia să vină la petrecere, dar s-a dus nu-știu-unde.

Și ambii căzură pe gânduri.

– Cu cât se întoarce mai repede, cu atât mai bine. Dar de ce să o aleagă tocmai pe Philippa ca să se distreze cât timp cealaltă e plecată?

– Poate că Philippa aduce un suflu de prospețime, zise Fleur șăgalnic. Lilias are toate atuurile de partea ei și-și cunoaște propria valoare, dar Kern o poate face pe Philippa să-i mănânce din palmă. Poate că asta îl va amuza un timp, iar biata copilă îl crede îndrăgostit de ea.

Philip înjură.

– Și pe urmă?

– O părăsește, normal, și se întoarce cel mai probabil la Lilias, iar noi rămânem să culegem resturile.

Perspectiva unei copile rănite din dragoste pe care ar fi trebuit s-o încurajeze le dădea amândurora fiori.

– N-am să permit să-i frângă inima, zise Fleur patetic, pe un ton adesea folosit în rolurile ei.

E fiica mea și o iubesc foarte mult. E ca și cum ai pune-o într-o cușcă și ai aștepta să apară tigrul s-o devoreze.

– Și ce naiba facem? se grăbi el.

– Vorbim cu ea la telefon.

Eu prima.

După care mai aștepă câteva minute pentru a-și calma tremurul pentru a nu-și greși conturul ochilor…

Philippa și Kern jucau scrabble când sună telefonul. Stăteau în sufrageria ei și imediat ce-l auzi, fata răspunse.

– Mamă! sări ea mirată.

– Philippa, tocmai am vorbit cu cineva de-acasă și suntem foarte îngrijorați. Ce naiba faci de-l lași pe Kern McCabe să-și bată joc de tine?

– Kern? îngăimă ea. E aici…Vorbește tu cu el…, și-i dădu lui receptorul.

– Da, zise Kern.

Nu se știe ce discutau, dar probabil că tatăl ei îi ceruse socoteală.

– Voi ce-ați auzit acolo? întrebă Kern, după care vocea tatălui ei se auzi țipând în receptor.

– De ce o prostești pe Philippa? Pentru Dumnezeu, omule, nu e genul tău. Ce fel de joc e ăsta?

Philippa îngheță toată.

– Nu e un joc, răspunse Kern. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

Apoi închise telefonul. Ea rămase blocată, uimită, nevenindu-i să creadă urechilor.

– Ce-ai spus? șopti ea.

Sper că nu vorbești serios.
Pe de altă parte, era conștientă că el nu glumea niciodată.
– Te rog, vrei să fii soția mea?

Capitolul 4

– Bineînțeles că vreau; dar de ce eu?

Kern nu părea genul de om care să facă acest pas; mai ales că cererea venea după doar trei săptămâni în care fuseseră nu mai mult decât buni prieteni, nicidecum iubiți.

– Pentru că te iubesc.

Fata se aruncă în brațele lui. Nu-i mai spusese încă acest lucru, iar Philippa se afla în culmea fericirii, o fericire aproape dureroasă prin intensitatea ei, încât își mușcă buzele.

– Recunosc, zise el, nu sunt cine știe ce magnat, dar îmi pot întreține familia; și ai să te-obișnuiești cu fața mea.

Tânăra începu să râdă. Îi atinse tâmplele, apoi își plimbă mâna prin părul lui roșcat și aspru.

– Deja m-am obișnuit. Și-mi place. Sărută-mă, te rog!

Sărutul lui o îmbătă de-a dreptul, pentru ca apoi să se agațe de trupul lui, încredințându-i întreaga ei viață.

– Ești sigur că această căsătorie este o idee bună?

– Sunt sigur…că ne potrivim.

Într-adevăr așa era. Nu aveau cum să nu se potrivească. Ea-l privi atentă, studiindu-i cutele de pe chip.

– Și eu sun sigură; din toate punctele de vedere.

– Le am din tinerețe, râse; dar sunt mai tânăr decât par. Abia fac treizeci de ani, deși poate ți se pare că sună ciudat.

– Eu fac abia douăzeci, dar mă simt uneori de parcă aș avea cincizeci; de aceea nu cred în anii din calendar.

Chiar și părinții ei erau o dovadă vie a acestei situații, iar Philippa simți brusc un fior la amintirea lor.

– Joi, de-acum într-o săptămână…E ziua mea.

Spera ca el să-i propună o ceremonie chiar în ziua respectivă. Ceea ce se și întâmplă.

– Crezi că am putea așa de repede?

– Chiar și mai curând dacă ne străduim.

Philippei îi surâdea ideea de a fugi de-acasă în aceeași seară și să se întoarcă gata măritată, capabilă să înfrunte pe oricine și orice. Dar, normal că nici nu se punea problema unei astfel de aventuri.

– Da…de ziua mea.

Incredibil cum de ajuseseră tocmai să discute problema măritișului cu atâta calm. Pe Philippa n-ar fi surprins-o ca el să reia jocul foarte natural, dar n-o făcu. Se așezară doar și Kern o îmbrățișă, iar ea se cuibări la pieptul lui cum făcuse adesea.

– Unde vrei să mergi în luna de miere?

– Nu știu. Oriunde.

Nu conta atâta timp cât erau împreună. Luna de miere echivala cu însăși faptul că îl avea pe Kern doar al ei, în carne și oase. Ce se afla dincolo de cei patru pereți ai camerei nu o interesa.

– Vreau doar să fiu cu tine.

Sună din nou telefonul, la care Philippa sări în sus, speriată.

– Ei sunt! Mama și tata!

– Posibil, și se ridică și el.

Philippa începu să se agite, ducându-și palmele la cap, ca și cum

sunetul îi provoca răni. Nu dorea că ei să discute cu Kern. De partea cealaltă Fleur cerea explicații:

– Ce e cu prostiile astea? Doar nu te-a cerut Kern în căsătorie, nu-i așa?

– Ba da.

– Când?

– Acum.

– Glumește.

– Ba nu.

– Uite ce e, draga mea…Nu o lua în serios; totul face parte din umorul à la McCabe. Acum zece ani aș fi zis că te seduce prin promisiunea unui mariaj, dar acum cred că doar te prostește ca să ajungi încă un personaj în cartea lui.

– Nu mi-a dat niciodată prin gând așa ceva, surâse Philippa.

– Oricum, nu te grăbi să răspândești vestea; nu vrem să te faci de râs, după care făcu o pauză. Mi se pare mie sau te amuză?

– Nu…

Însă ceea ce insinua mama ei era atât de ridicol, încât cu greu își stăpânea Philippa chicotelile. Și probabil că și precipitarea situației o alarmase puțin.

– Nu-ți face probleme, mamă. Pot foarte bine să-l dau în judecată oricând, fie pentru calomnie, fie pentru încălcarea promisiunilor, iar mirarea de pe chipul lui Kern o făcu aproape să izbucnească. Promit că totul are să fie bine, se grăbi să adauge. Și sper că vă distrați. Pa! Și închise.

– Nu știai că ai tăi nu cred în promisiuni? Și care-i faza cu calomia?

– Mama cede că ai să mă folosești drept un exemplar veritabil pentru cartea ta.

– Ce proastă, zise el pe sub mustață. Scuze, draga mea, dar cum de ai parte de asemenea părinți?

– Mulți s-au întrebat cum de m-au făcut ei pe mine…

În acea clipă, toți anii de deziluzii se șterseră pe dată din amintirea ei, ca și cum s-ar fi lepădat de o haină ce nu i se mai potrivea.

– Deci, unde mergem în luna de miere? reveni el.

În următoarele două ore făcură împreună înconjurul lumii, sărind dintr-un loc într-altul. Cum Kern petrecuse o mare parte din viață pe drumuri, începu să-i expună avantajele și dezavantajele fiecărui loc în parte. Philippa petrecuse puțin timp în afara granițelor; dar nici că-i păsa dacă rămâneau sau nu în Anglia.

– Deci?

Trecuse de miezul nopții și încă nu se hotărâseră.

– Nu știu. Alege tu ceva și nu-mi spune ce; surprinde-mă.

– Bine, râse el. Atâta timp cât nu le spui și celorlalți că de luna de miere te aștepți la…o surpriză.

Ea se lipi de el, fericită și Kern o sărută cu pasiune și rămaseră așa îmbrățișați, până când el se desprinse.

– Mai bine plec; se face târziu, și se ridică, fără a-i da drumul.

– Aș vrea să nu trebuiască să pleci.

– Și eu, dar…

Kern scuturǎ a neputință din umeri și ea-l înțelese. Mai trebuia să treacă încă o zi până să se vadă din nou, iar Philippa se temea de ce va aduce ziua de mâine. O străbătu un fior.

– Ce te înspăimântă. Sper că nu eu…

– Nu…Ziua de mâine.

– De ce?

– Fiindcă totul se poate schimba.

Kern nu o sărută, și nici nu încercă s-o ademenească în pat pentru a-i șterge orice dubiu cu privire la sentimentele lui. În schimb, îi vorbi calm, strângând-o de mână.

– Nimic n-are să se schimbe.

"Ai mai multă siguranță în gesturi decât mine, gândi ea. Eu m-aș pierde cu firea, m-aș lăsa învăluită de sentimentalisme, dar tu nici măcar nu tresari la atingerea mea."

– Mă rog, mâine va fi nunta. Iar astăzi o să-ți cumpăr inelul. Pe care să-l fluturi în fața tuturor ca să le înfrânezi orice speculație. Vin pe la nouă.

– Nu lucrezi diminețile? însă imediat ce puse întrebarea zâmbi prostește de propria-i naivitate.

– Ești genul de soție pe care orice scriitor și-ar dori-o.

Pentru o clipă se găsiră din nou înlănțuiți, dar înainte ca ea să aibă timp să-și arunce brațele în jurul său, Kern se retrase.

– Rămâi pe loc și nu te mișca până ce n-auzi că mașina a luat-o din loc.

– De ce? întrebă ea nedumerită.

– Fii tare pe poziție, draga mea, sunt și eu om.

Flatantă aluzia că dovezile ei insistente de afecțiune l-ar fi putut ține acolo. Oricum pleca, indiferent cât de mult și-ar fi dorit ea să-l rețină peste noapte. Și totuși, în câteva ore avea să se întoarcă pentru a-i pune inelul pe deget.

– Am doar cuvântul tău drept garanție, strigă în urma lui.

– Pentru?

– Pentru faptul că ești doar om.

– Nu forța nota… zâmbi el.

Fata intră în casă, urmărind de la fereastră cum luminile roșii ale mașinii se îndepărtează și dispar la cotitura drumului. Îi pieri tot acel surâs frumos de pe buze. Kern o ceruse în căsătorie; îi cumpăra un inel de logodnă mâine…azi…iar când va apărea cu el, toată lumea își va da seama că nu este o glumă.

Mai mult ca sigur că părinții ei vor fi încântați. Kern îl întrecea de

mii de ori pe Edmund. Nici măcar ei nu i-ar fi putut găsi un soț mai potrivit. Au să fie încântați peste măsură și pentru prima oară Philippa merita tot respectul lor.

Cel puțin asta simțea tânăra – ca și cum dintr-o necunoscută ar fi devenit peste noapte o starletă. Încă nu-i venea să creadă, dar stând singură în cameră, privea încontinuu telefonul. Se temea că imediat ce va străbate holul întunecat, apoi camera ei tăcută, vor apărea și îndoielile. Întotdeauna se simțise singură în această casă și-i era frică să intre în așternuturile ei, căci n-ar fi putut închide niciun ochi. S-ar fi zvârcolit neîncetat, când extaziată, când înfricoșată, nesigură în ce privește acest pas; înainte de a-l întâlni pe Kern nimic din viața ei nu i-ar fi dat motive să creadă că cineva, după doar trei săptămâni, își va manifesta dorința de a-și petrece tot restul vieții alături de ea. Cu atât mai puțin un bărbat care avea o carieră strălucită înainte.

Cât timp erau împreună, toate acestea păreau foarte realizabile, dar apoi regăsea singurătatea de odinioară, fără un sprijin moral care să-i dea ceritudinea că într-adevăr merita dragostea lui; fiecare cameră din acea casă părea a se împotrivi acestei relații.

Se așeză pe canapea, cu atlasul lumii la picioare. Îl fluturaseră în toate părțile în căutarea locului pentru luna de miere, iar acum își dorea ca măcar să-l fi ales. Să aibă cel puțin această certitudine. Nu aleseseră însă nimic, totul încă plutea în planificări.

Își privi degetele scurte, cu unghiile micuțe, date cu lac; acele degete îndeajuns de pregătite pentru a ține în frâu niște copii agitați și gălăgioși. Acum încerca să-și imagineze un inel pe unul dintre ele. Și totuși, acel inel era inexistent deocamdată. Își duse mâna tremurândă la gură, și-n suflet simți o repulsie față de toți și de toate. De ce Kern McCabe, faimos, bogat și deosebit de atrăgător, o alesese tocmai pe ea? Ce avea ea mai special față de altele? Kern McCabe era unic; în schimb fete mult mai interesante decât Philippa Sorrel găseai

oriunde, la tot pasul. Nimic din ceea ce o făcea specială nu era îndeajuns pentru a-l vrăji tocmai pe el. Philippa începea să cadă din nou în nesiguranța inițială, pentru ca la ceva timp să audă telefonul. Ridică; era Kern.

– Nu te-am trezit, nu?

– Nu...

Probabil că atunci ajunsese acasă, și avusese tot drumul la dispoziție pentru a medita asupra gestului său.

– Te-ai răzgândit…? se grăbi ea.

– Dar tu? chicoti el. Și înainte să-mi răspunzi…dacă încerci să mă șantajezi, chiar că te fac personaj; e o amenințare, nu o promisiune!

– Nu…Doar nu ai sunat….ca să…

– Ce s-a întâmplat? auzi glasul lui serios.

Obrajii Philippei se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău…Dar stăteam aici zicându-mi că mâine are să fie altfel. Cred că e doar imaginația mea care o ia razna…din cauza surprizei…

– Ca un șoc?

Oare el zâmbea? Oricum, parcă înveselise brusc atmosfera apăsătoare din casă; îi simțea prezența peste tot, încurajând-o.

– Scuze, zis el, dar m-am gândit la acest lucru încă din prima seară. Credeam că și tu ai făcut la fel.

– Știam că te iubesc. Dar după ce ai plecat mi-a trecut prin minte că nu ai motive pentru care te-ai căsători cu mine…

– La fel am gândit și eu. Cum de sunt așa de norocos?

– Serios?

– Deci te-am sunat ca să-ți infirm orice dubiu în ce mă privește.

– Mă bucur, răspunse ea, strângând cu putere receptorul ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze până și glasul lui. Mă simțeam singură.

– Atâta timp cât sunt eu prin preajmă, n-ai să mai fii singură

niciodată – și ea-l crezu.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Somn ușor. Noapte bună, apoi se auzi doar tonul și Philippa închise, stinse luminile și urcă.

Încă dinainte să deschidă ochii își aminti că-l visase probabil doar pe Kern. O dimineață deosebit de fericită, în care toate lucrurile păreau că-i zâmbesc. Salută și ea cu un zâmbet de copil soarele ce-și trimitea razele printre perdele, apoi se roti pe-un cot pentru a vedea cât e ceasul.

Ora opt – ce bine se potrivise. Avea la dispoziție exact o oră; și nici nu trebuia să fugă de colo-colo; putea să se gătească și să mănânce înainte să vină Kern. De data asta n-o mai încercau aceleași dubii – îi era foarte limpede că relația lor era bazată pe dragoste adevărată, și doar asta conta.

Kern ajunse puțin după ora nouă.

– Ai mâncat? îl întâmpină Philippa, căci el părea foarte grăbit.

Deși ras proaspăt, nu-și pieptănase părul, iar pulovărul era pe dos, în dezordine.

– Dacă nu, îți pregătesc ceva.

– Mulțumesc, draga mea, dar nu mănânc dimineața. Doar o cafea, îmi ajunge, și-i deschise portiera.

– Nu știam…Avem atâtea de aflat unul despre celălalt.

– Nu-ți face griji, surâse el. Dacă ne căsătorim, am să te iert că n-ai știut.

– Mulțumesc, dar nu cred că vezi ceva de iertat în toată situația. Vezi să nu te pricopsești cu mai mult decât te-ai așteptat, râse ea înainte de a se așeza.

Kern îi luă mâna și i-o sărută, apoi buzele sale le căutară înfometate pe-ale ei. Apoi, Philippa se adăposti la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

– Ești fericită?

– Nu se vede? La cum mă simt azi, ar trebui să te minunezi privindu-mă.

– Asta și fac. Nu va fi ușor să-ți găsesc un inel pe măsură.

– Te iubesc…

Cu puțin efort, Philippa ar fi găsit și ceea ce stătea la baza acestor sentimente, intensitatea lor; deocamdată însă se mulțumea cu această simplă declarație și de fiecare dată când o rostea, descoperea în ea noi valențe.

– Hai să luăm odată inelul.

Mâna ei se opri pe-a lui chiar înainte ca el să pornească motorul.

– Porți pulovărul pe dos din superstiție sau așa e modelul?

– La naiba! După cum arăt n-o să luăm niciodată vreun cadou, darămite un inel!

Își luă pulovărul invers, după care se aranjă puțin în oglinda laterală.

– N-ai din greșeală vreun pieptene?

Philippa se căută în geantă și-i oferi unul.

– S-ar putea să mai așteptăm puțin până se deschid băncile. Cred că nimeni n-ar lua de la mine un cec mai mare de zece mii la ce față am în dimineața asta…

– OK. Ne clătim puțin ochii pe la magazine atunci.

Dar nu apucară. Intrară la cea mai scumpă bijuterie din oraș, unde fură întâmpinați și tratați cu mult respect. Kern McCabe era întotdeauna bine primit, oriunde se ducea. Chiar și cei care nu-l cunoșteau personal erau conștienți de renumele său. Primea maximum de atenție peste tot. Nimeni nu-l acosta pe stradă. Cecurile lui nu întâmpinară niciun obstacol și chiar ce-i care nu-i știau semnătura manifestau o încredere deplină. În magazin se mai aflau alte trei femei care alegeau o piesă cadou pentru nunta de argint.

"Douăzeci și cinci de ani, gândi Philippa. Nu oricine poate ajunge atât de departe în zilele noastre. Aproape o viață de om." Kern îi căută discret brațul și ea-l privi, înțelegând că el îi citise gândurile într-un fel sau altul. "Și noi o să ajungem acolo" ar fi vrut să-i spună cu voce tare, dar tăcu și în acea clipă apăru vânzătorul și Kern ceru să le arate inele de logodnă.

Philippa se așeză pe un scăunel îmbrăcat în catifea purpurie, iar pe vitrina din fața ei i se aduseră mai multe tăvițe cu inele pentru a-și alege. Nu avea vreo preferință anume; dar imediat ce vânzătorul realiză că nu exista vreo limită de preț, li se sugeră să intre în cabinetul personal al directorului pentru a admira în voie. Bineînțeles că și oferta deveni mult mai impresionanată.

– E puțin cam pretențios, zise Philippa într-un final, când se văzu cu un diamant enorm pe deget.

Nu că Edmund i-ar fi putut oferi ceva asemănător, dar într-adevăr, piatra aducea un plus de opulență și de prețiozitate mâinii sale.

Oricum, pentru Philippa era cel mai frumos lucru pe care-l avea, iar momentul respectiv cel mai frumos din viața ei.

Kern semnă cecul.

– Mi s-a părut mie că vă recunosc, observă vânzătorul.

Probabil din pozele de pe spatele cărților, sau de prin ziare.

– Îmi permiteți să vă spun cât de mult vă apreciez cărțile?

Kern îi mulțumi după care viitorii soți primiră din nou urări de bine, și o caldă strângere de mână.

– Vă rog să acceptați cele mai sincere felicitări, domnule McCabe și domnișoară…?

– Sorrel…

– Sorrel?

– Fleur Sorrel e mama mea.

Pentru prima oară interlocutorul n-o mai privi intrigat la aflarea

adevăratului ei nume. Fata devenise o altă persoană, diferită de mama ei – devenise cea pentru care Kern McCabe cumpărase un inel cu diamante. Iradia de fericire, și asta îi dădea o oarecare strălucire. Directorul se arătă impresionat la modul pozitiv, iar Philippei îi venea să-l ia în brațe; abia acum își dădea seama cât de mândră este de numele ei, fără a mai fi nevoită să se scuze pentru dezamăgirea așteptărilor.

Kern și Philippa prânziră într-un mic restaurant, după care el o conduse la grădiniță. Pe când ajunse, Lulu și Ellen se plimbau în tăcere printre copiii care își făceau somnul de amiază. Philippa intră fără zgomot și le făcu semn să intre într-o cameră adiacentă, folosită pentru hainele groase pe timp de iarnă.

– Vreau să vă dau o veste mare. Mă căsătoresc!

– Cu Kern? se miră Lulu.

– Normal. Cu cine altcineva?

"Dacă n-ar fi fost Kern, n-ar mai fi fost nimeni", gândi fata. Prietenele ei păreau mute de uimire, uitându-se prostite de la una la alta.

– Ce frumos! strigă Ellen, și în clipa următoare cele trei se îmbrățișară.

– De când l-ai întâlnit te-ai schimbat, remarcă una dintre ele, căci pe amândouă le șocase noua atitudine a Philippei. De cât timp vă cunoșateți?

– De trei săptămâni, la care celelalte rămaseră din nou cu gura căscată.

– Și te-a cerut în căsătorie într-un timp așa de scurt? Lui Bill i-au trebuit aproape trei ani. M-a întrebat la un moment dat ce-mi doresc de Crăciun și…Un inel; ai inel! și prinse mână fetei, amândouă minunându-se de cadou.

– E superb, șopti Lulu. Ah, ce norocoasă ești. Ați fixat data?

– De joi într-o săptămână.

– Se vede treaba că nu pierdeți timpul degeaba. Ca să nu se răzgândească, nu?

Un moment de tăcere deplină urmă acestei replici.

– Nu că așa ar fi, normal că nu vorbeam serios, dar….Mi se pare atât de emoționant.

În ciudat tonului glumeț, Ellen chiar gândise serios cuvintele rostite mai devreme. "Nu sunt de aceeași părere cu ea" gândi Philippa.

Până și copiii observară inelul și-l lăudară în felul lor, dându-și cu părerea despre proveniența pietrei scumpe. Bineînțeles că povestioarele lor erau modeste comparativ cu adevărata valoare a pietrei, care-i împodobea delicat degetul. Această dovadă palpabilă a relației cu Kern îi dădu aripi pentru a pluti orele ce-au urmat, până ce sunetul binecunoscut al mașinii lui o trezi la realitate. Recunoscu imediat claxonul, dar Lulu, curioasă, se repezi la geam.

– E mama ta. Nu știam că se întorc deja.

– Nu era în plan, dar vestea cea nouă le-a stricat vacanța. Te superi dacă plec?

Pentru prima oară le permitea părinților să-i afecteze orele de muncă, deși claxonul nerăbdător nu promitea nimic încurajator. Fleur se îndură să nu mai sune abia când o văzu pe Philippa pășind afară. Nici măcar nu se sili să-i arate vreun zâmbet de bunăvoință.

– Ce naiba ți-ai făcut la păr?

– Ce surpriză…nu te așteptam, răspunse Philippa ocolind întrebarea.

– Nu?

Mașina porni foarte repede, iar Fleur o bruscă pe tot parcursul drumului până acasă.

– Dar la ce te așteptai de fapt? Să uităm toată discuția de aseară și

să mai stăm încă o săptămână?

– Poate… bolborosi fata, dar Fleur nu auzi.

– Trebuie să discutăm; deși discuția începuse propriu-zis.

Depășise de mult viteza legală prin oraș; din fericire nu aveau mult de mers.

– Amândoi v-ați întors?

– Nu.

Normal că nu; iar Philippa se amăgea singură crezând că Fleur singură n-ar fi putut face față situației. Era clar că nu venise pentru a-i împărtăși clipele de fericire, iar ziua ce trecuse nu anulase nimic din aversiunea soților Sorrel față de viitorul ginere. Inexplicabil pentru Philippa, deși era convinsă că doar Fleur e cauza tuturor problemelor.

Întotdeauna încercase a-i pune bețe-n roate. La mânie și sub presiunea momentului, Fleur avea o limbă foarte ascuțită – iar acum își pregătea foarte atentă lecția usturătoare pe care dorea să i-o aplice fiicei. Opri mașina în fața casei, dar niciuna nu coborî; mama întoarse spre fiică o privire plină de reproșuri. După care, fără a scoate o vorbă, ieși, pășind larg spre casă. Se aștepta ca Philippa să o urmeze numaidecât, dar fata simțea că se cufundă, retrăind aceeași senzație ca odinioară. O senzație care acum devenise o simplă amintire. Cu trei săptămâni în urmă s-ar fi grăbit în urma mamei, de teamă să nu complice situația. Acum, însă, o urmă calmă, întrevăzând cu nerăbdare clipa în care o va amuți pe Fleur pentru totdeauna. Căpătase puteri necunoscute ei până atunci, devenise invulnerabilă.

Fleur intră în salonaș, iar Philippa o găsi așezată, elegantă ca întodeauna; capul îi era proptit în perne și ochii închiși. Părea obosită.

– Să-ți fac un ceai? Sau vrei ceva de băut?

– Are să vină și ceaiul, zise cealaltă, fără a deschide ochii. I-am

spus doamnei Jarvis să-l aducă în cinci minute.

Menajera intră exact în acea clipă cu tava pregătită. Telefonul surpriză ce anunța întoarcerea stăpânei nu mirase pe nimeni, de altfel. Însă imediat ce aterizase, plecase după Philippa, iar după expresia feței se vedea că doamna nu era în toane prea bune.

Menajera zâmbi încurajator spre fată, apoi ieși lăsând-o pe tânără să servească.

– Deci, reluă femeia, despre Kern, și se opri, vădit mulțumită că fiica ei turna fără a trăda un strop de nesiguranță. Cum a început?

– La petrecere, răspunse fata, punând și o felie de lămâie în cana mamei. Îți amintești că ne-ai făcut cunoștință.

– Da, normal – dar asta se întâmplase cu mai bine de trei săptămâni în urmă, iar o fată precum Philippa se lăsa foarte ușor dusă de val alături de un bărbat precum Kern. Și de-atunci a fost doar cu tine?

– Da.

Femeia sorbi din ceai; avea nevoie de ceva răcoritor după călătoria obositoare. Putea foarte bine s-o învețe minte pe Philippa pentru iraționalitatea gesturilor sale, dar fata nu avea nicio vină la urma urmei. Iar acum, după ce-și rănise fata în repetare rânduri, Fleur simțea penru prima oară o mică îngrijorare.

– Și bineînțeles că te crezi îndrăgostită de el.

– Da…

– E de înțeles, gesticulă mama amplu cu mâna liberă. E un bărbat atrăgător și probabil că a avut mai multe femei la viața lui decât ai ieșit tu vreodată în oraș.

Philippa zâmbi ușor, spre indignarea mamei – niciodată n-o mai înfruntase fata cu un asemenea curaj.

– Sau poate că nu. Până acum s-a orientat după calitate, nu după cantitate. Câte una, pe rând.

– Nu mă interesează, o opri fata.

Bineînțeles că acceptase existența altor femei înaintea ei, dar n-avea nevoie și de liste întregi de nume.

– Sunt sigură, oftă cealaltă; în ultimul an a fost Lilias Storr.

Apoi, neprimind nicio reacție din partea fiicei, reluă:

– Lilias Storr, cea care scrie articole de modă. Sunt sigură că ai auzit de ea.

– Da… zise Philippa, amintindu-și de o poză dintr-o revistă, ce înfățișa o femeie la fel de frumoasă precum mama ei.

– Dacă n-ar fi fost plecată în străinătate, l-ar fi însoțit la petecere; iar când se întoarce, ce șanse crezi că mai ai, draga mea?

"Toate șansele din lume" medită Philippa, dar Fleur interpretă tăcerea ei drept neliniște.

– Nu știu de ce te-a cerut în căsătorie aseară. Poate că Philip l-a amenințat. Nu știu, dar normal că are să-și ducă planul până la capăt, și nu vrem să vă despărțiți când ai să afli adevărul, căci ar fi ridicol, nu?

Glasul femeii tremura și era mai serios ca oricând. Ar fi fost o tragedie ca Philippa să cadă în depresie, iar Fleur se gândea s-o ia în Franța pentru restul vacanței, pentru a-i limpezi mintea.

– Bărbații, continuă Fleur, sunt atât de egoiști încât nu gândesc decât la ei înșiși. Astăzi Kern n-are să știe cum să-și retragă mai repede cererea.

– Nu prea cred. Dar are să mă caute la grădiniță cam peste o jumătate de oră, apoi are să vină aici și-o să vedem dacă s-a răzgândit de azi-dimineață.

– L-ai văzut astăzi? se miră Fleur.

– Când mi-a cumpărat ăsta, și la vederea inelului mama făcu ochii mari.

Nu observase până atunci inelul și nici nu căutase să-l vadă. O

măsură pe fiica ei din cap până-n picioare. Remarcase noua coafură, dar abia acum realiză că fata într-adevăr se schimbase. Avea culoare în obraji, trăsături mai fine, întreaga ei ființă inspira viață. Era o fată atrăgătoare, chiar foarte atrăgătoare; deși conștientă că fetele drăguțe înfloreau surprinzător când iubeau, Fleur nu se așteptase la o asemenea transformare.

Inelul o lăsă fără glas. Ideea că într-adevăr Kern avea de gând să se căsătorească îi răvăși pentru o clipă întregul sistem de raționamente.

– Îți doreai să mă vezi măritată, nu? Doar mă vedeați deja cu Edmund; de ce n-ar fi și Kern bun?

– Cu Edmund, da… și-și puse cana pe măsuță, aproape să o verse. Voiam să te văd cu un bărbat pe care să-l ții mai mult de șase luni de zile.

O replică pe cât de brutală, peatât de inofensivă pentru Philippa.

– Mai bine șase luni decât deloc.

N-avea rost să se consume să-i explice mamei că ea și Kern vor rezista mai mult de-atât; ba chiar o viață întreagă și că atâta timp cât era alături de ea, nu va mai simți nicodată singurătatea.

Se auzi un ciocănit la ușă și doamna Jarvis păși înăuntru, anunțând că niște ziariști doreau să discute cu domnișoara Sorrel.

– Nu acum, îngăimă Fleur. Spune-le să vină mai târziu. Spune-le că acum am ajuns și că sunt moartă de oboseală.

– Cu domnișoara voiau, repetă menajera, care și ea se înșelase la început.

– Nu se poate; sper că n-ai anunțat presa! sări Fleur.

După ce văzuse inelul putea foarte bine să se aștepte și la o declarație publică, dar nu dorea presa până ce nu clarifica pe-ndelete problema cu Philippa.

– Eu nu; dar azi-dimineață l-au recunoscut pe Kern la bijutier.

Abia atunci menajera observă și ea inelul și surâse larg, apreciativ.

– Spune-le că domnișoara nu e acasă.

– Ba nu; am să discut cu ei.

Întotdeauna Fleur dădea ordine; de data aceasta însă Philippa preluase complet controlul. Fiindcă doamna Jarvis ezita, Fleur își duse mâinile la ochi, inspiră adânc de câteva ori după care încuviință.

– Să nu spui mai mult decât trebuie, o sfătui Fleur caustic până să ajungă musafirii. Zâmbește, fii amabilă și atât. Nu cred că au să te întrebe cum de l-ai despărțit de Lilias Storr.

Ar fi fost groaznic s-o întrebe așa ceva, iar fata își frământă mâinile la spate, rugându-se ca el să apară mai repede; acum era prea târziu să dea curs refuzului inițial al mamei.

Interviul însă se desfășură într-un mod destul de plăcut. Cei doi reporteri veniseră, de fapt, să audă o poveste de dragoste – a fiicei de actriță și-a renumitului scriitor. Se foloseau și de cadrul pitoresc al proprietății Sorrel și de așteptata apariție a lui Fleur într-una din piesele lui.

Aceasta din urmă, într-o notă meditativă și copleșitor de încântătoare în același timp, le dezvălui că și pentru ea vestea venise pe neașteptate, dar că în calitate de părinte o preocupa exclusiv fericirea fiicei sale. Apoi sosi Kern, care făcu o declarație cuminte, amintind și de faptul că aveau să facă nuntă de ziua Philippei.

Fleur era cât pe ce să scape paharul din mână la aceste cuvinte. Deschisese o sticlă de șampanie pentru musafiri, ca să facă și impresie. Deși o publicație mică, ziarul local întotdeauna o lăudase.

– Dumneavoastră și soțul cu siguranță o să le puteți dărui rețeta fericirii, remarcă reporterul la un moment dat, admirativ.

– Da, zâmbi dulceag femeia, cred că aveți dreptate.

Kern o urmărea ironic. În acea seară avea să iasă cu Philippa, iar după plecarea presei, fata urcă să se schimbe, lăsându-i singuri pe

ceilalți doi.

– Kern, dragule, zise Fleur afectată, nu crezi că te cam grăbești?

– La fel cum ai făcut și tu? zise el cu cinism. De joi într-o săptămână; sper că tu și Philip vă faceți timp să apăreți, rosti grav, fără drept de apel și foarte sigur pe el, încât Fleur nu avea nicio șansă a încerca să amâne nunta.

Rămasă singură acasă, Fleur îl sună imediat pe soțul ei.

– Se căsătoresc pe douăzeci și opt; luna asta. Firește că Philippa nu mai e în toate mințile, izbucni în receptor. Are o privire tulbure și arată vizibil mult mai bine, dar habar n-are ce-o așteaptă.

– Nu știu ce să zic…Philippa oricum n-o să aibă pretenții, observă Philip satisfăcut de noile vești. Poate…

– Poate că Philippa nu are prea mari speranțe în ce privește viața, dar Kern cu siguranță că are. I-am pus în vedere faptul că n-are să-l poată ține lângă ea mai mult de șase luni, dar nu vrea să m-asculte. Pur și simplu nu m-a crezut.

– Și n-o putem opri cumva?

– Nu; nici nu se pune problema să intervenim în afacerile lui Kern McCabe.

– Dar dacă într-adevăr își dorește această căsătorie, înseamnă că o iubește…

– În clipa de față, cred că se mândrește cu ea, vorbi Fleur calm, neafectat, și într-adevăr preocupată pentru viitorul fiicei sale. I-am spus că n-are să dureze mult, iar ție-ți spun că e norocoasă dacă trece cu bine de luna de miere. Nu-l văd pe Kern legat de una care-l plictisește.

Capitolul 5

Venise ziua cea mare. Philippa se trezi devreme. Ziua ei de naștere nu fusese niciodată marcată mai special, dar să-și facă nunta tocmai în acestă zi era ca și cum ar fi renăscut. Încă din momentul în care Kern o ceruse, totul se precipitase, iar cei doi aproape că nu mai găsiră nicio clipă de răgaz. Pentru ca la finalul acelei zile aveau să-și găsească, probabil liniștea, împreună.

Se ridică din pat somnoroasă, cu dorința ca nunta să se fi consumat deja. Cu o seară înainte îl întrebase dacă se poate ca totul să decurgă foarte discret.

– De ce? surâse Kern. De cine ne temem?

Se îndreptau spre casa lui, chiar după scena cu interviul.

– Știi bine că nu acesta este motivul.

Kern cunoștea foarte bine motivațiile ei, faptul că nu agreea agitația și petecerile simandicoase.

– Draga mea, nu-ți cer să porți o rochie împopoțonată, dar nici nu vreau ca nunta noastră să arate ca o afacere de la colț de stradă.

Adică se mândrea cu ea, iar ea nu-și mai încăpea în piele de fericire. Ar fi fost în stare să înfrunte orice de dragul lui, deci ce mai conta o mână de invitați și câțiva fotografi curioși

– O s-o lași pe mama să organizeze totul?

– Știm cu toții cine o să fie starul serii, deși n-o văd prea încântată de scenariu!

– A fost ultimul lucru la care se aștepta, îi aminti Philippa cu mult calm. Mi-a povestit despre Lilias, la care el dădu din umeri nepăsător.

– Mda, n-a fost pe lista de invitați… iar tonul vocii spunea clar că relația lor se încheiase; după care numele celeilalte nu mai apăru în discuțiile lor.

În aceeași seară cei doi ar fi trebuit să cineze liniștiți acasă la Kern, dar se pare că vestea se răspândise nu se știe prin cine. Telefonul sună încontinuu, încât până la nuntă Kern nu avu deloc parte de liniște. Când vestea se răspândi la nivel național, numele lui apăru în ziarele de scandal, alături de numele lui Lilias Storr. "Kern McCabe, faimosul scriitor, partenerul editorului de modă Lilias Storr timp de un an de zile, se căsătorește săptămâna viitoare cu Philippa Sorrel, fiica de doar nouăsprezece ani a actriței Fleur Sorrel. Kern și Philippa s-au cunoscut pentru prima oară acum mai puțin de o lună, imediat după plecarea în vacanța din Franța a mamei sale. Lilias s-a arătat surprinsă de veste și mi-a declarat: “Eu și Kern ne-am despărțit în condiții amiabile. Mariajul nu mă interesează deocamdată, dar mă bucur pentru el și le doresc amândurora fericire."

Cam așa sunau toate articolele și o serie de persoane care se așteptau să găsească la Philippa o frumusețe fără seamăn, îi făcură zile fripte când o descoperiră mai mult decât simplă ca înfățișare. Cu toate acestea, fata spera ca după acea zi toată lumea avea să-i lase să-și vadă de căsnicia și de viața lor.

Acasă la soții Sorrel se primeau încotinuu invitați, încă din seara precedentă. Majoritatea erau prietene de la școală de-ale fetei. Philip și Fleur împărțiseră invitațiile cu inima strânsă, fără a-și ascunde în vreun fel dezaprobarea pentru astfel de gesturi pripite; așadar,

tatonau terenul pentru clipa în care această căsnicie avea să clacheze.

De altfel, în fiecare interviu Fleur declara că ea și Philip îl apreciau foarte tare pe Kern, că-i admirau inteligența și că ea însăși se simțea onorată să apară într-o piesă scrisă de el, dar că ar fi vrut ca cei doi să fi așteptat mai mult timp pentru a se cunoaște. Cu tot romantismul situației, și în ciuda sentimentelor devastatoare ce le simțea fiecare dintre ei – căci Fleur însăși se căsătorise la doar șaptesprezece ani, dar îl cunoștea pe Philip încă din copilărie.

Pe Fleur o îngrozea ideea de a-și face publică vârsta, însă altfel toată lumea i-ar fi dat peste patruzeci de ani, în calitate de mamă a miresei. Așa că tot ce-i rămânea de făcut era să apară într-o formă de zile mari, deși profund preocupată pentru această nuntă, cu toate că nu-și afișa îngrijorarea.

Atitudinea părinților ei o marcă și pe Philippa. Pentru prima oară își dădea cu adevărat interesul, dar îi dorea mai optimiști în ce privește șansele ei de reușită în căsnicie. Mai ales că mama ei se gândea foarte mult la publicitatea negativă pe care un posibil eșec l-ar aduce renumelui ei și al familiei.

Fleur ofta încontinuu, jucând rolul de regină tragică, în timp ce Philip părea de asemenea dus pe gânduri încă de când se întorsese acasă. Iar fata spera ca un start bun în căsnicie să le redea buna dispoziție de odinioară.

Dimineața nunții se arăta cam mohorâtă, iar până să se dezmeticească prietenii ei, până să ajungă să se gătească în ce aveau ei mai bun, până ca Philippa însăși să apuce a se aranja, ceața se înteți.

Fata nu dezvăluise nimănui secretul lunii de miere – faptul că încă nu știau unde se duc. Dacă cineva o întreba destinația, ea se mulțumea să zâmbească și să promită o vedere la întoarcere. Tot ce le putea spune era că aveau să meargă cu avionul.

– Dar presupun că e tot în civilizație?

– Da, cam așa ceva.

Deja își pregătise bagajele, punând lucruri ușoare, scumpe; inclusiv păpușa primită cadou de la Kern, ca s-o vadă pe noptiera ei.

– Să sperăm că se înseninează… ziceau cu toții.

Se răspândise vestea că luna de miere se făcea undeva în afara țării.

– Sper că nu în Franța? o tachină Fleur pe fiica ei, care preferă să nu-i răspundă.

Chiar înainte ca mulțimea să se pună în mișcare spre Oficiul Stării Civile, sună Kern.

– Cum e ceața pe la voi?

– Destul de groasă. Peste tot e așa?

– Cred că da. Dacă avioanele rămân la sol, s-ar putea să petrecem noaptea nunții în aeroport.

– Ah…

– Ba nu! Spune-le să te ducă la Oficiu, altfel îi omor, dacă pățești ceva.

Dar Philippa se simțea invulnerabilă în acea zi.

– Dar și tu, să ai foarte mare grijă cum conduci.

Vorbea de la telefonul din hol; în jurul ei, agitație mare. Invitații se întorceau acasă pentru petrecere. Având experiența a zeci de alte ocazii, Fleur își luase anagajamentul de a organiza încă un bufet, iar Philippei îi dădea impresia că totul ar fi echivalat, de fapt, cu una din obișnuitele ei petreceri. Fata dorea să fugă cât mai repede în brațele lui Kern.

– Aș vrea să se termine odată, șopti ea. Aș vrea să fim doar noi doi.

– Așa va fi, o asigură el, și dintr-o dată păru că nimic din jurul ei nu mai mișcă; ea și Kern separați într-o altă lume. Când închise, tatăl ei îi întinse un pahar de whisky.

– N-am nevoie.

– E în ordine?

– Da, bineînțeles, în afara faptului că e ceață.

Probabil că Philip se temea ca logodnicul ei să nu fi sunat pentru anularea ceremoniei, dar tonul ei optimist îi lumină chipul.

– Ia totuși o gură, fata mea, arăți cam palidă.

"Întotdeauna am fost palidă, numai că n-ai văzut tu." Philippa luă o înghițitură după care-i înapoie paharul.

– Mulțumesc.

"De ce nu s-o fi înțeles cu Edmund? medită tatăl. Ar fi fost un soț mai bun decât Kern McCabe. Dacă McCabe nu se poartă bine cu ea, o să aibă de-a face cu mine." Abia cum, după douăzeci de ani, Philip realiza că acea fată era sânge din sângele lui.

Părinții o conduseră pe Philippa la Oficiu, Fleur rămânând în spate cu Lulu, care era domnișoară de onoare. Ceața îngreuna avansarea, cu toate că Philip aprinsese farurile de ceață. O tăcere deplină domni pe tot parcursul drumului. Lui Lulu i se părea că soții Sorrel erau la cuțite și că Philippa nu mai putea gândi rațional.

În fața clădirii albe așteptau o serie de reporteri și de fotografi. Fleur își recompuse mina fermecătoare dintotdeauna, aruncând câte un zâmbet ici și colo. Philippa intră încadrată de părinți. Înăuntru se aflau deja majoritatea invitaților, iar deasupra tuturor trona figura impunătoare, cu păr roșcat a lui Kern. Acesta se întoarse în clipa în care fata păși înăuntru, dar nu ieși din conul de umbră în care stătea ascuns, precum un străin distant. Abia într-un târziu înaintă și el, zâmbitor, pregătit să primească dovezile ei de dragoste. Imediat ce se întâlniră, o voce groasă, formală, îi îndrumă spre o încăpere laterală.

Întreaga ceremonie se termină în doar câteva minute, iar Philippa primi încă un inel, alături de cel de logodnă; cele două bijuterii se potriveau precum două picături de apă. Acum era soția lui Kern și

toată lumea veni să o felicite, să o ia în brațe, să facă poze. Printre picături o auzi pe Fleur discutând cu un reporter despre rolul ei din piesa lui Kern

– O femeie cam nesuferită, dar rolul este unul foarte consistent și solicitant.

În minutele ce au urmat, cei doi soți urcară în mașina lui Kern, lăsându-i pe invitații veseli în urmă. Ieșiră în strada aglomerată de trafic, și în afara hainelor de gală, puteai zice că totul se desfășoară precum în orice altă zi.

– În sfârșit singuri, oftă el.

– Și eu voiam să spun același lucru…

– Spune-o, nu te acuză nimeni de repetitivitate.

Philippa încerca să pară foarte naturală, deși îi tremurau palmele.

– Să trecem peste petecere?

– Aș vrea eu…Aș fi vrut să plecăm chiar acum, oriunde ne-am duce.

– Mergem și luăm valizele și ne luăm la revedere.

Se putea încredința planurilor sale. Oftă fericită și-și admiră ambele inele de pe degetele tremurânde.

– E foarte frumos și acesta.

– Mă bucur că-ți place.

– Tu ai purta un inel dacă-ți cumpăr?

– Sigur că da.

– Atunci așa o să fac.

Ajunseră acasă înaintea celorlalți, și profitară de momentul de liniște pentru a îndesa valizele în portbagaj, timp în care Philippa își ceru scuze față de ceilalți, motivând că din cauza condițiilor meteo, mai bine plecau de pe-acum. Până să plece, sosiră și restul invitaților; Philippa își sărută mama, iar Kern dădu mâna cu Phillp.

– Să ai grijă de ea.

– Așa am să fac.

Una din mașini era aproape să-i oprească la ieșirea de pe aleea principală.

– Scuze, strigă Kern pe geam, beți și în cinstea noastră.

– Ce ne facem dacă nu putem lua un avion? întrebă îngrijorată fata, văzând că ceața acoperea toată întinderea câmpiei.

– Putem merge cu mașina până la Londra, luăm o cameră la un hotel pentru noapte, și prindem zborul de mâine dimineață.

– Și unde mergem?

– În Grecia.

Philippa nu mai fusese acolo și-l vedea deja pe Kern plimbându-se printre ruinelele antice precum într-o reclamă veche.

– Cum te-ai simți în vârful unui munte din Țara Galilor? întrebă el.

– Poftim? – nu-l auzise; o mașină cu farurile aprinse trecu din direcția opusă.

– Am un loc de ani de zile. E cam dărăpănat, la zece kilometri de orice alt oraș; nu mi-am pus în gând să te duc acolo în luna de miere, dar acum… cu vremea asta…

Amândoi își doreau să meargă acolo. În Grecia puteau merge în orice lună a anului, dar după tonul emoționat din glasul său, Philippa realiză că el se simțea atras de acel loc și că se temea de reacția ei. Atunci își aminti de episodul de la ruinele mănăstirii de maici.

"Într-o zi, visase ea, o să am casa mea cu pârâu alături și cu o lampă de petrol în geam"

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu este un lucru cu care să mă mândresc. Are două etaje, fără curent, fără instalații sanitare; de aceea cred că e mai bine să mergem la hotel și-apoi în Grecia.

– Dar vreau să mergem acolo. Te rog…

– Odată ce ajungi acolo, nu mai poți fugi așa de ușor, o avertiză el spre amuzamentul fetei.

– Nici tu. E bine?

– OK. Ne oprim la Long Medway ca să dau niște telefoane.

Asta însemna în satul următor. Cât timp Kern ieșise din mașină, Philippa intră într-o băcănie să cumpere de mâncare. După ce aduse pachetele la mașină, se plimbă un timp prin fața vitrinelor din apropiere, zâmbindu-i lui Kern care se afla în cabina telefonică.

– Gata, am anulat totul.

– Dar tot va trebui să plătim ceva.

– Altfel n-ai cum să renunți la nimic în ziua de azi.

– Și nu te deranjează?

– Îmi doream să alegi cabana, dar m-am gândit că pentru o lună de miere mai bine îți ofer un mediu cu care ești obișnuită.

Adică lux. În schimb, fata tânjea după dragoste, nu după bunuri materiale.

– Putem face focul foarte ușor, sau să aprindem lămpi.

– Iar mâncarea e gata pregătită, și o luară spre mașină mână-n mână. Un foc în șemineu și o lampă, șopti ea. Mergem acasă, nu?

– Oarecum, și o strânse mai tare. Da, draga mea, mergem acasă.

Ceața încetinea avansarea. Nu opriră pentru o masă caldă; în schimb, Philippa deschise o conservă și prepară câteva sandvișuri, pe care le mâncară în grabă. În mai multe rânduri, fata încercase să-l facă pe Kern să-i dea amănunte despre cabană. Astfel aflase că pe vremuri casa fusese a unui cioban, și că de mulți ani stătea în paragină. Kern o cumpărase foarte ieftin cu zece ani în urmă și acolo crease primul său roman. Uneori mai lucra acolo. Philippa nu primi amănunte despre aspectul casei.

– Ai răbdare, o amăgea el. Din descriere poate părea cam

primitivă. Iar dacă într-adevăr așa ți se va părea, mâine ne facem bagajele și plecăm în Grecia.

Philippa mestecă în grabă ultima îmbucătură de sandviș pentru a protesta.

– Crezi că te-ai căsătorit cu o sclifosită incurabilă? izbucni ea. Stai că-ți arăt eu că sunt tare pe poziții.

– Știu asta, și o prinse ușor de bărbie. Nu mă prostești pe mine cu privirea ta de fetiță cuminte.

– Dar sper că tu nu ești mai îndârjit decât pari…

Adora felul său de a fi, dar oricine l-ar fi luat drept un scandalagiu.

– Acum e prea târziu să-ți pui această problemă. Îmi doresc…

– Ce anume?

– Să-ți fi spus despre cabană mai devreme ca să fie o chestie stabilită.

Opri pentru a arunca punga cu gunoi și ieși îngândurat din mașină.

– Măcar așa o puteam aranja puțin ca să arate mai primitoare, zise la întoarcere.

– O să-mi placă…Promit.

– Da?

Cu toate problemele pe care și le punea acum Kern pentru a n-o dezamăgi, Philippa se preocupa de două ori mai mult pentru a se ridica pe măsura așteptărilor sale. Deși nu mai acorda atenție nici numelui de Lilias Storr, și nici celorlalte – indiferent cine ar fi fost – nu mai avea mult până la momentul adevărului, când va trebui să facă o comparație.

La capitolul dragoste era o neinițiată, nu știa absolut nimic. De unde să știe dacă simplul fapt că-l iubea era de-ajuns, din moment ce tot mai mult se punea accentul pe măiestria actului sexual, care de fapt se învață? Or ea nu era nici măcar o figură atractivă. Trusoul era

extraordinar și spera ca îmbrăcată astfel să apară mai fermecătoare ca de obicei, fie zi, fie noapte; dar nimic din ce avea nu se potrivea la o cabană izolată. Poate că ar fi fost mai cuminte să fi mers la un hotel, într-o locație mai populată.

Prea târziu însă pentru astfel de gânduri, dar fata își tot învârtea speriată inelele pe degete.

– Te iubesc, îl auzi; la ce te gândeai?

– Parcă ai capacități paranormale și citești gândurile oamenilor…Și eu mă gândeam că te iubesc.

"Sper să meargă totul bine. N-aș suporta să-l pierd tocmai acum."

Intrară în Țara Galilor pe niște drumuri șerpuitoare, traversând satele mohorâte, apoi urcară tot mai sus printre dealuri, până ce ajunseră în zona muntoasă. Ceața învăluia crestele nu foarte înalte, precum un voal cenușiu ireal prin splendoarea lui.

Cu harta pe genunchi, Philippa urmărise traseul lor, dar era cât pe ce să-i scape din vedere satul în care trebuiau să ajungă. De altfel, nici nu merseră prea mult și Kern coti pe o cărăruie destul de încăpătoare, care ducea spre o fermă.

– Asta e…? începu fata. Cred că nu…

– Aici locuiește familia Lewis. Ei mi-au vândut casa. Dacă văd lumină sus o să vină imediat să se asigure că n-a intrat vreun intrus. Mă duc să-i salut și să vină să te vadă.

Femeia care-i deschise lui Kern dispăru imediat înăuntru și se întoarse cu un bărbat și un coș, pășind mărunt spre mașină. Zâmbea vădit preocupată, dar glasul ei trăda un suflet cald și primitor.

– Ce surpriză plăcută, draga mea! Nu ne așteptam s-o vedem așa de curând pe soția lui Kern, dar nu știu zău ce-o să faceți deocamdată din casa aia. Dacă mă anunța, măcar făceam eu focul…

– N-am putut suna, zise Kern din spate.

– Trebuia să mai încerci.

În coș erau ouă, lapte și încă ceva acoperit cu un șervet; femeia i le înmână lui Kern.

– Sunteți mai mult decât bineveniți la noi, adăugă spre Philippa.

– Mulțumim, dar…

– Normal că vreți să fiți singuri, interveni fermierul cu reproș pentru soția lui. Nu te mai băga femeie. E vară și-o să fie destul de plăcut acolo sus.

– Sper, și se dădu la o parte, felicitându-i încă o dată și urmărindu-i cum pleacă.

– Acum, spuse Kern în timp ce ieșeau în drum, îl întreabă pe Hew cum de unul cu bani mulți ca mine își aduce nevasta tocmai în pustietatea asta.

– Și el zice "Nu fi proastă, femeie!"

Râseră amândoi.

– Încă n-ai văzut-o. Poate că ai să regreți că n-ai acceptat invitația.

Când poteca se îngustă, cei doi lăsară mașina în drum și începură să urce la pas. Philippa ducea o valiză, iar Kern coșul. Din cauza ceții, începea să se însereze mai devreme, așa că abia când se apropiară foarte tare de cabană reușiră s-o vadă.

– De ce naiba nu strălucește soarele astăzi? se revoltă el. Arată cu totul altfel dacă e vreme frumoasă.

– Dacă era vreme frumoasă, n-am fi fost aici…Și nu-mi mai da fiori. Doar nu e peșteră, nu?

Era o căsuță din piatră, cu obloane masive din lemn, ferecată de orice intruziune a lumii dinafară. Kern descuie, iar ușa scoase un scârțâit prelung când o împinse în lături. Înăuntru – întuneric beznă.

– Să aprind lămpile și să trag obloanele? Sau preferi întunecimea?

Kern o ridică în brațe și-o trecu pragul. Philippa se încordă în brațele lui. Nu se temea, ci doar stătea încordată, până ce el o puse ușor jos, sărutând-o.

– Întotdeauna e mai rece aici, dar se încălzește repede dacă fac focul. Nu te mișca.

Și ieși, deschizând și obloanele, iar lumina palidă pătrunse până în mijlocul camerei. Kern intră înapoi cu bagajele. Philippa, între timp orbecăi să zărească câteva detalii interioare; apoi totul prinse contur pe măsură ce se aprinseră câteva lămpi, precum și un foc mare în soba de gătit.

Pereții erau și aici tot din piatră, tavanul traversat de grinzi din lemn, înnegrit de fum. Mobilierul era alcătuit din câteva scaune din lemn și o masă, un dulap și o lespede din marmură.

Focul începea să mocnească în sobă. "O, da, gândi fata, o da!"

– Mai e și o bucătărioară aici, baia e afară, iar sus două camere. Cam atât, mă tem…

– Știam eu că o casă de fermier e prea frumos ca să fie adevărat. Pot fierbe un ceai? De unde iau apă?

– De la pârâu. Iau eu.

Și scoase de undeva din bucătărie o găleată de plastic. Pe drum trecuseră de mai multe ape curgătoare, una chiar destul de aproape de casă. Până să se întoarcă el, Philippa găsi câteva cești, farfurii și pahare în dulapul de bucătărie. Rămăseseră câteva conserve de altădată, plus mâncarea adusă de ei acum și cea primită – le ajungea. De asemenea, Philippa cumpărase și două sticle de vin, una bineînțeles că aveau s-o deschidă în acea seară.

– Mă întreb dacă i-ar păsa cuiva de faptul că dorințele puse la Izvorul Maicilor se împlinesc.

– A, deci așa…sunt vrăjit acum, și o trase spre el, masându-i ușor zona gâtului, unde se simțea încordarea. Sper că n-ai nevoie de celalată valiză în seara asta, nu?

Ea dădu din cap; oricum nu prea avea lucruri folositoare.

– Duc asta sus, și intră pe o ușa care ducea spre scări.

Kern luă și o lampă cu el. Philippa nu știa dacă poate să-l urmeze sau nu. O femeie încrezătoare în locul ei, ar fi urcat și ar fi despachetat lejer; sau urca măcar pentru a inspecta locul. Însă ea nu găsea curajul.

Poate dacă el s-ar fi uitat înapoi, sau ar fi întins o mână ca s-o invite. Dar scările nu erau îndeajuns de late pentru a permite doi oameni în același timp. Așa că Philippa rămase jos, despachetând mâncarea. Pe când îl auzi coborând, tocmai căuta prin sertarele dulapului.

– Nu-mi spune că n-ai tirbușon.

– Te-am avertizat că e primitiv. Uite aici pui gâtul sticlei ca s-o desfaci, și încercă să ia sticla din mâna ei, dar fata se agățase tare de ea, fără însă ca el să-și fi dat seama.

Era bineînțeles o glumă care o amuză. Kern aduse un tirbușon și desfăcură sticla, iar Philippa turnă în pahare. Un timp doar stătură fără a zice nimic, sobind din vin. Tânăra era în culmea fericirii, își dorea dragostea lui mai mult decât orice altceva pe lume, dar era prima oară pentru ea și-i era teamă.

– Am adus păpușa cu mine. Mă gândeam s-o pun pe noptieră, așa o țineam acasă.

– Aici nu am noptieră.

– Atunci, o s-o pun pe jos.

– O să aducă puțin stil camerei.

– Mă duc s-o iau. E în valiză.

– Ia o lampă.

De data asta Kern rămase pe loc, iar Philippa urcă scările care scârțâiau și ele, până în dormitor. Nimic interesant sus, în afară de un pat mare, un scaun, un cufăr și un dulap. Puse lampa pe cufăr, la fereastră și-și deschise valiza. Avea la suprafață rochia pe care plănuise a o purta în acea seară, din tafta purpurie, asortată cu

sandale argintii. Le căută pe acestea din urmă, scotocind întregul conținut. În ele avea să se simtă mai bine, așa că decise să le îmbrace.

Lampa deja făcuse puțină căldură în cameră, deși când se descălță, o luă cu tremur. Posibil să smulgă un zâmbet din partea lui Kern dacă o vedea așa, dar amuzamentul lui o va înduioșa și mai mult, și poate că are s-o ia pur și simplu ca pe o glumă. Iar după câteva pahare, ea însăși avea să se simtă precum o prințesă victoriană. Sau poate că miresele întotdeauna aveau aceleași sentimente, indiferent cât de emancipate ar fi fost.

Rochia o prindea de minune, cu toate că nu avea o oglindă. Dar se revedea pe sine în clipa în care încercase la magazin aceeași rochie. Începu să se încalțe când îl auzi pe Kern strigând-o. Ușa de la baza scărilor fusese închisă până atunci, iar el o deschise și jos apăru figura lui în umbră. Ea încercă să-i răspundă, dar în clipa următoare el se ivi în prag și ea scăpă pe jos sandala neîncălțată.

– Arăți splendid!

– Mulțumesc. Voiam să…Sper că nu te aștepți la prea mult din partea mea, nu?

– Nu? și o îmbrățișă pasional, sărutând-o.

– E prima oară, murmură ea în pieptul lui simțindu-i buzele în creștet.

– Ce mărturisire teribilă…

– Nu râde.

– Nu râd.

– Te iubesc, zise ea cu ochii închiși, dar nu cunosc nimic despre…cum să satisfaci un bărbat. E de-ajuns să-l iubești?

– E mai mult decât suficient.

Degetele lui o atinseră înfiorate, îndepărtară materialul fin al rochiei de pe umeri, iar fata rămase nemișcată, plutind, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său. Kern o luă pe sus și-o purtă

până la pat.

Se zice că uneori e dureros, dar pasiunea lui o învălui și-i descătușă fiecare părticică din corpul său, ridicând-o pe culmi mai presus de orice durere fizică. Niciodată nu crezuse Philippa că se poate atinge o împreunare atât de completă a trupurilor și o împărtășire atât de perfectă a tuturor senzațiilor, conducând-o spre extaz undeva în afara acestei lumi, spre o lume aproape ireală, dar nici într-aceea nu ar fi putut trăi mai intens toată acestă experiență.

Obișnuia să se trezească din această lume ireală în singurătate, dar de data aceasta, după somnul fără vise, îl găsi pe Kern alături.

Lampa se stinsese, și lumina pătrundea doar prin pătratul mic de geam. Pentru o clipă Philippa se întrebă unde se află, pentru ca imediat după, să realizeze că aici își dorea să rămână pentru totdeauna, alături de bărbatul iubit, care acum îi era soț. Ea se zvârcoli puțin și-l auzi:

– Bună dimineața, draga mea.

Se trezise și el mai devreme, iar acum stătea și-o privea, cu zâmbetul pe buze. Îi vedea surâsul chiar și pe întuneric.

– Cât e ceasul?

– De ce? Nu ne grăbim nicăieri.

– S-a stins lampa?

– Eu am stins-o.

În timp ce ea dormea.

– Cred că ar trebui să despachetez ca lumea, șopti ea. Hainele costă o groază de bani.

– Ți-am pus eu câteva în dulap. Mâine îți aduc și umerașe.

– Ah, cât lux! râse ea mângâindu-i obrazul cu buzele. Urmează să am parte și de un covor persan în curând!

– Știi ce-am să-ți cumpăr? O nouă saltea. Asta e din păr de cal.

Acum că știa, Philippa gândi că e cea mai dură și mai incomodă

saltea pe care dormise vreodată. O pipăi.

– Au scos calul din ea?

– Și dacă nu l-au scos, n-a zis nimic în ultimii zece ani.

– Chiar poți cere să ți se aducă o saltea până aici?

– O s-o aducem noi cu mașina până la un punct. Lui Bron o să-i placă. O să creadă că numai ce te-ai uitat tu la pat și n-ai vrut să dormi în el după care m-ai pus să cumpăr una nouă.

Nu venise cu nicio altă femeie aici. Într-un fel și pentru Kern fusese prima oară, ceea ce o umplu de emoție.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnit! și-i mușcă urechea, gâdilând-o pe spate.

– De mâncare. Altfel și eu aș putea să te mănânc pe tine de foame.

– Haid, pune-ți niște papuci de casă; podelele sunt cam aspre.

– Îmi pun mai mult decât niște papuci.

– Păcat…Deși ești o fată suplă, n-aș vrea să te văd cum cazi pe scări. Stai să aprind lampa.

Se ridică din pat, iar Philippa rămase vrăjită în fața acelui trup perfect sculptat, cu umeri lați și coapse puternice. Îl urmări în timp ce reaprindea lampa, apoi ieși de sub așternut și se înfășură în prima cămașă de noapte la îndemână din bagaj. Toate cele pe care le avea erau foarte frumoase; le alesese să fie cât mai speciale. Aceasta era italienească, de un roz-pal și se deschidea amplu pe linia sânilor. Se acoperi apoi cu un halat din mătase albă legându-și cordonul la mijloc, încălțând și sandalele argintii.

-Sper că nu ești o vedenie, zise el apropiindu-se. Ai grijă cum mergi pe tocuri. Scările…

– Știu, știu.

Mâncarea din seara precedentă era neatinsă. Mai puseră doar un ibric pe foc, iar Kern înteți flăcările. Cafeaua se făcu în doar câteva minute. Gustară din plăcinta doamnei Bronwen, cea mai mare parte

din mâncarea gătită și o sticlă de vin.

– Dacă tot mergem să luăm o saltea, zise Philippa, trebuie să-mi iau niște blugi și o cămașă sau două. Credeam că o să mă lăfăi prin cine știe ce hotel luxos.

– Puteai….Și încă mai poți, zâmbi el. Și o pelerină de ploaie – dacă nu se lasă ceața.

În acea dimineață însă vremea se schimbă complet, ceața ese ridică, lăsând vârfurile munților scăldate într-o baie de lumină. După micul dejun, coborâră la mașină pentru a doua valiză, apoi o luară din loc spre cel mai apropiat centru comercial din zonă.

Cum se aflau într-o stațiune, Philippa se opri la un stand cu vederi.

– Cred că se așteaptă să audă de vreo stațiune cu nume exotic.

– N-ar trebui să aștepte vederi de la un cuplu în luna de miere, spuse el. Ce-ar vrea să le scrii? "Ne-am fi dorit să fiți aici?"

– Sub nicio formă!

Găsiră saltea, cearșafuri, iar Philippa își luă câteva cămăși și maiouri, precum și blugi.

– Mi-am cumpărat lucruri atât de drăguțe pentru trusoul meu, remarcă fata cu regret, pe care n-am să le port. Să mă îmbrac mai special pentru cină?

Era bineînțeles o glumă, căci hainele pe care le adusese nu se potriveau cu decorul. Seara, Kern rămase afară ca să facă niște cârnați, iar Philippa își îmbrăcă o bluziță fină și o rochie vernil, și el nu o ridiculiză deloc. Ocrotită acolo sus în munți, Philippa se simțea precum o regină, în ținuturi neumblate de picior femeiesc.

Ca să se distreze, încercă și alte haine. O dată coborî în pantaloni de catifea purpurie, cu un maiou auriu și dansă un dans oriental, șerpuind cu brațele și unduindu-și șoldurile, Kern zise:

– Interesant…

– Mulțumesc, și continuă să se unduiască pe lângă el. Sunt favorita sultanului, iar el o prinse.

– Nu mă mir.

Am să-i rup gâtul sultanului.

Deși o nebunie, Philippa se amuza copios încercând tot felul de ținute din trusou.

Apoi învăță să gătească pe sobița din bucătărie. Dacă lăsai o caserolă înăuntru, când te întorceai acasă găseai conținutul gata făcut.

Când te întorceai acasă….Aceasta era cea mai aventuroasă parte de pe parcursul zilei. Vremea continuă să fie plăcută, iar uneori cei doi mai făceau excursii prin munți, de-a lungul cursurilor de ape sau a unor poteci umblate, întâlnind vaci sau oi. Kern se descurca foarte bine prin acele părți. Aerul era rece și foarte curat. După care se întorceau acasă…

Altă dată se duceau să vadă ruinele unor vechi castele de pe dealuri singuratice sau ale unor biserici cu ziduri încrustate, părăsite printre vegetația bogată și umbroasă. Alteori mergeau prin orășele sau mici stațiuni, dar printre alți oameni Philippa se simțea însingurată.

– Aș vrea să fim doar noi doi, îi spusese în ziua căsătoriei.

– O să fim.

Așa se și întâmplă în prima săptămână. Chiar și familia Bronwen sau Hew când veneau cu lapte și intrau în casă, păreau doar niște umbre, zâmbind apatic.

Reale erau doar atingerile lui Kern, glasul său și tot ce împărțeau, fiecare clipă din povestea lor de dragoste.

Avea încă multe de învățat despre el, și asta putea să-i ocupe întreaga viață.

Aflase deja că părinții lui muriseră într-un accident de mașină pe

vremea copilăriei sale, că fusese crescut de un bunic, într-un sat de mineri și că această experiență îl marcase pe viață. Bătrânul murise când Kern împlinise șaisprezece ani, iar el intrase în Marina Comercială. După patru ani, cumpărase această cabană, scrisese câteva din piesele sale și se anagajase într-o afacere cu petrol.

Asta îi povestise Philippei. Scrisul îl ajuta să supraviețuiască, iar Philippa era conștientă că-i va lua destulă vreme până să-l recâștige integral doar pentru ea, după agitația din lumea exterioară și după sacrificiile muncii de scriitor. Cel puțin în acea săptămână amândoi trăiră foarte fericiți.

În ultima seară, ieșiră să cineze la un hotel local, construit pe o muchie de stâncă și cu vedere spre un golfuleț; luna se răsfrângea în apa acestuia și cei doi o priviră fascinați pe tot parcursul cinei. Apoi se întoarseră acasă. Philippa se ținuse de brațul lui pe drumul de înapoiere, și Kern o lua în brațe la vreo trecere mai dificilă peste cursul de apă, fericit, afectuos. Cabana îi aștepta, cufundată și ea în razele selenare.

– Mi-aș dori să nu ne întoarcem, spuse ea în prag. Am putea trăi aici. Ai putea scrie aici.

Dar știa foarte bine că nu se pot izola complet de lumea dinafară.

– Putem veni aici oricând dorești, promise el și intră și aprinse câteva lămpi.

Focul ardea cuminte în sobă, dar ea rămase în prag. Alte lumini în afară de farurile mașinilor care treceau în vale, nu mai existau. De pe alte culmi muntoase se zăreau luminițele satelor adăpostite între stânci; jos, la fermă era întuneric.

– Mulțumesc pentru săptămâna asta, dragul meu.

– Și eu îți mulțumesc.

"Iubirea mea, dragul mea, viața mea".

– Crezi în ideea că în viață totul se plătește și că fericirea însăși are

un preț?

– Nu, și o trase la pieptul său, și ea se simți în siguranță.

Dacă într-adevăr trebuia să plătești pentru fericire, Philippa nici măcar nu îndrăznea să gândească la ce i s-ar cere, dar știa doar că vrea să se întoarcă în societate.

Capitolul 6

Casa de fermier a lui Kern diferea sub toate aspectele de cea din munți. În timpul săptămânii din Țara Galilor, Philippa cumpărase tot felul de nimicuri – vase, mici obiecte, o vază mică. La următoarea plecare voia să cumpere perne și carpete. Aici însă Kern avea de toate; nimic nu-i lipsea. Nu că ar fi fost un apartament complet, dar mâncarea o găsea gata făcută, iar doamna Harris îi aștepta cu un buchet de trandafiri pe masa pregătită pentru cină.

Pe o măsuță din hol găsiră un morman de scrisori. Kern duse sus bagajele, apoi își citi corespondența.

– Nimic pentru mine, presupun, zise Philippa deși nu se aștepta ca cineva să-i scrie pe această adresă.

– Nu cred.

Îl urmări și reflectă că niciunul din plicurile mari albe n-avea cum să fie de la Lilias Storr; deși era ridicol, tânăra simțea în nări același parfum pe care-l găsise în acea zi în mașina lui Kern. Nici măcar nu era sigură dacă e al ei; se duse la trandafiri și inspiră adânc ca să-i treacă celălalt parfum.

În timp ce el citea, tânăra femeie sună acasă. Răspunse Fleur, ca de obicei – avea o plăcere deosebită în a ridica ea receptorul.

– Salut, draga mea, e totul în ordine?

– Da, normal…

Abia se stăpâni să nu-i spună "De fapt am descoperit că are deja o soție și cinci copiii."

Află că avea niște scrisori și niște cadouri de nuntă.

– Încerc să ajung mâine, și-i surprinse privirea întrebătoare a lui Kern. Doar eu…

– Doar tu…Și s-a terminat luna de miere?

– Ne vedem mâine, se grăbi fata.

– S-ar putea să nu fiu acasă; facem repetiții și după-amiază cred că vine și Philip…

– Atunci vin dimineață; și normal că nu mă aștept să stați după mine. Sper că repetițiile merg bine. Pa, și închise.

– Ceva noutăți? se interesă Kern după aceea.

– Nimic.

Acum însă avea remușcări.

Kern ridică receptorul și formă un număr. Una din scrisori era de la un tip care vizionase unul din serialele făcute după o piesă mai vechea de-a lui, și-l contactase. De-atunci, între cei doi se stabilise o prietenie durabilă, precum și un parteneriat de afaceri de peste zece ani, care-l adusese pe Kern în topul vânzărilor.

James Barstow îi trimitea acum felicitările sale, cu speranța că marajul nu-i va afecta performanțele profesionale.

Fără a citi scrisoarea, Philippa îi ghici întrucâtva conținutul, precum și faptul că soțul ei era la fel de nerăbdător să reia lucrul precum editorul său. Kern intră în biroul său pentrun a vorbi cu James.

Philippa văzuse de-afară biroul, dar înțelegea grija lui Kern pentru ca nimeni să nu intre acolo. Era de fapt o cameră de lucru în adevăratul sens al cuvântului. Geamul dădea în câmpiile dimprejur,

dar trebuia să te ridici pe vârfuri ca să vezi ceva.

Kern n-o invită nici acum înăuntru, ci închise ușor ușa. Probabil că în acea seară doar va revizui puțin munca din ultimul timp, deși ea nu-și dorea să-i fie închisă ușa în nas. Mai bine o închidea ea cu propria ei mână.

Tânăra se apucă să despacheteze. Avea destul spațiu în dulapurile din dormitor. Se ocupă doar de ale ei, lăsând deoparte bagajul lui. Nici la cabană el nu-și desfăcuse valiza fiindcă avea acolo lăsate câteva lucruri mai vechi și mai comode la purtat.

Philippa își puse păpușa pe noptieră și era fericită că o adusese. Era s-o uite acolo fiindcă el trăsese obloanele și se făcuse întuneric în cabană; noroc că-și amintise de ea.

– Dacă ar lua cabana foc, aia ar fi prioritatea ta? o tachină el.

– De ce nu. Astfel de păpuși iau foc foarte ușor.

Și aici, ca și la cabană, Philippa se simțea casă. Plănuia totuși să-și pună oarecum amprenta asupra spațiului, fără schimbări majore. Cel mai simplu era să-l răsfețe pe Kern pentru ca prezența ei să-i devină necesară. O va păstra și pe doamna Harris, pe care Kern o avea încă de la început la curățenie și la cumpărături, dar Philippa dorea să gătească și să devină o specialistă în arta culinară.

Urmărea de asemenea să-și caute ceva de lucru. Grădănița era deja prea departe ca să ajungă în fiecare zi, și oricum anagajaseră o altă mamă tânără ca să le ajute pe fete. Cum Kern lucra diminețile, și ea avea nevoie de o ocupație. Poate ceva într-un birou. Terminase cursul, și scria destul de repede la mașină, iar în adâncul sufletului spera ca-ntr-o bună zi, Kern s-o accepte drept secretara sa. De altfel chiar îi sugerase pe drumul de întoarcere să-i scrie câte ceva la mașină, dar el protestase că nu e obișnuit să dicteze nimănui. Totuși, dacă-și va dovedi eficiența, poate că o va accepta deoarece noul stil de viață îi dădea încredere în forțele proprii.

Șansa unui loc de muncă sosi de unde nici nu se aștepta. În aceeași zi în care ei reveniră în oraș, Kern primi vizita unor prieteni. El se pricepea de minune la a socializa. Cei care nu o văzuseră încă pe soția lui apăreau acum din curiozitate, neinvitați, pe motiv că se aflau "în trecere". Bineînțeles că erau poftiți înăuntru și stăteau la mici bârfe.

Philippa pregătea în bucătărie câteva gustări, fericită că soțul ei primește prieteni, deși probabil că mulți dintre aceștia o cunoșteau și pe Lilias Storr și că încă se întrebau de ce-o alesese tocmai pe ea.

Unul dintre acești prieteni Roy Wesk, avocat, cam de vârsta lui Kern. Arăta destul de bine, serios, și cu trăsături fine. Philippa gândi că majoritatea cazurilor sale trebuia să fie comune fiindcă nu părea a se agita prea mult și nici nu arăta foarte înstărit, deși nu ducea lipsă de fonduri. El îi surprinse privirea exact în clipa în care tânăra medita la aceste probleme, moment în care ea se ridică și-i oferi un sandviș. Și nu se înșelase prea mult. Se așeză lângă el și începură a vorbi despre diverse lucruri. Așa află că el e în căutare de o secretară de mai bine de o lună. Philippa ceru mai multe detalii, sperând să ajungă la cele ce-o interesau pe ea în particular.

– Știu pe cineva care s-ar potrivi, zise ea într-un final și el se lumină tot la față.

– Trimite-o la mine.

– Eu sunt, și-i expuse câteva din abilitățile sale.

– Da, ar fi ceva. Kern e de acord?

– Crezi că trebuie să am permisiunea lui? glumi ea, dar Roy se feri.

– N-am vrut să… și Philippa îl chemă pe Kern acolo.

– Te superi dacă-mi iau ceva de lucru? la care el o luă de bărbie scuturând-o ușor.

– De-asta m-am căsătorit cu tine, ca să te pun la muncă, să mă ții

numai cu bere și cartofi prăjiți. Ce fel de slujbă?

Mai târziu, după plecarea musafirilor, el reluă subiectul.

– S-ar putea să nu-ți placă să lucrezi pentru bătrânul Roy. E un afacerist fără măsură.

– Mi se pare amuzant. Mă uitam la el și-mi ziceam că e genul de tip serios care nu s-ar judeca pentru probleme mărunte. Și mi-a confirmat că se cam plictisește cu munca lui.

– Și tot mai vrei să lucrezi pentru el?

– De ce nu? Niciodată n-am lucrat într-un cabinet de avocatură. Dar mă aștept să găsesc tot ce-mi trebuie aici, și se întoarse spre el.

– Aici? și o sărută pasional. Aici se nasc scântei.

A doua zi Philippa se prezentă la firma lui Roy iar postul o prindea ca-o mănușă. Exact de ce-avea nevoie, destul cât să-și țină diminețile ocupate și cât să-și formeze un mic cerc de prieteni.

Până spre sfârșitul săptămânii și Roy se felicita pentru alegerea făcută, pentru că Philippa se dovedi a fi o persoană serioasă și drăguță în același timp. Deși încă se arăta surprins că prietenul său o luase pe ea de nevastă și nu pe Lilias.

Zilele se scurgeau feeric pentru Philippa. Doamna Harris se ocupa de casă. Kern se închidea ziua în birou și lucra, iar ea mergea la muncă. Nu o încânta peste măsură, dar nici nu se plângea de plictiseală. Era mulțumită că-și pune în valoare abilitățile. Acasă, fiecare masă pregătită de mâinile ei, fiecare lucru mutat, îl făcea cu dragoste. Așa trecură primele luni, totul numai lapte și miere.

Când Kern începu să lucreze și după-amiaza, Philippa putea să treacă și pe la grădiniță să mai dea o mână de ajutor; sau mai mergea la cumpărături sau să viziteze orașul în care locuiau. Timpul se scurgea în așteptarea serilor. Viața ei era construită în jurul lui și viceversa, deși cât lucra, Kern se izola într-o lume proprie în care ea nu putea pătrunde.

Majoritatea prietenilor noi erau ai lui de fapt. În unele seri primeau musafiri, iar când mergeau în vizite de fiecare dată Philippa se întreba dacă va da acolo și de Lilias Storr. Aceasta locuia la Londra, și probabil că venise în acel mic oraș doar pentru a fi cu el, deci poate că n-avea să se mai întoarcă aici niciodată. Nimeni nu aducea vorba despre ea în prezența Philippei, dar fata îi căuta articolele în fiecare revistă de modă. Nu neapărat intenționat, dar spera totuși ca soțul ei să nu o surprindă asupra faptului.

La o petrecere, auzi conversația unor invitate:

– Lilias Storr e aici? întebă una.

– N-a putut să vină, la care Philippa se îndepărtă, continuând să le audă.

– N-a putut sau n-a vrut? Nu credeam că o să renunțe la Kern așa de ușor.

– Poate că trage de timp, apoi se suprapuse un hohot de râsete peste cele două, și Philippa se refugie în brațele lui Kern.

– Mi-a ajuns aici. Mergem?

Pentru prima oară simțise nevoia să scape de mulțime. Acasă, liniștită că erau din nou numai ei doi, se cuibări din nou în brațele lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar că sunt puțin obosită. Mă bucur că mâine nu merg la lucru.

– Te odihnești. Gătesc eu.

N-avea să lase gândurile cu privire la Lilias s-o mai deranjeze. Dar normal că nu reuși să uite complet cele auzite în acea seară. "Trage de timp" suna destul de sinistru. Ca și cum cineva o urmărea din umbră, pândind momentul potrivit.

Pentru Philippa experiența mariajului în acea primă vară de căsnicie se scurse plină de viață. Kern deborda de energie, și cu cât

lucra mai îndârjit cu atât părea mai agitat și cu-atât serile deveneau mai însingurate pentru ea acasă. Orele petrecute la firmă deveniseră o rutină încât întreaga ei admirație și dragoste se îndrepta tot spre Kern. Se vedea că e fericită și toți cei ce-o cunoscuseră înainte de căsătorie acum admirau în ea schimbarea.

– Mi se pare că mariajul îi prieste, remarcase tatăl ei o dată pe când Philippa se afla în vizită.

– Sper că nu te-aștepți să dureze o veșnicie, interveni Fleur. Poate că Philippa s-a schimbat, dar Kern nu.

Bineînțeles că nu spusese acestea de față cu fata ei, care oricum i-ar fi râs în nas. Însă oricât de egocentristă și de superficială era Fleur, de data asta avea dreptate. Se anunțau vremuri tulburi…

Philippa putea să arate cu mâna pe inimă clipa în care a simțit primul fior, adică atunci când a întâlnit-o în sfârșit pe Lilias. Se întâmpla la un grătar, la o veche fermă în stil Tudor. Încă nu trecuse vara de tot, începea să amurgească, iar seara se anunța foarte plăcută. Tânăra cunoștea majoritatea invitaților. Gazde erau Laura și Roland Cranston. Lângă niște butoaie cu cidru, câțiva invitați încercau să animeze atmosfera, iar o tânără femeie înaltă ajuta la pregătirea fripturilor când Philippa și Kern își făcuseră apariția.

Tânăra purta o fustă neagră și o bluză strălucitoare și-i întâmpină. Până să audă glasul lui Kern adresându-se gazdelor își văzuse de treabă la grătar, după care se întorsese imediat, privindu-l pe Kern. Avea un chip expresiv și frumos, iar Philippa o recunoscu imediat ca fiind Lilias Storr.

După ce cuplul mai trecu pe la alți câțiva invitați, rămaseră la un moment dat singuri, dar Lilias nu veni la ei. În schimb, se duceau ei spre ea și Philippa afișă un zâmbet cât mai larg, simțind cum i se usucă gura.

Oare ce simțea Kern? Nu părea agitat, deși era pentru prima oară

când el și Lilias se întâlneau după despărțire. Trebuie să fi fost un moment tensionant. "În afară de câțiva oameni de pe-aici, gândi Philippa, toată lumea va afla. Or să tragă cu ochiul spre noi, chiar și cei care sunt acum cu spatele or să se întoarcă. Mda, este într-adevăr frumoasă; dar de ce naiba s-a căsătorit cu mine?"

– Bună ziua, zise Lilias.

– Bună ziua.

– Mă prezinți?

– Philippa…Lilias…

Cele două zâmbeau și brusc toată lumea amuți. Femeia le arătă farfuriile cu mâncare și-i invită să se servească.

– Mai puțin făcută, ca-ntotdeauna pentru tine, și-i puse lui Kern o friptură în farfurie. Tu cum o dorești?

– Oricum…

– N-ai preferințe? surâse cealaltă. Te mulțumești cu puțin înseamnă, și-i oferi o bucată făcută destul de bine, deci nimeni nu putea spune că se purtase cu perfidie.

De fapt, nimeni nu mai scotea o vorbă. Acea primă întâlnire păru amiabilă, iar seara se desfășură normal. Philippa ar fi trebuit să se distreze, dar nu-și putea scoate din cap presimțirea că cei doi nu erau la prima lor întâlnire.

Poate că mai existaseră telefoane, sau scrisori. Dar nu mai conta fiindcă ea era acum soția lui Kern. Dar într-un fel sau altul Lilias tresărise la auzul vocii lui Kern, iar așteptarea ei afișa o oarecare încredere plină de speranță.

Femeia era pe-atât de fermecătoare pe cât se temuse Philippa de ea. Ea și Kern făcuseră o pereche remarcabilă; cu toate că în acea seară nu mai erau împreună, așa păreau pentru că niciodată nu se aflau la mare distanță unul față de celălalt. Ar fi trebuit să se danseze dansuri câmpenești, dar nimeni nu știa pașii, iar la lăsarea serii, toată

lumea ieși afară, la focul de tabără ridicat în fața șopronului. Acolo, Lilias se pomeni alături de Kern. Philippa în partea cealaltă, chiar mai aproape de el, dar avea în permanență impresia că e împinsă în lături, în fundal. Nici de el și nici de ea, și oricum nu în văzul tuturor. Într-un mod foarte subtil, prin glume care pentru ea n-aveau sens, dar la care toată lumea izbucnea în râs; prin amintirea unor locuri și-a unor oameni care pentru ea nu însemnau nimic. Astfel că ea rămase tăcută, imaginându-și că Lilias încearcă să o dea la o parte. Mai degrabă celeilalte nici că-i păsa de prezența ei, în afara faptului că se căsătorise cu Kern într-un mod aproape inexplicabil.

Era pentru prima oară când o rodeau sentimente de gelozie, într-atât de crunt încât ar fi fost în stare să se smiorcăie ca un copil mic. Strânse cheița de aur în palmă atât de tare încât începu să sângereze și aceasta zvâcni pe lanț, iar Lilias o observă.

– Ce ciudată. Kern ți-a dat-o?

– Da.

De unde știa? Și de ce o întreba?

– Mie nu m-a dat niciodată o cheiță de aur, zise femeia ca și cum ea ar fi fost doar o pasageră prin viața lui Kern, și toată lumea râse.

"Dar ție ce cheia ți-a dat? ar fi întrebat Philippa. De la casă? De la mașină? Încă o mai păstrezi?" Trebui însă să afișeze un zâmbet binevoitor ca să nu-și trădeze sentimentele. Nu fusese neapărat o glumă cu gust, dar fusese o glumă și acum zâmbea cu dinții încleștați. Cu timpul efectul glumei dispăru, nu însă și pentru Philippa. Și poate că aceasta și inteționase femeia…Pe când lumea se îndrepta spre mașini, Lilias îi ieși tinerei în cale și-o întrebă cu glas domol:

– Cum ți se pare acum că ai prins leul de coadă?

– Extraordinar..

– Sau poate căai prins tigrul mai degrabă, continuă, cu ochii mereu la Kern care se afla undeva înaintea lor. Și nu cred că ai să poți

ține pasul cu el.

Înainte ca Philippa să-i poată răspunde femeia dispăru, prinzându-l pe Kern de braț, ducându-și buzele spre obrazul său pentru a-i șopti ceva. Apoi o zbughi între cele două gazde.

– Lilias e foarte frumoasă, remarcă Philippa când ieșiră la șosea.

– Da, zise el atent la trafic.

– Ce ți-a spus acum?

– Când?

– Înainte să urcăm în mașină?

– Noapte bună.

Adică trebuia să abandoneze discuția deși își dorea cu disperare ca el s-o liniștească, să-i spună că Lilias făcea parte din trecut. Cel puțin asta credea ea și-avea nevoie o confirmare; siguranța pe care tocmai o dobândise suferise o nouă înfrângere în acea seară și-ar fi vrut să-i spună "Te iubesc, spune-mi te rog că și tu mă iubești". Dar nu reușea să rostească aceste cuvinte.

– Nu mi s-a părut că te-a surprins prezența ei aici. Te așteptai să vină?

– E casa surorii ei.

– Laura Cranston?

– Da.

Nimeni nu-i spusese acest amănunt. De fapt, nimeni nu-i spusese nimic despre Lilias, în afara de cele câteva vorbe auzite la mama ei și citite prin presă. Pe Laura n-o cunoștea prea bine, o întâlnise doar de câteva ori la alte petreceri, dar nici măcar nu-și închipuise că ar fi sora lui Lilias.

Asta însemna că Lilias putea reveni în oraș ori de câte ori dorea. Din câte știa Philippa, până acum stătuse în umbră, și exista o presimțire că avea s-o cunoască mult mai îndeaproape.

Roy nu participase la grătar, dar atunci când Philippa pomenise

de ziua respectivă, bărbatul căzu pe gânduri. Normal că era pus în temă.

– Te-ai distrat aseară? o întrebă pe angajata lui a doua zi.

– Am întâlnit oameni interesanți.

Se știa la cine se referă, iar el deveni brusc îngrijorat, încât Philippa îi zâmbi larg pentru a nu stârni compătimirea lui. Îi plăcea tipul. Era burlac, locuia singur, fără noroc în dragoste – din câte aflase de la o colegă de-a ei.

Până în clipa de față Philippa ar fi zis că mariajul ei mergea ca pe roate, dar Lilias reprezenta o amenințare serioasă. Kern n-ar fi recunoscut, Roy da, doar după expresia feței.

De-atunci înainte, de câte ori erau invitați undeva, Kern și Philippa o întâlneau câteodată și pe Lilias. Îndeajuns cât s-o țină pe Philippa încordată și cu teamă de a-l părăsi pe Kern, căci întotdeauna o vedea pe cealaltă șoptindu-i ceva la ureche. Poate că-și închipuia doar, dar amuzamentul din ochii femeii nu mai ținea de imaginația ei. Păstra ceva din felul în care mama ei obișnuia s-o privească. "Cum de poată asta să fie soția lui Kern?" părea că spune ea.

"Kern mă iubește, își dicta încontinuu tânăra. S-a căsătorit cu mine. Dar de ce?" Acum începea să refuze miracolul întâlnirii lor întâmplătoare. Kern și Lilias fuseseră împreună aproape un an; una era să zici că trecutul s-a dus, alta că cei doi se reîntâlneau, chiar și-ntr-o încăpere aglomerată.

Tânăra nu căuta să-și facă sânge rău. Dimpotrivă. Dar cu cât căpăta o privire mai clară asupra situației, cu atât începea să aibă temeri. Câteodată Kern lipsea de-acasă ore întregi fără ca ea să știe pe unde este. Alteori întârzia până noaptea și dacă cerea să vină cu el, Kern refuza, spunându-i să se culce.

Poate că simțea nevoia să-și clarifice totul și-n mintea lui, să se elibereze. Chiar și doamna Harris o avertizase că poate deveni

irascibil când muncește prea mult. Prietenii ziceau, cu jumătate de gură, că poate e doar o pasă proastă, și înțelegeau pe un ton ironic de fiecare dată când Philippa suna să refuze vreo întâlnire.

– Du-te tu, o invita Kern și câteodată mergea. Dar observase că Lilias nu apărea niciodată când el nu era. O coincidență? La fel ca și telefoanele.

Câteodată Kern răspundea și se întreba cine este, dacă nu cumva e cealaltă. Dacă-l întreba pe el, Kern n-ar fi recunoscut. Sau cu numerele greșite – dacă răspundea Philippa, celălalt închidea. Sau parfumul. Cel pe care-l simțise atunci, era parfumul lui Lilias. Și încă-l folosea, iar uneori Philippei i se părea că mirosul persistă pe hainele lui Kern. Încerca să-și impună faptul că se făcea de râs, că parfumurile persistau mult timp. Dar începuse a căuta urme de ruj pe gulere, sau fire de păr închis la culoare pe jachetele lui.

Nu găsea nimic. Altfel, nu știa ce-ar fi făcut. Nu putea vorbi nimănui despre această problemă și poate că cei care știuseră de relația celor doi, acum priveau cu milă spre ea.

În afară de aceste amănunte care o preocupau mai nou, nu se putea spune că soțul ei se schimbase în vreun fel. Kern se arăta la fel de pasional și la fel de amabil ca-ntotdeauna. Fiecare clipă de dragoste se consuma la fel de minunat, dar nu se putea spune că lui îi era totuna. Philippa era ferm convinsă că-l făcea fericit, ceea ce era adevărat, dar nu avea de unde să știe ce fel de fericire împărtășise el cu Lilias.

Philippa îl cunoștea pe Kern de cinci luni, erau căsătoriți de patru, iar acum se confrunta cu o problemă care o depășea. Cei ce-l cunoșteau de mai mulți ani, poate că știau la ce să se aștepte.

De exemplu Roy. Acesta înclina spre Philippa. De fapt, Philippa reprezenta pentru el genul de fată pe care-ar fi vrut-o pentru sine și considera că Kern se căsătorise din impuls și că va regreta acsst lucru

mai devreme sau mai târziu. Când colega ei își luă concediu, Roy o întrebă pe Philippa dacă poate lucra și după-amiezile, iar fata acceptase, pentru că soțul ei era ocupat mai toată ziua acum.

– E ocupat, nu? repetase Roy cu subînțeles începând să-și agite stiloul nervos, ca și cum Philippa l-ar fi rugat s-o reprezinte într-un proces de divorț.

– Lucrează.

N-avea nevoie de mila nimănui, cu atât mai puțin a lui Roy. Nu nega încăpățânarea și străduința lui Kern, dar nu discuta stilul său de lucru cu nimeni.

– Talentul nu-i lovește pe toți din senin, adăugă pentru a-i închide gura.

– Kern are inspirație de moment, sunt sigur. Nici n-am sugerat că n-ar avea, după care continuă cu scrisorile lui.

Philippa se arătă amuzată, ignorând aluzia cum că soțul ei o neglija. Probabil că aceasta era impresia generală. Probabil că cei dinafară știu mai multe despre căsnicia ei decât ea însăși.

În acea seară îl anunță pe Kern că va lucra în plus.

– Doar cât e plecată doamna Gould. Nu te superi, nu?

– Nu.

Experimentase o nouă rețetă iar acum se așezau la masă. Îi reușise.

– Atâta timp cât ești mulțumită, iar Philippa își aminti de scena în care-l întrebase dacă poate să-și ia de lucru.

Acum expresia feței lui din acea seară părea a-i spune "Fă ce vrei atâta timp cât nu ne deranjezi".

– Să știi că nu e chiar așa de plictisitor la birou. Roy e foarte simpatic.

– Da, e un tip de treabă.

– Spune că ești cam necioplit.

– Mă bârfiți des?

După ton nu părea deranjat, dar nu puteai spune dacă a pus o întrebare sau a făcut o afirmație.

– Discutam despre munca ta. Roy crede că în ziua de azi cam așa trebuie să te porți ca să ajungi în vârf și să te menții acolo.

– De-aia s-a blocat el la mici afaceri imobiliare, pentru că e un tip de treabă și n-a reușit să iasă din birocrație. Începe să-ți placă tipul?

– Ce-ntrebare! se prefăcu ea șocată, apoi zâmbiră amândoi.

O astfel de replică n-avea nevoie de răspuns. Nu exista bărbat pentru care Philippa să fi simțit aceeași dragoste. Și dacă-ar fi răspuns "Da", l-ar fi șocat îndeajuns la fel cum pe ea ar fi devastat-o vestea că el iubea altă femeie? Schimbă brusc subiectul încât Kern sigur realiză intenția, dar nu reacționă ci se antrenă în discuție.

Și totuși, Philippei începea să-i placă de Roy. Munca lor îi apropia, dar niciodată n-ar fi reușit să-i creeze emoții puternice, sau niciodată nu l-ar fi privit altfel decât un simplu coleg sau prieten. Roy știa s-o asculte, să o sprijine, iar până la un punct, femeile apreciau aceste calități la un bărbat. Din păcate pe Roy îl plictiseau fetele inteligente pentru că nu aveau simțul umorului. Dar cum Philippa nu avea niciun interes, nu se arătă preocupată.

Dar tânăra observă că de fiecare dată când venea în discuție numele lui Kern, Roy devenea brusc meditativ, dând impresia că din prudență își măsura cu atenție cuvintele. O dată, pe când Kern plecă la Londra cu afaceri și rămase peste noapte, Roy o invită pe Philippa la teatru. Ea acceptă cu o naturalețe aproape nonșalantă, fericită că scapă de gândurile la Kern și Lilias împreună.

În aceeași seară Kern o sună, și e-ai menționă spectacolul. Încă era singură, iar el îi spuse că terminase cu discuțiile pentru afaceri și că-i ducea dorul, astfel că Philippa se culcă liniștită. Mai târziu îi veni în minte ideea că el o sunase ca nu cumva să-l sune ea din întâmplare

la numărul lăsat, unde, de fapt, nu l-ar fi găsit. A doua zi îi menționă lui Roy faptul că a sunat-o Kern.

– Presupun că asta te-a împiedicat să-l suni tu pe el, venise replica amplificându-i suspiciunile.

– Da, bineînțeles, se prefăcu ea nepăsătoare.

De obicei, Philippa lua prânzul împreună cu Roy pentru că orele de pauză li se suprapuneau adesea. Kern putea foarte bine să-și facă un sandviș sau s-o roage pe doamna Harris să i-l facă, iar Philippa știa că el preferă să nu fie deranjat cât timp lucrează. În trei luni de zile, tânăra nu ajunse deloc la părinți. Sunase în fiecare sfârșit de săptămână și vorbise de două ori cu tatăl ei pentru a-l asigura că totul este în ordine. A treia oară când sunase nu era nimeni acasă. Ei nu o căutau niciodată. Apoi primiră o invitație la una din petrecerile lor, într-o sâmbătă seară, cu ocazia lansării piesei după scenariul lui Kern. Philippa aștepta cu nerăbdare momentul. Mai degrabă ar fi urmărit piesa acasă, împreună cu Kern, dar normal că voia să-și vadă și părinții. Se temea totuși de privirile curioase ale lui Fleur. Cu siguranță că auzise despre întoarcerea lui Lilias în viața lui Kern și va cere explicații Philippei. Dacă fata s-ar fi confesat, însemna că va da câștig de cauză prezicerilor mamei, ceea ce-ar fi înrăutățit și mai mult situația, în condițiile în care fata deja era cu moralul la pământ și încerca să-și impună o gândire pozitivă.

Sâmbătă dimineața lucra, dar plecă mai devreme.

– Nu uita să te uiți la televizor, îi aminti lui Roy la plecare fiindcă toți prietenii lor știau că piesa va rula în acea seară.

– Mă uit. Mama ta și soțul tău – rămâne în familie, nu?

– O, da. Sunt înconjurată doar de oameni inteligenți, râse.

– Tu însuți ești inteligentă. Apreciez foarte tare progresele pe care le-ai făcut în aceste trei săptămâni. Și e pentru prima oară când nu aștept cu nerăbdare întoarcerea doamnei Gould. Ba chiar voiam să

discutăm acestă problemă între patru ochi.

Suna așa de confidențial încât Philippa se temea de o posibilă eliminare a colegei sale prin concediere.

– N-aș putea să intervin în atribuțiile doamnei Gould.

– Normal că nu. Dar nu mai are mult până la pensie; și dacă vrei să continui pe programul ăsta, putem să-ți găsim ceva în plus de făcut.

Nu avea neapărată nevoie de după-amiezi libere deocamdată. Kern, fiind tot timpul ocupat, nu găsea nimic de făcut acasă, iar aici începuse să-i placă.

– Pot să reflectez în weekend?

– Sigur, și ar fi vrut să mai adauge ceva dar renunță.

Philippa se întoarse acasă meditând asupra reacției din partea lui Kern în cazul în care ar trece pe program normal la lucru – va protesta sau îi va fi totuna atâta timp cât ea era mulțumită.

Bineînțeles că mulțumirea venea de la sine; și mai agreabil ar fi fost dacă ar fi scăpat și de suspiciunile în ce o privea pe Lilias, care din nou începuse a-i da târcoale soțului ei. Deși îi lipsea o dovadă concretă, existau nenumărate temeri și suspiciuni și tot ce putea face era să-și repete continuu "Cu mine s-a căsătorit" ca și cum aceste cuvinte o scuteau de o durere în plus.

Intră pe alee tocmai când Lilias ieșea de la a treia casă – adică a lui Kern, bineînțeles. Kern fusese singur toată dimineața, iar Philippa trebuia să mai întârzie încă o oră.

Imediat ce o zări pe tânără, femeia se încruntă, apoi scutură din umeri și se apropie în pas lejer. Philippa încerca din răsputeri să pară calmă pentru că nici acestă întâlnire nu însemna de fapt nimic. N-avea de unde să știe dacă soțul ei o așteptase sau își dorise vizita lui Lilias. Philippa își dorea să o poată înfrunta nonșalant, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt, iar cealaltă zâmbi ironic. Își râdea de ea,

și tânăra se înroși toată până să ajungă în dreptul femeii.

– M-am întors mai repede decât te așteptai? întrebă Philippa.

– Adică? și chipul ei trăda o vădită plăcere în a tachina.

– De parcă n-ai știi.

– Ah, avem gheruțe! zise cealaltă, gata să atace.

– Și dacă crezi că am să le țin departe de tine, ai greșit persoana!

– Iar tu ai greșit bărbatul! rosti Lilias grav, dând frâu liber competiției. Știi de ce s-a căsătorit cu tine? Pentru că a vrut o soție care să accepte să fie lăsată în plan secund. Eu n-aș fi acceptat asta. Ne-am certat chiar înainte să plec de-aici ultima oară. După care el și-a găsit femeia care să ceară foarte puțin de la el; dar deja începe să se plictisească de tine și verigheta n-are să stea prea mult pe degetul său.

Philippa strânse din buze, înfrânându-se să dea curs gândurilor sale.

– Așa că dă-te la o parte, zise Lilias.

Philippa stătea pe mijlocul drumului, dar nu reuși să facă nicio mușcare. Altfel ar fi fost în stare s-o lovească în moalele capului pe cea care tocmai prezisese decăderea mariajului ei. Lilias trecu peste straturile de flori și o ocoli.

– Dă-te la o parte.

Capitolul 7

Tânăra nu îndrăzni să se întoarcă până ce nu consideră că Lilias a avut destul timp pentru a ieși în șoseaua principală. Fierbea de furie și de îndoieli, neștiind câte senzații se amestecau acum în sufletul ei. Simțea că stă să-i pleznească și capul. Voia să se repeadă la Kern să-i spună ce auzise din gura lui Lilias și să-l vadă cum râde.

Și dacă nu-i mai ardea să râdă? Dacă acele cuvinte ascundeau o fărâmă de adevăr? Lilias nu menționase că el ar vrea să pună acum capăt căsniciei, ci doar că se plictisise de ea, iar dacă Philippa ar fi dat pur și simplu buzna peste el cu acuzații de tot felul doar ar fi înrăutățit situația. Asta și-ar fi dorit și Lilias, dar Philippa păstrase măcar atâta putere de judecată cât să-și dea seama că o astfel de scenă nu o avantaja deloc.

Se îndepărtă de casă și se plimbă până ce se mai calmă, deși senzația de gol interior persista. Apoi se apropie de casă, știind că este supusă unui test. Dacă el îi va spune despre vizita lui Lilias înseamnă că nu avea nimic de ascuns. Dacă nu, toate suspiciunile ei se vor materializa și nu mai putea pretinde că mariajul ei era unul sigur, și nici că el n-ar fi fost în stare s-o rănească vreodată.

Intră. Înăuntru liniște totală, ușa biroului închisă. Kern ar fi

trebuit să fie acolo. De obicei, Philippa ciocănea, aducându-i și cafea – doar un motiv pentru a-l întrerupe când de fapt dorea să-l vadă. Și după cum spusese Lilias de aceea se căsătorise cu ea – fiindcă nu-l întrerupea, pentru că-și cunoștea bine poziția.

De data asta însă ciocăni.

– Da? zise el și Philippa intră și-l găsi aparent ocupat și se întrebă cât timp petrecuse cu cealaltă.

– M-am întors.

– Bine.

Continua să bată la mașină și nu o privi deloc în ochi.

– Ceva interesant?

El scutură din cap în semn de negare și în semn de a fi lăsat singur.

– Niciun…vizitator? ridică ea glasul și el se întoarse pe scaun.

– De ce?

– M-am întâlnit cu Lilias.

Tonul vocii deja o trădase și-ar fi putut foarte bine să-i rezume în câteva vorbe discuția cu Lilias după care să-l audă pe el confirmându-i temerile.

– Și ți-a zis că a fost aici și-acum vii să vezi dacă eu neg?

– Cam așa ceva.

– Și ce fel de dovadă ai vrea, păru el că zâmbește. Te sfătuiești cu Roy?

– Am nevoie de un avocat?

– În caz că e nevoie aș apela la altcineva.

Începea să devină nervos, crezând că ea încearcă să-l prindă pe picior greșit, ca o soție posesivă. Fie că admitea, fie că nu, Lilias era pornită să distrugă acea căsnicie, încât Philippa se enervă și ea.

– Roy este un avocat bun, și un prieten de nădejde. Și de ce-a venit? Știa că ești singur?

Kern puse mașina de scris la o parte și se prinse cu mâinile de marginea mesei.

– A venit să vadă dacă a lăsat o carte aici.

– O carte? Și când putea ea să-și fi uitat o carte?

– Înainte să te cunosc pe tine; când a locuit aici.

Nimic ieșit din comun din moment ce avuseseră o relație, dar simplul fapt că-l auzea acum rostind aceste cuvinte o făcea să tremure. Faptul că ea se folosise de absolut toate obiectele din acea casă, considerând-o a ei la fel cum Philippa o considera acum. Deci asta însemna posesia cheii la care se referise la petrecere.

– Da sigur, ce proastă sunt…

– Era de la sine înțeles.

– Sigur că da, și-și înfrână un tremur ușor al buzelor. Dar n-aș vrea să mai aud despre aceste lucruri.

– OK. Va trece mult timp să-ți povestesc ce am făcut în ultimii zece ani.

– Nu te deranja…

– Nu m-ar deranja, dar văd că te-ar deranja pe tine.

– Se pare că nu te cunosc foarte bine, nu?

– Așa e draga mea, zâmbi. Dacă mă cunoșteai prea bine, nu m-ai fi luat de soț.

Philippa nu dorea să continue discuția. Acum el va spune că mariajul fusese o greșeală și nu voia.

– Despre petrecerea din seara asta…putem să trecem peste, nu? Ne uităm la piesă de-acasă. Pot să spun că lucrezi, că ești ocupat.

– Du-te tu.

– Singură?

– Din câte îi cunosc pe Philip și pe Fleur, o să aibă casa plină.

Kern participase la mai multe petreceri în casa Sorrel decât ea însăși, dar acum nu mai mergea. Nici dacă ea l-ar fi rugat în genunchi

și nu intenționa. Poate că acolo ar fi întâlnit-o pe Lilias.

– Și ce să le spun?

– După cum ziceai – că sunt ocupat, și începu să lucreze.

– Am înțeles.

Deci într-adevăr, munca era pe primul loc.

Închise ușa în urmă ei știind că el n-o va căuta. Indiferent ce se întâmpla în afara biroului, el n-ar fi ieșit. Putea foarte bine să nu meargă nici ea, iar dacă el ar fi ieșit undeva în acea seară cu siguranță că se ducea să o vadă pe Lilias, și n-ar fi negat acest lucru. Putea la fel de bine să vină cu ea aici, pentru că femeia se simțea ca acasă, și ce-ar fi putut ea să facă decât să-și ia lucrurile și să plece, sau să se pună împotriva amândurora.

Aceasta fusese prima lor ceartă. Căsnicia putea fi pe final și nu se certaseră încă. Kern putea deveni irascibil, dar nu față de ea. Oricum, n-ar fi surprins pe nimeni o despărțire. Părinții, prietenii ei fuseseră cu toții circumspecți la momentul respectiv; ea singură crezuse în trăinicia acestui mariaj. Dar îl cunoștea de numai patru săptămâni, și chiar și-acum el admitea faptul că nu-i știa toate secretele, că l-ar fi respins..

Philippa intră în dormitor gândindu-se că doarme alături de un străin, vorbește cu un străin, râde împreună cu un străin, este readusă la viață de un străin.

Dintr-o dată se ridică și începu să-și împacheteze rapid câteva lucruri, și rochia pentru acea seară. Apoi se duse din nou în birou.

– Scuze că te întrerup din nou, dar dacă nu vii, mă gândeam că aș putea foarte bine să mă duc de pe-acum ca să mai prind câteva ore în plus. Aici nu prea am ce face. Și rămân peste noapte, ne vedem mâine.

În adâncul sufletului spera la un protest din partea lui, însă el doar o sărută ușor, ca și cum și-ar fi luat la revedere într-o gară.

– Scuze, dar vreau să termin aici.

Era o scuză, probabil menită a-i spune că într-adevăr avea de lucru. Și ea își dorea atât de mult să-l creadă.

– Unde e Kern?

Aproape toată lumea o întâmpina cu aceeași întrebare

– N-a putut să vină. Mi-a zis să vă transmit scuzele de rigoare, dar vrea să termine cartea și e legat de mașina aia de scris.

– Arăți foarte bine – se adresă lui Fleur, care deja știa acest lucru și ochi bagajul fetei.

– Rămâi, draga mea?

– Doar peste noapte. Sper că nu e nicio problemă.

– Normal, e casa ta, dar crezi că…

Își mușcă buzele și o luă pe Philippa de braț, ducând-o în salonaș.

– Crezi că e bine să-l lași singur pe Kern? Lilias Storr s-a întors.

– Știu.

– Și lumea bârfește... iar Philippa era sigură că mama ei cunoaște toate bârfele.

– Nu pot să mă țin scai de el toată ziua. Nu i-ar plăcea.

– Biata de tine…Biata de tine; dar te-am avertizat, nu? Știam că aici se va ajunge. Când am auzit prima oară că sunteți împreună i-am spus lui Philip că e ca și cum te-am închide într-o cușcă și te-am lăsa în așteptarea tigrului.

Iar Lilias menționase că a prins tigrul de coadă…Suna a ceva mitologic, a muncile lui Hercule, dar însemna același lucru – că nimeni nu crezuse în abilitățile ei de a-l păstra pe Kern.

Se înălță mândră, cu un surâs înghețat pe buze.

– Serios? Ce melodramatic! Și totuși, Kern are o carte de terminat și nu poate veni la petrecere!

Fleur rămase mută. Dacă Philippa continua să nege amenințarea pe care o reprezenta Lilias, înseamnă că fie nu se deșteptase de sub

vraja lui, fie își planifica o lovitură de grație. Nu părea tulburată, ci calmă, rațională și foarte atrăgătoare.

Poate că singurul beneficiu al acestei căsnicii era faptul că fata se transformase fizic, aproape de nerecunoscut, încă de la întâlnirea cu Kern. Deși Fleur nu privea cu ochi buni o fată care s-o întreacă ca aspect, se mulțumea că măcar nu mai vedea același chip tern și lipsit de interes.

– Ce porți în seara asta? se interesă.

Pe tot parcursul serii Philippa tratată cu aceeași indiferență toate întrebările referitoare la Kern. Bineînțeles că se remarcă absența lui, dar Philippa părea că se distrează. Descoperea acum că moștenise și altceva de la Fleur, nu doar ochii ci și capacitatea de a juca teatru. Împărțea zâmbete în stânga și-n dreapta, flirta, și nimeni n-ar fi zis că în suflet ascunde o mare durere. Pentru prima oară o făcu și pe gazda cu mult farmec și pricepere, alături de mama ei.

Edmund o urmări cu gura căscată. Un amănunt ce l-ar fi amuzat pe Kern. Și, mai mult ca sigur că de data asta nu i-ar fi displăcut o plimbare prin grădină alături de Philippa, cu toate că era destul de rece. În cele din urmă nu se putu abține și-i spuse în față:

– Nu-mi revin! Trebuia să fi știut. Arăți splendid.

– Mulțumesc, zise ea fără a râde pentru că acel compliment venise din inimă. M-am maturizat în sfârșit. O dezvoltare mai târzie.

Momentul culminant al serii îl reprezentă vizionarea piesei, timp de nouăzeci de minute. Televizorul fusese instalat în sufragerie, încât lumea să se poată plimba și să aibă loc și pe jos. Philippa se instală într-un colț, interesată mai degrabă de piesă decât de distracție, și observă că puțini rezistară în același loc până la final. Fleur făcea senzație cum se pricepea ea mai bine – în rol de femeie frumoasă și rea, iar la sfârșit toată lumea o copleși cu laude spre încântarea ei.

Philippa primi și ea felicitări pentru Kern – piesa era de altfel una

foarte reușită. Își dorea ca el să-i fi fost alături, sau măcar să poată vorbi cu el să-i spună cât de bine prinsese la public, și despre Edmund, să râdă amintindu-și de ultima lor întâlnire sub clar de lună.

Urcă pentru a-l suna, ca să n-o audă nimeni. Ascultă îndelung tonul din receptor. Lui Kern îi lua destul de mult pentru a ajunge la telefon din birou, dar îl putea oricum auzi, indiferent unde se afla. Nu răspunse, iar Philippa rămase multă vreme cu telefonul în mână înainte de a închide.

Nu lucra, căci ar fi ridicat ca să nu mai fie deranjat de sunet. Nici măcar nu rămăsese înăuntru pentru a-și vedea piesa. Ieșise, cu Lilias după toate probabilitățile. Fiindcă trebuia să coboare din nou la petrecere, Philippa așteptă să-și recompună masca veselă, după care ieși. Era cât pe ce să fie demascată când un tip o interceptă:

– Păcat că n-a putut să vină și Kern. Nu prea vă vedeți zilele astea, nu?

– N-aș zice asta.

– Să vedem…De cât timp sunteți căsătoriți?

Philippa i-ar fi închis gura, dar tipul era un invitat, poate și puțin băut.

– Aproape de șase luni.

– Și recomanzi căsătoriile fulger? Sau crezi că le-ar trebui cuplurilor mai mult de patru săptămâni înainte?

– Dacă-mi ceri sfatul, aș zice că mai mult de-atât, glumi ea.

– Frumoasă petrecere. Păcat că el nu este aici.

Când Philippa citi totul în ziar nu-i veni să-și creadă ochilor. Cum de nu-și dăduse seama că stă de vorbă cu un jurnalist? Adesea aceștia erau invitații mamei sale, iar întrebările fuseseră premeditate. Era într-o miercuri dimineață pe când ea își bea cafeaua înainte de a merge la seviciu. Kern, încă în halat, răsfoise și el ziarele și i-l întinse

pe acela.

– Suntem pe prima pagină, zise.

"Mariajul McCabe – pe muchie de cuțit?" titra ziarul mare, iar articolul era practic o refacere a dialogului avut cu acel tip. "Philippa se pare că regretă." încheia. Nu-i veni să-și creadă ochilor.

– N-am spus așa ceva, ripostă ea, dar își aminti imediat că menționase multe amănunte. N-am crezut că e reporter. Mi s-a părut doar lipsit de tact și puțin băut.

– Poate că era câte puțin din toate trei.

– Groaznic! Normal că nu așa sunau cuvintele mele, și nici nu am remușcări.

De când se întorsese duminică, totul se desfășurase normal. Îi spuse lui Kern de încercarea de a-l suna, și el răspunse că plecase de-acasă, fără a menționa unde. Cu un nod în gât, tânăra regreta acum că lucrează toată ziua. Kern nu obiecta nimic pentru că și el era ocupat. Nici măcar nu știa la ce oră se culcă. Încercase să-l aștepte, dar adormise în cele din urmă, și se trezise abia dimineața.

– Îmi pare rău, murmură ea recitind paragraful.

– De ce? se amuză el cinic, precum de o glumă proastă. Poate că ai dreptate; ar fi trebuit să mai stăm.

Dacă mai așteptau, nu s-ar mai fi căsătorit. Lilias ar fi revenit în viața lui. Revenise acum, iar Kern era cel care avea remușcări.

– Cred că mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine încă din clipa în care te-am văzut, zise ea cu mâinile încleștate sub masă.

– Și nu știi de ce? o fixă el.

– Poftim?

– Știi de ce? și ea deschise gura pentru a vorbi, dar o întrerupse. Pentru că așteptai o figură părintească să te ducă la circ.

– Poftim?

– Căutai un sprijin emoțional și l-ai găsit la mine.

Acum acel sprijin îi lipsea. Pământul începea să se învârtă cu ea.

– E sadic să spui așa ceva.

– Dar e adevărat.

– Ba nu!

Nimeni nu se purtase atât de gentil cu ea înaintea lui Kern. Poate că-și dorea cu disperare puțină afecțiune, dar îl iubea.

– Ești soțul meu, nu tata. Pe tine te iubesc.

– Sunt singurul bărbat pe care l-ai avut.

Ea încremeni.

– Corect.

Înaintea lui, Philippa nu trecuse de un simplu sărut sau de o strângere de mână. Iar el avea toate atuurile pentru a trezi orice dorință latentă într-o femeie și o înălțase pe culmi feerice, pentru ca acum să-i spună că doar la atâta se reducea relația lor. La o reacție fizică, ca și cum un alt bărbat pentru ea sau o altă femeie pentru el ar fi fost indiferent.

– Și n-am fost eu norocoasă să am parte de un expert încă de prima dată?

– Oare?

– Sincer, nu știu, și se uită la ceas. Trebuie să plec. Sunt convinsă că toată lumea o să citească asta. O să fie o bucurie pentru Lilias.

– Nu mi-e rușine nici cu Roy, adăugă cinic Kern.

Posibil să fi făcut acea remarcă pentru a-și mai ușura conștiința, dar Roy se arătă afectat de articol.

– Ai aici un umăr pe care să poți plânge, se oferi el.

– Și de ce mă rog aș vrea să plâng? râse ea

– Ține minte doar, o bătu șeful pe umăr.

Bineînțeles că toată lumea citi articolul, dar puțini recunoșteau asta pe față. Fleur o sună în aceeași după-amiază cerând explicații pentru declarațiile ei.

– Pentru că n-am știut cine este tipul. Credeam că e doar un invitat.

– Dar toată lumea îl cunoaște pe Willy. Oricum, draga mea, n-ar fi rău să te retragi elegant. Mai bine mândră decât călcată în picioare.

Suna ca și cum era vorba despre un rol important într-o piesă, ideea ce-i dădea senzația de greață Philippei.

– Crezi? Hai că mă duc să răspund la ușă. Pa.

De fapt nu era nimeni, dar Philippa abia ajunsese acasă, și telefonul sunase chiar în dreptul ei. Nici măcar nu știa dacă soțul ei este înăuntru.

Și din nou avea să se confrunte cu aceeași însingurare dinaintea întâlnirii lui Kern. Poate că așa îl văzuse încă de la început – un sprijin emoțional, și poate că într-adevăr asta căutase. Iar acum totul se sfârșise. Nu mai era însă aceeași fetiță de odinioară. Se putea întreține, putea munci. Iar în minte îi răsăriră mai mulți bărbați care ar fi dorit-o.

Se deschise ușa biroului și Kern apăru în prag, iar Philippa simți o sfârșeală după îmbrățișarea lui, după buzele lui, după fericirea pe care o afla în brațele lui. După discuția din acea dimineață, posibil ca totul să se reducă la o dorință fizică. Însă indiferent ce-ar fi fost, el nu părea la fel de afectat când o vedea.

– Salut. Cine era?

– La telefon? Mama. Citise articolul și mi-a sugerat să te părăsesc înainte să mă părăsești tu pe mine, zise dintr-o suflare pentru a-l șoca puțin.

– Frumos. Și ce i-ai spus?

– N-am promis nimic.

– Un posibil răspuns.

Odată, Philippa crezuse că dețineau răspuns pentru orice, acum însă nimic nu mai era sigur, și traiul lor se scurgea de pe-o zi pe alta.

Sosi iarna cu vreme rece, iar Philippei îi părea că patinează pe o suprafață foarte subțire – la propriu și la figurat.

În mod cert se instalase o răceală și în relația lor. Nu neapărat certuri, dar frustrarea așteptării, a îndoielii. De la Roy află că toată lumea știa că zilele căsniciei lor sunt numărate.

Ea însă continua să se poarte foarte natural, jucându-și rolul cu multă măiestrie. Chiar și cu Lilias prin preajmă. Mai ales cu ea prin preajmă. Kern se întorcea tot la ea seara, dar nopțile nu mai erau aceleași. Ea nu-l mai aștepta plină de dorință, ci încordată. O dată se crispă la atingerea lui și el rămase blocat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Doar că dacă într-adevăr el se săturase de ea, aceste gesturi veneau dintr-un fel de milă. Acum nu mai auzea delcarații de dragoste din gura lui.

– Mă…doare capul.

– Ce original, râse el. Vrei să mă duc în cealaltă cameră?

– Nu avem o altă cameră, zise ea instictiv.

– Nu pierzi prea mult, și-i întoarse spatele. Noapte bună.

El adormi, dar ea rămase nemișcată, trează, respirând calm pentru a nu-și trăda lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

După care dispărură și nopțile lor de dragoste. Kern începuse a afișa o toleranță mai insuportabilă decât opoziția fățișă, amintindu-i de atitudinea părinților ei – nu ne deranja ca să nu te deranjăm. O invadă un acut sentiment de tristețe, la fel de repede precum se instalase fericirea în sufletul ei cu doar câteva luni în urmă. Roy o privea de fiecare dată cu regrete; foștii prieteni ai cuplului Lilias-Kern făceau tot felul de remarci discrete. Inevitabil, avea să urmeze despărțirea în care fiecare o va lua pe drumuri separate.

De obicei, Philippa lua prânzul cu Roy, iar cei doi stăteau la

aceeași masă, în același restaurant într-o zi când intră Kern. Știa unde mănâncă ea și nu se arătase preocupat de compania lui Roy, dar acum când îi văzuse, tresări puțin. Roy o bătu mașinal pe umăr.

– E -n ordine, e singur.

Philippa se așteptase să-l vadă însoțit de Lilias, dar Kern o căuta pe ea și veni spre ei.

– Mă gândeam că te găsesc aici, și-l salută din cap pe celălalt. Mă duc la Cornwall pentru câteva săptămâni. Pentru revista asta la care m-am angajat.

Acceptase să scrie pentru o anumită publicație și menționase că va pleca în căutare de material, ceea ce era normal. Kern nu pierdea timpul. Putea foarte bine să fi plecat în celălalt colț de lume.

– Acum?

– Da. Ți-am lăsat adresa și numărul de la hotel.

Nu aminti nimic de faptul că ea l-ar putea însoți. Lucra toată ziua, dar Roy i-ar fi dat câteva zile libere dacă soțul ei ar fi invitat-o măcar. Altădată i-ar fi zis :"Ia-mă cu tine", dar acum:

– Nu-ți face griji pentru mine. Am să fac eu focul.

– Da… și privi spre palma lui Roy ce o acoperea protector pe a ei. Văd că te las pe mâini bune.

Roy și-o retrase imediat, dar ea zâmbi doar foarte natural.

– Doar atât îți spune! sări indignat Roy după plecare lui Kern. Vine aici și-ți spune…

– Îl cunoști doar. Are atâta de lucru. Crezi că mai pot lua încă o cafea?

Kern n-o sună, iar din mândrie nici ea nu-l căută. Încercă să evite cercurile de prieteni comuni fiindcă nu-și dorea întrebări. Se putea în schimb baza pe sprijinul lui Roy și la finalul primei săptămâni, acesta din urmă o conduse acasă. Fulguia, începea să se însereze, iar Philippa se gândea serios să meargă la părinți pe timpul

weekendului. Ai ei erau plecați, dar dacă rămânea aici, sigur va trebui să suporte insistențele lui Roy.

– Te superi dacă intru puțin?

– Bine, îți fac o cafea fierbinte, dar am de împachetat….Plec în weekend acasa.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă el imediat ce păși înăuntru.

– Cum?

– N-ai auzit nimic de Kern, nu?

– Nu, dar…

– Știi doar că te-a părăsit.

Nimeni nu-i spusese asta răspicat, dar nu-l credea în stare să fugă, să motiveze totul printr-o poveste despre cercetare.

– Nu prea cred.

– Nu spun că n-are să se întoarcă, dar mi-e silă de el că-ți face una ca asta. S-a întors la Lilias acum ceva săptămâni. Acum e cu ea; sora ei a primit ieri o vedere de la ea. Legal e încă soțul tău, dar toată lumea știe că este amantul ei.

"Minți" ar fi vrut să-i strige, dar normal că era doar adevărul și nu avea putere să-l înfrunte. Se așeză repede pe primul scaun ca să nu cadă.

– Oamenii sunt invidioși, șopti. Și tu ești, Roy.

– Scuze, se înroși el la față, dar nu poți continua să negi realitatea. Dac-ai vedea că tot ce fac este pentru binele tău. Nu ești genul lui de fată. Ești genul meu.

– Te rog, nu acum, Roy…

– Scuze, zise el cu un glas care denota durerea din sufletul său. Știi bine că nu mai merge. De ce nu vii la mine?

El stătea tot cu părinții, tatăl lui fiind un domn respectabil, și deja își închipui cum are s-o întâmpine acesta pe soția lui Kern McCabe. Casa lui Roy era ultimul loc în care s-ar fi dus.

– Am nevoie de timp de gândire, și-și duse palmele la tâmple.

Știa că se va ajunge aici, dar se săturase de toți și de toate. Trebuia doar să înceteze să-l mai iubească, și să iasă cu capul sus. Trebuia să plece undeva unde nimeni să nu-i vorbească despre Kern și nici să nu-i dicteze ce să facă.

– Vreau să plec, zise.

– Bineînțeles, vii…

Dar un gest scurt de-al ei îl reduse la tăcere.

– Trebuie să fiu singură o vreme.

Dacă s-ar fi dus la prieteni, s-ar fi vorbit. La un hotel, undeva departe de locul în care Kern se afla cu Lilias. Sau o cabană în munți. Ar fi putut merge la cabana lui, unde vecinii n-ar fi deranjat-o. Putea să dea pe la ei, să le spună că el plecase cu treabă. Iar acolo chiar că va fi singură până ce se va reface emoțional.

Intră în dormitor și împachetă niște haine groase. Roy o urmă, murmurând încontinuu, zgâriindu-i conștiința până când ea aproape că termină.

– Unde pleci?

– La o cabană, în Țara Galilor. E goală și pot fi singură. Scuze pentru lucru, știu că e pe nepusă masă, dar sper să nu-ți creeze mari probleme.

Roy se grăbi să o asigure că se descurcă și că-i pare rău că el îi dăduse vestea cea rea. Și că slujba o aștepta la întoarcere.

"Probabil că asta l-ar mai liniști pe Kern, gândi ea. Mă are pe conștiință. Va fi mulțumit să afle că altcineva mă poate proteja."

– Ești foarte amabil…"Iar amabilitatea începe să-mi displacă". Dar te rog să nu te preocupi pentru mine, nu mi-ai spus nimic nou.

Închise ușa în urmă lui, lăsând deoparte întreaga lui milă. Bineînțeles că nu era îndrăgostit de ea și nici Philippa nu era genul său de fată, dar mai toți bărbații pe care-i întâlnise în acele zile o

considerau dintr-o dată atrăgătoare. Adevărul este că așa și era, iar lumea era plină de posibilități la capitolul bărbați, iar odată ce-l elimina pe Kern din mintea ei, ar fi găsit un altul la al cărui prim semnal să se aprindă.

Însă Kern o copleșea. În prezența lui, sau chiar când i se rostea numele, Philippa simțea magnetismul său. Trebuia să se elibereze, să scape cumva.

La cabană se va confrunta cu multe amintiri, care însă aveau să-i faciliteze uitarea. Acum el era cu Lilias, deci pentru el amintirile nu contau. Câteva nopți în singurătatea cabanei puteau să neutralizeze în ea orice efect al lui Kern. Și, de îndată ce va găsi forța necesară pentru a-și construi un sistem defensiv, îl va înfrunta.

Aveau dulapul plin de conserve, iar Philippa goli totul în portbagajul mașinii. Doamna Harris putea reface rezervele înainte de întoarcerea lui. Sau oricum, își putea găti foarte repede.

Philippa porni a doua zi, dis-de-dimineață. Avea nevoie de lumină pe când ajungea la cărăruia unde trebuia să lase mașina. Cerul era plumburiu, amenințător. Fulguia cu fulgi moi și mari, dar se preconiza o cădere masivă de zăpadă.

Străbătu un drum plin de petice de gheață, iar vecinii fermieri la ușa cărora bătu spre seară, se arătară indecișI în a o lăsa singură sus.

– O să te îngroape zăpada. Uită-te și tu! și arătă spre cerul greu. O să fie prăpăd!

– Nu-i nimic. Am butuci sus, nu? Și o grămada de mâncare. Nu mă deranjează.

Voia să fie complet izolată, undeva unde să-și plângă de milă nevăzută de nimeni. Nu mai avea încredere în nimeni din jur și întorcea spatele lumii civilizate.

– Mai bine venim cu tine să vedem ce e pe-acolo, zise bărbatul.

Nu dorea ca ei să rămână pe-acolo cu ea, dar văzându-le

îngrijorarea acceptă și-i așteptă să se îmbrace gros. Părăsiră mașina în locul știut, după care o ajutară să-și ducă valiza și mâncarea.

Amândoi făcură ochii mari când Philippa scoase cheița de aur.

– Kern mi-a dăruit-o. Nu știu dacă merge sau dacă s-a stricat…

Într-adevăr funcționa, și fermierul băgă la loc cheia lui. Amândurora Philippa le era recunoscătoare pentru efortul lor, în acea zi geroasă de duminică.

– Să vă fac o cană de ceai? se oferi ea.

– Mai bine ne întoarcem pe lumină.

– Mulțumesc, mulțumesc foarte mult!

Și rămase în prag, urmărind cele două figuri întunecate îndepărtându-se pe cărarea albită de zăpadă. Capătul cărării, acolo unde lăsau mașinile, alcătuia o mică scobitură. Vehiculele nu se vedeau. După ce bătrânii dispărură din vedere, Philippa intră fiindcă se făcuse deja prea frig.

Data trecută ceața împiedicase pătrunderea luminii prin pătrățelele de geam, acum norii grei și joși asemenea. Ea deschisese obloanele, dar camera era tot în semiîntuneric. Trebuia să se miște repede cu focul, altfel risca să înghețe de frig. În bagaj avea o lanternă și chibrituri așa că aprinse o lampă și câteva lumânări. Într-atât de greu se aprinse flacăra din sobă încât trebui s-o ia de la capăt, căutând după hârtii prin geantă și după crăcuțe în jur; iar la final adăugă un buștean și o lopată de cărbune. După care coborî la pârâul care înghețase pe margini; cu mare greutate reuși să strângă o găleată de apă, dar se chinui într-atâta că degetele i se învinețiră. Înăuntru se așeză aproape de flacără și se automutilă cu ace ca să se reia circulația sângelui.

Locul era plin de amintiri, dar acum le vedea într-o cu totul altă lumină. Peisajul însuși se schimbase, de la câmpiile verzi din zilele călduroase pe timp de vară, la un frig de crăpau pietrele acum, iarna.

Treabă era o groază. Dacă voia să doarmă ca lumea, trebuia să-și aerisească puțin patul. Cuvertura de pe pat ar fi trebuit să-l protejeze de umezeală, dar și aceasta se umezise. La fel și așternuturile așa că le aduse jos la foc. Apoi salteaua. O înfășuraseră în plasticul inițial, și Philippa își aminti de clipele amuzante în care împreună cu Kern o cărase sus pe munte. Acum o trase jos pe scări și o desfăcu pentru a prinde puțină căldură.

După ce va tremina cu treaba, avea de gând să se liniștească și să mediteze puțin asupra viitorului ei. Știa că seara, în pat, singură, avea să fie din nou învăluită de pedeapsa amintirilor, și că va plânge pentru toate clipele minunate care acum deveniseră inerte precum un mormânt de gheață.

O consola doar gândul că nimeni n-o vede. Pereții o protejau și se bucura de înăsprirea iernii. Înainte de a intra în pat, lăsă o lampă aprinsă pe cufăr, pentru a mai amortiza din răcoare. Prima noapte era mai grea, restul veneau de la sine.

Se trezi după un somn profund și-și prepară masa. Un ciocănit o sperie atât de tare încât sări și doborî scaunul pe care stătea. Pentru o clipă rămase ca trăsnită. Nu aștepta pe nimeni. Apoi își aminti de Bron, pe care probabil că-l trimisese nevasta în recunoaștere.

Descuie și-n prag îl zări pe Kern, acoperit cu zăpadă. Philippa simți că i se scurge tot sângele din vine.

– O nu, nu tu!

Nu era corect. Indiferent ce motive îl aduseseră acolo, nu planificase acea scenă. Indiferent dacă soarta îi adusese împreună din nou. El o dădu la o parte și păși înăuntru, scuturându-se ca un câine plouat. Apoi se șterse pe mâini și pe față. Nu părea surprins că o găsește acolo, cu atât mai puțin mulțumit. Înainte ca vreunul dintre ei să rostească vreun cuvânt, Philippa fierbea de furie.

Capitolul 8

Înseamnă că Hew îl căutase pe Kern spunându-i de prezența ei acolo, iar Kern, simțindu-se responsabil venise. Venise să o ducă într-un loc sigur, înfuriat că-i creease tot acest deranj. De ce nu puteau oamenii să fie singuri? Își dorise cu disperare să stea departe de el, iar acum simțea un dezgust total față de orice și oricine i-l postase în fața ușii.

– De ce m-ai urmat? strigă ea disperată.

– Nu-ți face iluzii. Nu știam că ești aici. Mi-a spus Hew.

Își dezbrăcă haina plină de zăpadă și-o agață într-un cuier din bucătărie. Philippa uitase cât de impunătoare este statura lui – ocupa întreg cadrul ușilor. O usturau ochii, dar nu îndrăznea să plângă.

– Și-ai venit doar așa? De ce?

– De ce nu? Aici creez. De-aia am cumpărat locul.

Venise deci să lucreze în speranța că e singur și o găsise pe ea. Iar dacă n-ar fi nins, foarte posibil s-o fi dat afară, căci nimic nu-l interesa mai mult decât munca lui. Philippa stinse radioul.

– Este locul ideal pentru a lucra și pentru luni de miere ocazionale.

– Aia a fost o nebunie de-o vară, dacă vrei, răspunse el cu spatele

la ea, încălzindu-se la foc.

– Da?

Singurul mod în care putea descrie acele clipe…Impus de Lilias, probabil…

– Deci, de ce te-ai deranjat să urci până aici, continuă ea scuturându-și o lacrimă. Dacă tot ai aflat că e ocupat și dacă aveai casa de dincolo doar pentru tine?

– La fel poți face și tu.

Ea n-avea de gând să se întoarcă acolo. Tot ce lăsase în urmă însemna sfârșitul vieții alături de Kern.

– Oricum, se întoarse el, nu pot pleca în seara asta, oricât de mult ți-ai dori să rămâi singură, și o privi atât de arogant încât tinerei îi sări țandăra.

– De ce nu poți? Jumătate din cabană e a mea. Tu să pleci.

– Să fiu al naibii dacă mă mișc de-aici! și păși spre ea.

"O să mă lovească!" Simțea violența plutind în aer, dar Kern trecu de ea spre scări, lăsând urme după el, și pe Philippa aproape leșinată de frică.

Întotdeauna știuse că soțul ei e periculos, dar niciodată nu-l înfuriase într-atâta. Abia acum ajunsese să-i cunoască latura răzbunătoare. Astfel, avea să învețe să-l uite la fel de repede precum se îndrăgostise, în ciuda avertismentelor primite.

Îl auzea mișunând pe sus. Avea hainele de schimb în dulap și probabil că se schimba, deși și celelalte puteau fi la fel de ude ca cele de pe el. Normal ar fi fost să vină cu ele jos să le usuce puțin, dar n-o făcu, și nici n-avea să răcească. Era mai călit ca un soldat bătrân, iar Philippa își dăduse seama de asta din prima clipă când îl confundase cu tatăl lui Paddy.

Șterse din minte acestă amintire, gândindu-se că mâine ea trebuia să plece. Până atunci, avea să stea cât mai departe de Kern. Se va

culca…

Dar aveau un singur pat, o durea capul și era obosită. Parcă toată viața i se scursese din vine. Își potrivi scaunul și se așeză din nou la masă. Îi mai rămăsese niște supă în castron; ridică grijulie lingura fiindcă îi termurau mâinile, apoi înghiți lichidul care nu mai avea niciun gust. După un timp îl auzi coborând. Intenționa să-l invite să mănânce ceva, dar altceva rosti:

– Cum e Lilias?

El luă celălalt scaun și-l duse la sobă, lungindu-și picioarele. Philippa spera că n-are să răspundă mai ales că nu fusese o întrebare premeditată. Dar…

– Foarte bine. O să să-i spun că ai întrebat de ea.

– I-a trimis surorii ei o vedere.

– Femeile au mania asta a vederilor.

Philippa își aminti de luna de miere când și ea trimisese. Oare făcea aluzie la ea? "Ah, cât de ușor îmi va fi să te urăsc".

Termină supa, clăti vasele, apoi întrebă:

– Cum a mers cercetarea? Despre ce scrii?... Despre bărbați care stau singuri, nu? Mă rog, n-ai să ajungi prea departe cu jocul ăsta, râse. Cu Lilias când faci cercetări, cu mine când vrei să scrii.

Kern o fixă cu ochi înflăcărați.

– Tu ce faci aici?

Le spusese fermierilor că venise să lucreze, dar la Kern nu ținea această scuză, dar nici n-avea de gând să-i dezvăluie adevărul.

– Voiam să schimb aerul, și să meditez.

– Atunci, nu mă lăsa să te deranjez.

O deranja prin faptul că nu mai putea respira regulat, darămite să mai gândească rațional. Spațiul acela îngust care până atunci îi păruse un colț de rai, acum arăta ca o celulă.

– Și viceversa e valabilă. Unul dintre noi va trebui să plece

mâine…Vrei să dăm cu banul? și întinse mâna după geanta ei și scoase o monedă. Cap sau pajură?

El nu răspunse.

– Bine, fie, iau eu capul, și aruncă moneda; ieși pajură. Bun, ai câștigat. Plec eu.

Oricum intenționa să plece, dorea doar ca noaptea să se sfârșească mai repede. Se va întoarce acasă, unde va sta liniștită până ce planul ei va fi mai bine pus la punct, sau până ce-și va găsi altceva de lucru, sau altă casă. Poate chiar se va întoarce la părinții ei, care după reproșurile de rigoare o vor lăsa în pace.

– Acum să mai dăm o dată să vedem cine doarme în pat și cine nu? zise el sever, iar fata tresări căci o parte din ea se temea de reacțiile lui.

Aruncă încă o dată banul și din nou ieși pajura.

– Nu e ziua mea norocoasă, zise ea distrată. Tocmai l-am aerisit. Pot măcar să iau salteaua. Am aruncat doar pentru pat nu și pentru așternuturi.

– Nu am chef de glume, se răsti el. O să dorm unde am dormit întotdeauna și puțin îmi pasă ce faci tu. Dacă ajung pe lângă tine, nu-ți face griji, e din greșeală, și se duse la bucătărie și-și scoase niște conserve. Dar avem și un dormitor gol, să știi.

Exista într-adevăr o cămăruță sus, plină cu maculatură în care era și vechea saltea. Normal că nu putea dormi nici acolo, dar nici cu el, iar Kern știa foarte bine acest lucru. Însă jos nu avea nimic, în afară de scaune și un preș pe lespedea de piatră. Măcar salteaua va fi ceva mai moale și-o putea acoperi cu haine și cu pături. Nu se aștepta la niciun ajutor din partea lui. Coborî salteaua veche și-o puse lângă foc. Intenționase să scoată așternutul de pe celălalt pat, dar apoi gândi că doar îl înfuria și mai tare, așa că-și luă așternuturi curate din dulap pe care le uscă rapid.

Între timp, Kern își pregăti cina. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Lui îi era mai ușor s-o ignore, decât îi era ei, dată fiind statura ei micuță ce se pierdea în peisaj. După ce temină de mâncat, el coborî cu un caiet de notițe.

– Deci ai făcut ceva cercetări? se interesă ea.

– Culcă-te.

Cum să doarmă dacă el stătea acolo? Cu toate acestea își pregăti patul și intră în el. Măcar era cald, dar corpul ei înțepenise de durere și de oboseală psihică. Aprinse radioul foarte încet.

– Închide porcăria aia! tună el.

– Nu te răsti la mine! De ce să-l închid? Doar nu te deranjează? Abia dacă îl aud.

– Înseamnă că ești și surdă și proastă.

– Nu e nevoie să devii trivial; aproape că se aștepta ca după o asemenea replică să-l vadă izbucnind în râs.

– Nu-ți forța norocul. Dacă ai parte doar de trivialități...ești norocoasă. Așa că fi silențioasă și lasă-mă să uit că ești aici.

Continuă să lucreze, indiferent față de persoana ei atât timp cât ea nu se clintea deloc. Philippa se ascunse sub cearșaf, mirându-se cum de nu întrezărise adevărata lui personalitate în spatele farmecului masculin. Ironia era că tocmai cel ce-o vindecase de izolarea în care o abandonaseră părinții, o abandona acum și el. Ar fi trebuit să se simtă de două ori mai nefericită din această cauză, dar nu era. Își va duce într-adevăr crucea întreaga viață, dar va supraviețui. Cele șase luni alături de Kern îi demonstraseră propriile capacități intelectuale și fizice. Era o luptătoare și o ambițioasă, prea mândră ca să se lase călcată în picioare. De la Kern învățase toate astea.

Pe măsură ce-l privea, o inundă un val de furie. Avea și ea aceleași drepturi ca și el. Nu se va lăsa umilită. Dacă ar fi fost altundeva în acel

moment, ar fi ieșit pe ușă ca să nu-l mai vadă niciodată. Astfel l-ar fi deconcertat la culme. Ori acum, Kern ar fi fost în stare s-o snopească în bătaie sau s-o arunce în zăpadă.

Închise ochii pentru a și-l scoate din minte, dar văzu camera așa cum o lăsaseră ultima oară când fuseseră aici. Deschise ochii. Stătea nemișcată de mai bine de-o oră, poate chiar mai mult și se uită la ceasul de pe mână. Una din lămpi nu lumina ca lumea, iar dacă el venise tocmai din Cornwall în acea zi, trebuie să fi fost obosit.

– Ai să-ți strici ochii dacă lucrezi la lumina asta, zise fără a ști de ce.

– Ba nu.

De ce se preocupa pentru el? Pentru că voia să-l vadă sus, în pat, desigur, pentru ca ea să se poată liniști. Nu-l mai interesa persoana ei; arăta parcă desprins complet de lumea aceea. "Ah, Kern, dragul meu, unde-ai plecat?" striga sufletul ei.

Străinul se ridică de la masă, iar Philippa se ridică și ea dintre așternuturi și deschise ușa. Nu mai ningea, dar stătu în prag cele câteva minute cât el închise obloanele.

– Nu e nimeni acolo, rânji el la întoarcere.

– Nici nu mă așteptam pe o asemenea vreme.

– Vine mâine, nu?

– Poftim?

– Hai să lăsăm gluma, zise el punând cărbuni pe foc, iar Philippa rămase fără glas, neînțelegând aluzia. Așteptai pe altcineva când mi-ai deschis, nu? Dar dacă nu e un alpinist bun, n-are să vină în seara asta.

– Credeam că Hew, dar…

– Pe naiba. Doar nu speri că am crezut povestea că ai venit ca să fii singură, nu?

– Ba ai crezut-o.

– Eu am venit să lucrez. Eu am venit ca să meditez.

– Mă rog, meditează cât vrei, dar nu fi ipocrită.

Nu era gelos, dar de ce o rănea?

– Faptul că aș avea o relație te-ar ajuta pe tine în relația cu Lilias? întrebă ea furioasă.

– Nu sunt sensibil. N-am tulburări de conștiință, și își reluă lucrul.

– Perfect. Mă bucur pentru tine…Și cine crezi că ar fi trebuit să vină mâine? Roy? Edmund? Să știi că aș fi putut alege zilele astea, serios.

Deși nu își arăta gelozia, se vedea pe trăsăturile încordate ale chipului său că fierbea de nervi.

– Nu vine nimeni mâine.

– Nu minți.

– Bine, fie. N-am să plec dimineață, să vezi că nu vine nimeni.

– Atâta timp cât mașina mea e jos…

Bineînțeles că și el și-o lăsase tot acolo. "Stai în mașina ta să vezi că nu se întâmplă nimic" i-ar fi putut spune, dar n-o mai interesa.

– Crezi ce vrei, dar te rog stinge lampa aia și du-te la culcare. Nu pot dormi dacă e aprinsă.

– Du-te tu în pat, zise el spre uimirea ei. N-am terminat încă.

– Adică să mă duc sus? Stai tu aici?

Kern îi aruncă o căutătură grăitoare, iar ea se îmbrăcă fără niciun cuvânt, dar se opri în prag.

– Nu știu dacă ai să poți dormi pe jos.

– Am să pot.

La fereastra dormitorului ardea lampa pe care o lăsase ea aprinsă. "Într-o zi, își aminti ea de dorința ei, o să am casa mea, cu o lampă cu gaz la geam, și dacă ai să bați la ușa mea…" Philippa se lăsă lângă cufăr cu palmele împreunate, încercând din răsputeri să și-l șteargă din minte. "Îl urăsc. Nu-i pasă că mă rănește, dar nici n-am să simt

atâta timp cât îl urăsc."

Dar patul gol îi dădea fiori; nu putea dormi singură, se temea de coșmaruri. Dar nici pe jos nu putea rămâne întreaga noapte. Se dezbrăcă, stinse lampa, și-l auzi pe Kern umblând dincolo. Era neliniștit. Cearșaful era rece și Philippa se ghemui pe partea ei de pat. Jos foșnea ușor. Prin întuneric, aproape că vedea umbra lui Kern prin cameră.

Își umezi buzele sărate din cauza lacrimilor. Dar nu mai avea voie să plângă. Cum să-l înfrunte dimineață cu ochii umflați? Închise din nou ochii, ascultându-și propriile bătăi ale inimii. Nu mai făcuse niciodată asta, dar își dorea să le oprească.

Noaptea trecu precum un coșmar, și după lumina palidă din cameră de a doua zi, Philippa realiză că vremea nu se înbunătățise deloc. Dimpotrivă. Aburii o bucată de geam și trase cu ochiul la prăpădul de-afară. Însă țurțuri mari de gheață acoperiseră întreg geamul, precum un grilaj de fier. "Sunt în cușca tigrului, și n-am să scap astăzi."

Se îmbrăcă gros cu gândul la problemele tehnice. Aveau îndeajuns petrol, la fel și lumânări, și mâncare. La ceva distanță de casă se afla o toaletă, dar mai mult ca sigur că intrai în zăpadă până la brâu. Avea de gând să înceapă să organizeze proviziile. Își va căuta o ocupație și poate că în curând vremea se mai îmblânzea, iar Kern o va conduce până jos; era doar în interesul amândurora această mișcare.

Se aștepta oarecum să-l găsească dormind, neștiind la cât se culcase; dar nici nu-l auzise trezindu-se. Îl găsi la foc.

– Doar n-ai stat treaz toată noaptea?

– Normal că nu.

– Te-ai uitat afară? – mai mult ca sigur, fiindcă prin obloanele redeschise fulguia de zor. Ce facem?

– Nu prea multe.

– Nu putem coborî, nu-i așa?

– Nu, și nimeni nu poate urca, și crede-mă, îmi pare la fel de rău.

Mai greu fiindcă el n-o incomoda în aceeași măsură în care ea-l incomoda pe el.

– Să sperăm că nu durează prea mult.

– S-ar putea să dureze toată iarna.

– Glumești, nu? și încremeni cu o mână pe un scaun. Nu vorbești serios.

– O dată am rămas blocat aici două luni. Atunci am scris cea mai bună parte a unei cărți. De aceea întotdeauna las dulapul plin cu mâncare, și râse. Roy cred că mulțumește cerului că nu te-a urmat. Dacă lipsea atâta timp ar fi trebuit să dea explicații la birou și bătrânului.

– Roy nu era planificat să vină, dar Kern nu dădea semne de atenție așa că nu se mai obosi nici ea. Hai totuși să vorbim deschis, adăugă. Trebuie să ne suportăm până se mai lasă ninsoarea, deci mai bine ne purtăm într-un mod cât mai civilizat unul cu celălalt.

Două luni? Oare câte zile și nopți însemna asta? Poate că ajungea la o depresie nervoasă până atunci. Philippa se așeză pe scaun, studiind toate posibilitățile de a coborî de-acolo chiar și pe o ninsoare abundentă. Se aflau doar în Țara Galilor, nu în Himalaya.

– Amândoi suntem de acord, da? îl auzi. Adică mariajul nostru a fost o greșeală.

– Da, rosti ea răspicat, căci dacă ezita ar fi ajuns la îndoială, iar planul ei de-a veni aici de una singură n-ar mai fi fost credibil; o greșeală cauzată de lipsa afecțiunii și a încrederii reciproce.

Kern își dădu jos verigheta și o puse pe masă.

– Bun, de-acum suntem pe cont propriu; abia ne-am cunoscut, haide să ne purtăm ca doi străini înțelegători.

Philippa trase de pe degete inelele ei; se uită la cel de logodnă cu diamant, întrebându-se dacă îi va da și lui Lilias unul asemănător.

– Parcă spuneai ieri că n-ai chef de jocuri.

Kern nu se bărbierise și arăta nedormit.

– Dacă nu facem un compromis o să ajungem să ne sfâșiem. Deci, vrei ceva pentru micul dejun?

– Ce drăguț…Să-l fac eu?

Cum răbdarea lui era întinsă la maximum, trebuia să se poarte cât de cât finuț, să se prefacă a fi o nouă cunoștință de-a lui.

– Te ajut, dacă vrei.

– Tu ai treabă. Eu nu, așa că pot să prepar ceva.

Dacă tot erau străini, ea nu știa de abilitățile lui la gătit, ci doar că la prima vedere era un bărbat bine făcut, care se pricepea la aproape orice.

– Cât timp crezi că o să stăm aici? Serios acum.

– Nu știu. S-ar putea să se curețe cerul în câteva zile, dar e prea rece pentru un dezgheț. Casele de pe-aici sunt întotdeauna lăsate în voia sorții.

– De când e asta? O sută de ani?

– Aproape două.

Deci acesta era tipul de compromis pe care-l făceau ca străini. Interesant! Două sute de ierni…fără inele pe degete, Philippa se simțea aiurea. Își împreună palmele.

– Cred că mulți au ajuns blocați în nămeți. Oare cum s-au descurcat?

– Nu s-a auzit de nicio crimă, și amândoi zâmbiră. Și te rog, nu începe că întotdeauna trebuie să existe o "prima dată".

Era greu să și-l imagineze ca pe un străin. Mâna fără inele îi părea deposedată de orice valoare. "Sunt obișnuită să port inelele, i-ar fi zis. Nu le-am dat jos niciodată. Cred că o să mi le pun la loc, deși nu

mai înseamnă nimic acum." Dar Kern le adună și le puse într-o vază goală de pe policioară. Ea se ridică și merse la bucătărie.

– Am luat niște șuncă și ouă – ea cumpărase mai toată mâncarea din casa cealaltă.

– Am văzut.

– Aveai de gând să stai numai pe conserve?

– Am câte ceva proaspăt în mașină. Mă gândeam că le pot aduce pe lumină, și-și frecă bărbia stufoasă. Odată cu aparatul de ras, mașina de scris și restul bagajelor.

– Presupun că nu putem nici măcar să ajungem la mașini…

Drept răspuns, el deschise ușa și-i făcu semn să se uite. Zăpada ajunsese aproape la ferestre, iar cărarea pe care el o făcuse ca să ajungă la obloane se reacoperise la loc. O tăcere de mormânt învăluia întregul peisaj de un alb imaculat; nici o mișcare măcar. Precum tăcerea imensă a unei planete singuratice, ei fiind singurii supraviețuitori.

– E grr..oaznic! clănțăni ea.

– Nu ți se pare minunat?

– E atâta liniște – dacă n-ar fi fost blocată acolo cu un străin, poate că și ei i s-ar fi părut altfel. Ai putea să strigi fără ca nimeni să te-audă.

– Chiar că nimeni…așa că dacă ți se năzare să faci crize de isterie, n-ai nicio șansă. Dar să m-anunți înainte să-ncepi să urli.

O remarcă pe cât de nevinovată, pe-atât de vicleană, dar ea surâse.

– Te superi dacă țip acum?

– Închide ușa mai întâi ca să nu înceapă o avalanșă, și ea se întoarse spre el alarmată. Stai calmă, nu sunt prea multe deasupra noastră. Tot ce poate cădea e din cer, și închise ușa. Deci, țipă cât te ține gura dacă te simți mai bine, până atunci eu pregătesc micul dejun.

Ideea de a asta în mijlocul camerei urlând în timp ce el gătea o

amuză la culme pe Philippa.

– Țip după-masă. O să-mi revină vocea dacă beau niște cafea.

De obicei el bea doar cafea la micul dejun, dar în luna de miere mâncaseră împreună. Adică, celălalt bărbat, cel care o iubise.

Philippa puse ibricul pe foc și pregăti cafea; îi oferi o cană lui Kern care curăța cărarea spre depozitul de cărbune.

– Te-ai gândit vreodată să faci instalații interioare? E o grămadă de zăpadă de-aici până la toaletă.

– Te-ai gândit vreodată cum e să fii împins de pe un munte? și aruncă o lopată mare de zăpadă întărită peste umăr, și-i zâmbi.

– Cafea?

– Mulțumesc.

Părul i se udase din nou ca în seara precedentă, iar fulgii mari mângâiau delicat obrajii ei. Philippa se scutură și fugi înapoi în casă.

Toată activitatea dădea impresia unei prietenii. Glumele veneau ca din reflex. La fel și gesturile nevinovate cum ar fi că ea îi curăța chipul de zăpadă, pentru că își dorea s-o facă, la fel cum simțise și cu o seară înainte.

Începuse să o gâdile în gât, să-și simtă capul greu, semn că o păștea o răceală. Nimic surprinzător, dar ar fi stricat toate planurile. Aveau medicamente, și Philippa înghiți câteva aspirine deocamdată. La scurt timp începu să strănute și să-i curgă nasul în timp ce prăjea șunca.

– Micul dejun e gata! strigă când termină.

Kern intră cu un braț de lemne și fata ieși să mai aducă unul.

– Lasă că mă ocup eu. Hai să mănânci.

Nu vorbiră deloc pe timpul mesei, ceea ce însemna că n-au nimic de obiectat pentru a se ajunge din nou la o ceartă; după-masă el reluă munca și ea se ocupă de provizii pe care le sortă și planifică o consumare cât mai rațională.

Însă o ședere mai lungă nu însemna doar provizii, ci și apropierea fizică de Kern pe parcursul întregii zile, însemna a da cu ochii de el la fiecare pas. Aceasta constituia principala problemă, nu mâncarea.

Podeaua de piatră pe care șezu Philippa în bucătărie înrăutățiți starea ei de sănătate. Astfel aspirinele nu-și făceau efectul. Mai bine se cuibărea în pat, cu o carte în mână, deși mai degrabă stătea jos la foc.

Kern n-o privi deloc pe tot parcursul treburilor. Scria de mână fiindcă avea mașina de scris în portbagaj. Adusese o sticluță cu cerneală dintr-un sertar.

– Sper că o să-ți ajungă cerneala, șopti ea, fără a-i distrage atenția.

Își făcu în cele din urmă patul și se vârî sub pătură, privind atentă grilajul de gheață format la fereastră. Dacă ar fi fost singură, gândi, i-ar fi ajuns și mâncarea și petrolul sau lemnele. Și s-ar fi relaxat în loc să stea încordată în prezența lui Kern. Se cercetă într-o oglindă după care începu să se macheze. Pentru satisfacția proprie, nu pentru el. Căci și Kern, fără aparatul de ras, avea să devină ca un sălbatic în următoarele zile. Philippa începu să râdă singură, după care coborî. Găsise o carte interesantă cu care-și ocupă timpul până la ora prânzului când pregătiră boluri cu supă caldă. Nici de data asta nu-și vorbiră. Abia când ea ieși în prag înfofolită într-o haină groasă îl auzi:

– Să nu te duci prea departe. S-a oprit ninsoarea, dar cine știe pe unde calci.

– Mi-am dat seama.

Și oricum el era ocupat cu ceva mai interesant decât persoana ei.

Se plimbă doar prin apropierea cabanei, frecându-și palmele și clătinându-se când pe-un picior când pe altul până când obrajii începură să-i ardă. Când el deschise ușa o găsi mărșăluind.

– Ce naiba faci?

– Puțin exercițiu.

– Ai grijă. Alunecă.

– Știu, dar exact în acea clipă călcă greșit și ajunse cu fața la pământ.

Nu se răni, dar altădată ar fi râs de ridicolul situației. Acum însă îl vedea fugind spre ea și dacă o va lua în brațe cine știe ce prostie are să mai facă.

– Nu mă atinge! se grăbi ea, încât Kern rămase sus, privind-o sarcastic.

– – Ai prea multă imaginație, după care-i întoarse spatele și intră în casă lăsând-o să se scuture.

Reacționase precum o fetișcană prinsă la ananghie, deși el avea de gând s-o ajute doar. Nu-și putea cere scuze, căci el i-ar fi reproșat din nou că nu-l mai iubește. Când de fapt, era exact invers…

După ce-și mai reveni intră înapoi. Găsi ușa dintre bucătărie și sufragerie închisă, așa că se dezbrăcă și începu să prepare cina. Se mișca silențios, aproape ținându-și răsuflarea. Singurul sunet era cel al foilor foșnind, adică al mișcărilor lui, ticăitul ceasului ei și strănuturile tinerei. Într-un cuvânt, Philippa încerca într-adevăr să-l lase să uite de prezența ei acolo. Și poate că și el făcea asemenea.

Când termină îi sugeră, motivat, să înceteze lucrul pentru a pune masa, iar el strânse foile și aduse tacâmuri cu un aer total de pe altă planetă. În mintea lui încă se afla în lumea imaginară, își spuse tânăra. Îi mulțumi pentru servire. Philippa pregătise o plăcintă, care arăta destul de bine. Deși, acum cu răceala îi cam pierise pofta de mâncare.

– Numai atât mănânci? se încruntă el.

– Nu mi-e foame.

– Mănâncă oricum. Nu ne putem permite să cazi la pat. Te avertizez că nu sunt asistentă.

– Nici eu…deci dacă e nevoie de ajutor medical, își poartă fiecare

de grijă.

Philippa plănuia să mai ia medicamente și spera ca el să nu remarce efectele deja resimțite ale răcelii.

– Și ce altceva ai mai făcut două luni cât ai stat aici? Ce e de făcut, de fapt?

– Aveam un radio… pe care n-o lăsase să-l deschidă. Citeam, și-am confecționat mobilă.

– Ce mobilă?

– Asta, și bătu cu palma în masă, și cufărul de sus.

Care erau bine lucrate; nimic surprinzător din moment de Kern era un bărbat priceput la toate.

– Măcar de mi-aș fi adus și eu ceva de făcut.

– Te așteptai la o companie mai antrenanată, nu? și o fixă cu niște ochi vicleni.

Philippa nu avea de gând să răspundă provocării, dar nici Roy și nici Edmund nu s-ar fi simțit în elementul lor acolo, și surâse vag.

– Ghinion, adăugă el.

– Nu vezi ce ridicol ești?

– Nu știu ce să faci ca să-ți treacă timpul. Cărțile de sus sunt cam amestecate, dar te poți uita prin ele.

– Dacă tot nu ai mașina de scris, sări ea după o clipă, nu pot să te ajut?

– Nu mersi, se grăbi Kern, probabil din prejudecată.

– Sunt o secretară bună.

– Cine și-a zis asta? Roy Wesk?

Discuția nu mai continuă, încât strânseră și ea făcu niște ceai. Kern începu o carte, iar după o vreme Philippa deschise radioul. Ascultară împreună buletinul de știri – deloc încurajator: căderi masive de zăpadă mai ales în zonele înalte și fără semne de îmbunătățire.

Apoi ea se cuibări la foc, fără a-l mai privi. Radioul rămase deschis în surdină și el nu comentă. În civilizație ar fi găsit zeci de metode pentru a se trata, dar aici, cu cât medita mai mult la condiția ei, cu atât și-o înrăutățea.

– Te superi dacă dorm aici la noapte? Sus e așa de rece.

– Cum vrei, și ea se apucă să-și desfacă salteaua și hainele ce o acopereau.

El începuse să-și strângă din hârtii.

– Cred că e interesant să ai două lumi la dipoziție; una reală și una imaginară.

– Da. Vrei ceva cald de băut?

– Nu, mulțumesc.

Normal că voia, dar nu putea accepta. Kern își pregăti o băutură apoi luă o lampă cu el sus.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

Oare să-și ia temperatura? Verifică apa din ibric, dar se răcise și nu avea chef s-o încălzească din nou. Se băgă sub cearșaf. Din cauza ultimelor două nopți nedormite, căzu într-o toropeală și se trezi după vreo două ore cu gâtul umflat și cu o durere îngrozitoare de cap. Avea nevoie urgentă de ceva fierbinte, dar știa că de îndată ce ieșea de sub pătură începea să tremure. Ieși totuși și-și făcu un ceai, și rămase cu fața în palme, cu coatele pe masă.

Se hotărî să rămână în pat a doua zi. Nu era nimic rușinos. Oricine putea răci, oricând, dar i se părea că începuse să temure mai ales de când urcase el.

Privea pierdută flăcările până când simți un miros înecăcios și-și ridică privirea. Se auzea trosnind și se uită împrejur. Flăcările ajunseseră la dulap, iar Philippa fugi repede cu ibricul în mână turnându-l peste foile lui care deveniseră deja parțial un morman de

funingine. Focul se risipi imediat, dar un fum destul de gros se răspândi prin cameră.

Ca și cum nu era de-ajuns, îl auzi pe Kern coborând.

Capitolul 9

– Ce se întâmplă? și apăru la capul scărilor.

– Nimic, nimic; acum doar lumina focului mai ardea și Philippa ar fi putut inventa ceva stupid ca să-i distragă atenția și că să aibă timp să repare greșeala, dar tot se simțea și se vedea fum dinspre dulap.

Kern păși exact într-acolo. Notițele, întreaga sa muncă – pierdute. Și cum să-i explice ea că lăsase o lumânare aprinsă exact lângă un morman de hârtii importante, și că aceasta căzuse peste ele? Nu putea prevedea căderea, dar putea presupune, iar dacă o zărea mai devreme n-ar mai fi împrăștiat apă fierbinte peste tot. Noroc că nu se opărise ea însăși. Și mai norocoasă va fi dacă va scăpa cu viață din mâinile lui.

– N-am vrut să fac asta, se panică ea. Voiam doar să-mi fac ceva cald de băut. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă până ce n-am văzut hârtiile arzând.

El se întoarse încet spre ea și Philippa deschise gura pentru a implora mila lui. Căci se temea că orice ar face doar l-ar întărâta și mai tare.

– Pentru Dumnezeu, îi auzi glasul mai degrabă impacientat decât nervos, nu începe din nou. Treci la foc; o să deschid ușa să iasă

fumul.

Se îmbrăcă și deschise iar aerul tăios pătrunse înăuntru în timp ce rotocoalele de fum se evaporau pe rând, iar aerul se reîmprospătă foarte repede. După care Kern închise la loc, aprinse o lampă, iar Philippa se ghemui pe un scaun.

– Îmi pare rău. N-aș fi făcut așa ceva pentru nimic în lume. A fost un accident.

– Știu.

Adică, normal că știa că ea nu-și propusese , dar Kern, în loc s-o mustre, umplu ibricul și-l puse pe foc. Apoi culese cele câteva foi rămase, le scutură de apă, parcă resemnat.

– De ce-a trebuit s-arunci cu apă fiartă? Puteai să te arzi, și doar avem apă rece aici.

– Ibricul era mai aproape, scutură ea din umeri conștientă că apa fierbinte înrăutățise situația. Scuze, m-am panicat. Știu de prostia mea, dar mă simt foarte aiurea.

– Te-ai fi simțit și mai aiurea dacă dădeai foc la toată casa.

Philipei i se păru că soțul ei se amuzat și se cuibări înapoi între pături, cu lacrimi de vinovăție pe obraji.

– Din cauza fumului, explică, și-a situația, și a răcelii ăsteia blestemate.

– Treci în pat. Îți fac ceva cald.

Philippa îl ascultă, și-l urmări pe Kern mișunând prin cameră în pijama și desculț, cu haina încă pe el.

– O să răcești fără papuci.

– O să mă așez la foc, ceea ce și făcu până când apa fierse de tot, apoi îi aduse o cană cu un lichid fierbinte.

– Ce e aici?

– O chestie cu coniac. Un leac. Avem o mică rezervă din el, pentru șocuri și răceli.

– Și tu ai trăit un șoc…

– Da, râse, dar măcar nu mai tremur.

Ca Philippa, adică. Fata luă o înghițitură, simțind cum lichidul se scurge prin întreg trupul ei. Dimineață avea să se trezească refăcută.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, nu mai aprinde alte chibrituri, și stinse lampa. Strigă.

Philippa rămase să-și bea singură băutura, urmărindu-l cum urcă. De fapt, probabil că asta și făcuse prima oară, de aceea îl trezise.

"Am nevoie de tine. De ce nu ai rămas aici, cu mine, sub pătură. Te rog, am nevoie de tine." Dar nu putea rosti aceste cuvinte cu voce tare, mai ales după ce băuse coniacul acela amestecat cu cine știe ce. Începea s-o ia o stare de somnolență. Vag își aminti de figura celeilalte femei. Lichidul ajunsese la fund. Lilias…Ce femeie detestabilă!

– Ești bine? îl auzi pe Kern.

– Coboară, șopti ea. Am trântit cana de lespede, zise tare, cred că am spart-o.

– De lespede?

– Cana. Din fericire e goală. Cât coniac mi-ai pus?

– Din câte aud, cred că mai mult decât trebuia. Noapte bună.

– Noapte bună, și căzu într-un somn adânc gândindu-se că n-are să se dea la o parte din calea lui Lilias…

Se trezi mult mai bine. Poate și din cauză că se simțea mai fericită. Și nu visase. Cana era pe lespede, alături, foile arse și umede tot pe dulap, și speranța unei noi vieți renăscuse în sinea ei. Kern se înșelase în privința ei; poate că și viceversa era valabilă. Nu mai conta mândria – săptămâni de-a rândul se ținuse cu nasul pe sus, dar acum nu mai voia să se prefacă. Ea se potrivea mai bine cu el decât Lilias și va lupta pentru căsnicia ei. Iar intimitatea acelei cabane favoriza un nou început. Iar dimineața aceea era una perfectă pentru a-i expune

sentimentele ei.

Cum Kern încă nu se trezise, Philippa se sculă, se îmbrăcă, deschise obloanele. Până să coboare trebuia să aranjeze masa. Și să-și pună din nou inelele pe degete.

Dacă el avea să întâmpine cu reticență totul, va renunța. Cel puțin aparent, căci pentru ea nimic nu se terminase încă. Mai mult ca sigur că de data asta îi va accepta ajutorul pentru cartea lui. Avea să-i devină secretară și nu-și putea permite să piardă postul.

Părea că nu mai ninsese, dar fusese un ger de întărise toată zăpada, care nici nu se mai clintea. Lumea de-afară încremeanise de-a dreptul în tăcerea ei imaculată, afară de cărăruia șerpuitoare ce ducea în jos. Acoperișurile toate erau camuflate sub acoperământul alb. Pământul înghețase și el, deci se putea umbla. O adevărată aventură riscantă să mergi până jos, dar dacă te străduiai să calci corect se putea ajunge și la mașini.. Astfel, gândi Philippa, putea să-i aducă mașina de scirs, și poate ceva mâncare proaspătă.

Ideea încolți tot mai viu în mintea fetei. În mod normal i-ar fi luat cam douăzeci de minute până la capătul cărării. Kern încă nu dădea semne de viață, așa că-i luă cheile din buzunar, își îmbrăcă haina groasă își legă un fular în jurul capului și părăsi cabana în cea mai mare liniște.

Încercă mai întâi să vizualizeze drumul pe care avea să-l parcurgă și toate sinuozitățile lui. Câțiva fulgi răzleți reușiră s-o învioreze și mai mult. Normal că aluneca. Încă de la primii pași călcă greșit, după cum se aștepta, și căzu într-un morman de zăpadă. Pe sub stratul gros de gheață, zăpada devenise afânată și se topea destul de repede. Se ridică și mai înaintă puțin, după care se opri, dezorientată, căci nu mai știa în ce parte merge. Dacă începea să ningă de-a binelea, va trebui să se întoarcă.

Deși cabana însăși era doar un morman de zăpadă indistinct de

restul peisajului. Apoi își aminti că exact după ce se ridicase, privise înapoi – de acolo se vedea încă locuința. Iar pe locul respectiv trebuie să fi rămas o groapă. Se întoarse, căutând disperată un semn familiar, dar nu găsi nimic. Doar forme incerte, probabil stânci acoperite. Ningea din ce în ce mai tare. Se pierduse. Încercă să gândească rațional, să-și amintească drumul parcurs alături de Kern și de Hew în vară. Poate că mai bine încerca să ajungă jos, dar devenise și mai periculos acum. Incapacitatea de a se orienta îi dovedi că nu e chiar așa de puternică precum se crezuse. Dintr-o dată își simți picioarele înmuindu-se și ochii usturând-o – așa chiar că nu mai putea coborî. Sau chiar dacă ar fi găsit mașinile, n-ar fi găsit calea înapoi; deci mai bine nu se aventura. Voia să se întoarcă la cabană.

Păși cu grijă pe cărare, ocolind felurite forme albe, probabil stânci și arbuști. Nu-și acordă timp de răgaz, nu cumva s-o năpădească deziluzia pericolului în care se afla. Dacă avansa în continuare, va da cu siguranță de cabană, sau Kern va porni în căutarea ei.

De câteva ori încercă să strige după ajutor, dar fulgii o înecau, iar numele lui Kern se pierdea undeva în gâtlejul ei uscat. Nu-i rămânea decât să se târască, să lupte cu lunecușul precum un înotător într-o apă adâncă.

La un moment dat se prinse de o formă ascuțită, așezându-se. Parcă își amintea de acel loc, dar nu știa cu exactitate de unde. Frigul și umezeala îi pătrunseseră până la piele, iar fruntea îi era brăzdată de picături fine de fierbințeală. Dorea doar să ajungă înapoi la cabană. "Mă întorc…mă întorc…" își dicta cu fiecare pas făcut.

Panta se înclină și mai tare. În față încă nu se zărea nimic, dar dacă tot continua în aceeași direcție, trebuia să ajungă la vreo casă. Plănuia să se oprească mai mult timp la următorul adăpost. Care însă întârzia să apară. Apoi, brusc, simți cum totul îi fuge de sub picioare, și cum ea cade în gol, cu trupul înainte. Pașii ei cauzaseră toate acestea.

Nimic n-o mai putea salva – trăsese muntele după ea, cu totul.

Nu murise. Stătea doar cu ochii pironiți spre bolta cerească, în frig. Atât de frig. Îl strigă pe Kern, o dată, de două ori, și tot așa. Apoi începu să se roage. Apoi își auzi numele.

Era el. Undeva aproape. Continuă să-l strige, și nu se opri până ce nu-l văzu lângă ea. Apoi leșină.

Când redeschise ochii, se pomeni în brațele lui.

– E în ordine, ești bine…trezește-te , draga mea, hai.

– Da… rosti ea cu buzele înțepenite.

Kern îi masa obrajii și pielea amorțită. După care îi ridică mâinile.

– Poți să stai în picioare? și o săltă, dar din cauza genunchilor amorțiți, căzu la loc.

– Sunt înghețată…Nu-mi simt nimic…

Kern îi frecționă puțin și picioarele, pentru ca Philippa să poată sta singură. Tânăra văzu undeva în lături grămezi mari de zăpadă amestecată cu pământ răscolit.

– Va trebui să te car eu…

– Mă descurc. Cât de departe suntem de fermă?

– Ferma e la poalele dealului.

– Am coborât? clipi ea des și dureros. Suntem jos?

Se agăță de el și privi în sus; se vedea cărarea pe care alunecase odată cu acea cădere masivă de zăpadă, precum și locul din care pornise totul.

– Unde suntem?

– Dacă te-ai fi învârtit la baza muntelui, ai fi puțin mai încolo de unde ai plecat.

– Mi s-a părut că m-am dus mult mai mult. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-ai auzit…

– Ecoul este mare.

Philippa se sprijini pe ambele picioare; gheața și înclinația pantei

puneau în pericol viața amândurora dacă ea n-ar fi putut merge deloc.

– Pot umbla. E departe?

– Nu.

După zece minute de mers cabana apăru în zare. Philippa nu se arătă mirată, ci continua să mulțumească Cerului în gândul ei. Se trânti lângă foc, se descălță frecționându-și picioarele. Kern luă plita de la sobă, o înfășură într-un prosop și-o băgă în pat ca să-l încălzească; ea nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Apoi veni la ea și-i masă tare degetele mâinilor.

– Mă doare.

– O să supraviețuiești…

– Pot să intru în pat?

– Dezbracă-te.

Încercă să-și desfacă nasturii bluzei, dar avea degetele înțepenite; apoi simți atingerea lui. Închise ochii și-și lăsă capul moale și-i dădu prin minte că leșină. Nici măcar până la pat nu se putu deplasa, încât Kern trebui s-o ducă în brațe.

– Să nu adormi până ce nu bei ceva fierbinte.

Imposibil. Fata căzu într-o toropeală și se tezi abia după două zile. Nu știa dacă el o veghease. La atingerea lui, nu simți nimic. I se declanșase febra într-un final; avea chipul palid, cearcăne adânci. Obrajii supți, părul în dezordine. Se suci în așternut și Kern, care citea la masă, veni lângă ea.

– Să bei niște supă înainte să adormi la loc.

– Cred…Nu prea mi-e foame.

Dar el deja i-o aducea la pat, și fata se ridică pe pernă.

– Cât am dormit?

– Poți s-o ții tu?

– Normal, deși îi tremurau mâinile.

Observă că smocul roșcat de barbă îi creștea repede, dar schimbarea nu era una majoră. Kern rămase nemișcat, privind-o cum mănâncă.

– E bună…Scuze pentru situația asta. Mă bucur că te-ai răzgândit și că o faci pe asistentul.

– Nu prea am avut de ales.

– Și-ți mulțumesc că m-ai găsit.

– Din nou, nu prea am avut de ales. Nu te puteam lăsa acolo; și urmă o pauză. Dacă știam că ești așa de nerăbdătoare să scapi, ți-aș fi dat o șansă de unu la sută să ajungi teafără la drumul mare. Dar credeam că ți-ai dat seama de pericol.

Philippa realizase imediat că se pierduse, dar în cădere liberă nici chiar ea nu-și mai dăduse șanse de supraviețuire.

– Da, mi-am dat seama că puteam muri.

– Și consideri că a fi blocată cu mine aici e mai crunt decât moartea?

– Glumești acum?

– Nu râd.

Fata puse jos castronul de supă, pentru a-i explica, gesticulând amplu.

– Nu încercam să ajung la șosea. Doar la mașini.

– Pentru? Chiar dacă porneau, era sinucidere curată să te-apuci să conduci.

– Voiam să-ți iau mașina de scris. Credeam că te va ajuta să lucrzi din nou.

– Și te întorceai? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Da, normal; numai că m-am pierdut.

– Ai ieșit deci pe vremea asta păcătoasă, cu febră, ca să-mi iei mie mașina de scris, care era la poalele unui munte încărcat de zăpadă?

– Nu ningea când am plecat, și mă simțeam mai bine de la

băutura ta.

– I se zice fascinația înălțimilor…Ai auzit vreodată de asta?

– O, da. Înseamnă că la altitudini mai mari începi să-ți pierzi mințile.

– Cred că acesta este primul caz real din Țara Galilor. Acum termină supa; o să ajungi faimoasă.

Ea-l ascultă și termină.

– Cât e ceasul?

– Șapte jumătate. Se crapă de ziuă.

– Se topește zăpada?

– Nu…Și a nins toată ziua de ieri.

Înseamnă că ea dormise enorm.

– Tu ai apucat să dormi?

– Când și când.

– Arăți jalnic.

La lumina focului se vedea că și el e tras la față, obosit.

– Câtă recunoștință.

Philippa își dorea cu ardoare în acea clipă să-l poată îmbrățișa. Îl iubea, cu bune, cu rele, cu paloarea feței lui sub barba stufoasă. Deși mariajul lor aproape că se sfârșise, acum se aflau din nou împreună și nimeni altcineva nu mai conta. Kern se așeză din nou la masă.

– Lilias n-a fost cu mine săptămâna trecută, să știi, zise el dintr-o dată.

– A…

– N-a fost niciodată cu mine de când te-am cunoscut pe tine. S-a tot învârtit, dar n-a reușit nimic…A venit miercuri la mine. Eu mă întorceam la hotel și mi s-a zis la recepție că mă așteaptă o doamnă; am crezut că ești tu.

– Eu?

– Mă gândeam că poate ai venit. Dar nu m-am arătat fericit să o

văd și a stat mai puțin de zece minute.

Fata își aminti atunci de gestul lui Lilias de a-i triminte surorii ei o vedere – o mișcare bine gândită. De la care se răspândise întregul calup de bârfe, care subminase căsnicia lor.

– De ce să fi venit eu la hotel?

– De ce nu? Eu am venit după tine. De-aia sunt aici.

– Deci Hew ți-a spus ceva.

– Mi-a spus de cum am venit, dar m-am dus mai întâi acasă. Mă întorceam ca să văd dacă ți-a fost dor de mine. Fiindcă eu muream de dorul tău. Și nu te-am mai găsit. I-am sunat pe ai tăi, și nu i-am găsit, și începu să agite jarul cu vătraiul. M-am dus la Roy care mi-a spus că ai fi aici.

– Bietul Roy! Și ce altceva ți-a mai spus?

– Că nu mă aștepți pe mine…

– Nu așteptam pe nimeni – de data asta chiar că trebuia să o creadă.

– Credeam că și el trebuie să vină.

– Nu putea, fiindcă nu știa unde sunt. I-am zis că mă duc la o cabană din Țara Galilor, dar nu i-am dat indicații concrete..

Aceasta era cabana și secretul lor, al ei și-al lui Kern.

– Nu l-aș fi lăsat să vină.

– Spune că e îndrăgostit de tine.

– Pentru că-i este milă, de fapt. A auzit despre faza cu vederea lui Lilias la fel ca restul prietenilor, iar Roy are talentul de a compătimi pe toată lumea.

– Dar tu? Ce simți pentru el? se interesă Kern sever.

– Îmi place.

– Așa ai zis tot timpul…

– Chiar mă întrebi acum dacă sunt îndrăgostită de el?

– El e mai sigur decât mine.

– Vrei să apelez la ce-mi poate oferi el? și așteptă încordată un răspuns.

– Nu… îl auzi murmurând.

– N-am nevoie de un tată, mulțumesc. Cel pe care-l am mi-e de ajuns. În ce privește sentimentul de siguranță… și întinse brațele albe, pe care se jucau acum flăcările focului.

Kern se ridică în picioare și se apropie.

– N-aș fi strigat după el, dar am știut că sunt salvată când m-ai ajuns.

El îngenunche alături și se îmbrățișară. O sărută ușor, apoi se priviră intens.

– Acum îmi dau seama de ce o preferi pe Lilias…Nu-ți creează nicio problemă.

– Crezi? Să știi că în comparație cu tine, ea e o adevărată relaxare. Dacă ne blocam aici, ar fi stat la foc, mormăind. Deși inutilă, aș fi știut că nu trebuie s-o fac pe cercetașul.

– Scuze, și-l mângâie. Ești atât de obosit.

– Sunt mort aproape. Abia dacă am închis un ochi de când sunt aici. Patul de sus e atât de gol fără tine.

Philippa făcu loc și-l primi lângă ea, iar Kern își lăsă întreg corpul să se destindă.

– Te iubesc…

– Dormi…

Apoi nici nu mai simți buzele ei, și amândoi se pierdură în lumea viselor.

Philippa se trezi prima. Kern încă o ținea în brațe, și tânăra abia se abținu să nu-l sărute pentru a nu-i curma somnul. Totuși se strecură silențios afară din pat, se îmbrăcă și-și făcu de lucru prin bucătărie.

Privi înduioșată trupul inert, părul lui roșcat pe perna albă; își

menținu mâinile ocupate pentru a rezista tentației de a-l mângâia. În liniște mai aduse cărbune, înteți focul și pregăti mâncarea. Apoi strânse foile rămase, uscate și puse în ordine acum. De data asta va accepta ajutorul ei, iar după o masă care să-i întremeze se vor apuca de lucru.

Crăpă puțin ușa pentru a verifica dacă nu cumva începuse dezghețul, apoi o închise mulțumită, surâzând.

– Ce bine! îl auzi.

– Te-ai trezit? și se grăbi să mai amestece în mâncare. De-asta ești fericit?

– Nu, mă bucur că ai intrat înapoi. Pentru o secundă, m-am gândit că fugi ca să-mi aduci și aparatul de ras.

– Nu, până ce nu găsesc cărarea. Deși ți-ar prinde bine să te razi.

– Nu-ți place barba mea? Și se cuibări în spatele ei, gâdilând-o.

– O să mă obișnuiesc cu ea, dacă promiți că o razi imediat ce se poate.

– Îți promit tot ce vrei, și o întoarse cu fața spre el. Chiar și să te duc jos, dacă asta îți dorești.

– Nu vreau… și-l mângâie. Vreau să mănânci, că și tu m-ai forțat.

Kern dădu la o parte ștergarul, apoi luă vaza și-i puse inelele la loc pe degete.

– Să nu te desparți de mine niciodată, draga mea. Știu că uneori mă pierd cu firea când lucrez.

Toată lumea avea momente mai bune și mai rele, dar Philippa se temuse cel mai tare de Lilias. Care, de altfel, o ajutase să vadă totul într-o altă lumină.

– Mă lași să te ajut cu scrisul, nu? zise ea drept răspuns.

– De ce nu? Tu ești lumea mea exterioară, așa că te voi lăsa să pătrunzi și-n cea interioară…În plus, nu mai ai de lucru acum. I-am zis lui Roy la ce să se aștepte dacă se mai dă la soția mea.

– Bietul Roy! L-ai amenințat că-l dai în judecată?

– Nu, l-am amenințat că-l omor.

Acum el zâmbea, dar de când venise afișase numai o față de ucigaș, deci poate că Roy într-adevăr se simțise în pericol. Tânăra femeie își aminti de prima lui ieșire violentă.

– Când te-ai așezat să scrii, în prima seară…

– Să încerc să scriu. Nu-mi era mintea acolo. Ți-aș fi tras o mamă de bătaie…

– Doar atât? Eu stăteam acolo, și mă gândeam cum să-ți dau cu vătraiul în cap.

– Și ce te-a oprit?

– Mă gândeam că ai să ripostezi.

Mâinile lui le țineau pe-ale ei la spate.

– Păcat că n-ai făcut-o. Dacă ajungeam la bătaie am fi terminat mai repede. Căci dacă puneam eu mâna pe tine…aș fi făcut-o cu dragoste, chiar dacă ridicai vătraiul la mine. Din tine îmi sorb toată viața.

Sfârșit